

ชีวิตสามภะ

กรานกฐิน

หลวงพ่อดำมขโย (ไชยบุลย์ อดมขโย)

เราเกิดมาเพื่อทำหน้าที่ของเราให้ดีที่สุด .. วิถีของมนุษย์ .. วิถีของสัตว์

ชีวิตสมณะ (กรานกฐิน)

หลวงพ่อัมมชโย (ไชยบุญ ฐมมชโย)

ที่ปรึกษา พระครูสมุทรรังค์ ทนตจิตโต พระมหาสมเกียรติ วรโส ป.ธ.๕
พระไชยยศ ยสวโส พระมหาธรรมสกล ฐมมจิตโต ป.ธ.๕
พระครูใบฎีกาอานวยศักดิ์ มุนิสโก พระมหาอรรถพล กุลสิทฺโธ ป.ธ.๕
พระมหาสมบุญ อนนตชโย ป.ธ.๘ ปรีชา อุ่นรัศมีวงศ์
ดร.ชนิดา จันทราศรีไศล บ.ศ.๕ เมตตา สุวชิตวงศ์

บรรณาธิการบริหาร พระมหาวิริยะ ฐมมสารี ป.ธ.๕ ขวัญจิตต์ จิตลินธุ

เรียบเรียง จารุวรรณ วคินสกุล

กองบรรณาธิการ ไพบูลย์ สืบสาย ระพีพรรณ ไก่กดี
ศุภลักษณ์ พฤทธิพงษ์ศิริธรี วลัยลักษณ์ มงคลกาวิล
สุธิดา จินดาภิณกุล สุพิชญา ศรีสุกุล
จินดา ช่วยเกิด

ภาพประกอบ ศูนย์ภาพนิ่ง วัดพระธรรมกาย

บรรณาธิการภาพ อมรรัตน์ สมานทิพย์ดี วันระวี บุญยิ่ง
พชรเอก ทิพยมาตา สุธปรารถนา จารุชาติ

ศิลปกรรมและปก เมตตา สุวชิตวงศ์ สรศักดิ์ เจริญดำรงเกียรติ
DM&S Advertising Co.,Ltd

รูปเล่ม สรียา ลือฤทธิกุล สุพัตรา ปัญญาแสง

พิมพ์ครั้งที่ ๑ วันคุ้มครองโลก ๒๒ เมษายน พ.ศ. ๒๕๖๗

ลิขสิทธิ์ / ผู้จัดทำ วัดพระธรรมกาย อ.คลองหลวง จ.ปทุมธานี ๑๒๑๒๐

พิมพ์ที่ บริษัท รุ่งศิลป์การพิมพ์ (๑๕๗๗) จำกัด

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

National Library of Thailand Cataloging in Publication Data

หลวงพ่อัมมชโย (ไชยบุญ ฐมมชโย).

ชีวิตสมณะ (กรานกฐิน).- ปทุมธานี : วัดพระธรรมกาย, ๒๕๖๗

๒๓๒ หน้า

1.ธรรมเทศนา. I. ชื่อเรื่อง.

294.308

ISBN 978-616-612-218-3

ថ្ងៃវិវត្តសម័យ

(ក្រាបអង្គុយ)

ក្រាបបុត្តិភាពស្ថាប័ន

នៅក្នុងរវាងថ្ងៃវិវត្តសម័យ

ចាប់ពីថ្ងៃទី១០ ខែមិថុនា ឆ្នាំ ២០២២ រហូតដល់

ថ្ងៃទី២០ ខែមិថុនា ឆ្នាំ ២០២២ (ថ្ងៃទី១០ ខែមិថុនា ឆ្នាំ ២០២២)

២២ ខែមិថុនា ឆ្នាំ ២០២២

ภาพ : หลวงพ่อธัมมชโย
ถ่ายที่ ศาลาดุสิต
พ.ศ. ๒๕๕๒

ทวยเทพผู้สถิต ณ ผาดำเอย
ข้าผู้ครองผ้ากาสาวพัสตร์ อันเป็นธงชัยแห่งพระอรหันต์
จะขอปกรงรบ อหิงสา ปรมิ รัมโม ขึ้น ณ ที่นี้
ในดวงใจข้า เหนือขุนเขาอันเป็นสิริ
ซึ่งเป็นที่สถิตแห่งจอมไท ข้าขอประกาศว่า
ข้าจะขอพลีชีพนี้เพื่อพระพุทธรศาสนา
จะบ่มบารมีให้แก่รอบ จะยกตนและสรรพสัตว์ทั้งหลาย
ให้พ้นจากกองทุกข์ トラบใดที่สรรพสัตว์ทั้งหลาย
ยังเข้าพระนิพพานไม่หมด ข้าจะอยู่เฝ้านี้ เพื่อยำธรรมเทรี
โปรดสัตว์โลกต่อไป และจะขอเข้านิพพานเป็นคนสุดท้าย
ขอสันติสุขจงมีแก่สรรพสัตว์ เทอญ

ธมฺมชโย ภิกฺขุ
พ.ศ. ๒๕๒๐

คำนำ

หลังจากเข้าพรรษาเป็นเวลา ๓ เดือนแล้ว จะมีเวลา ๑ เดือน เป็นเทศกาลทอดกฐิน การทอดกฐินถือเป็นบุญใหญ่ เป็นมหากาลทานที่พุทธศาสนิกชนทั้งหลายต่างรอคอย เพราะ ๑ ปีมีเพียงครั้งเดียว ได้อานิสงส์ใหญ่ทั้งพระภิกษุและพุทธศาสนิกชนทั้งหลาย หลังจากทอดกฐินเสร็จแล้ว ภิกษุทั้งหลายที่จำพรรษาด้วยกันจะไปทำพิธีกรานกฐินร่วมกันในโบสถ์ และรับฟังโอวาทจากประธานสงฆ์ ถือเป็นอริยประเพณีที่สืบทอดกันมายาวนานและยังความเจริญรุ่งเรืองแก่พระพุทธศาสนา

พระพุทธศาสนามีความจำเป็นและสำคัญอย่างยิ่งในการดำเนินชีวิตของชนทั้งหลาย หากไม่มีพระพุทธศาสนาเสียแล้วโลกย่อมมืดมนเหมือนขาดดวงตะวัน โลกไม่อาจขาดดวงตะวันได้ฉันใด โลกจึงไม่อาจขาดพระพุทธศาสนาได้ฉันนั้น

คำสอนในพระพุทธศาสนานำความชุ่มเย็นมาสู่ดวงใจของผู้ศึกษาเป็นสิ่งสากล เป็นที่พึ่งที่ระลึกที่แท้จริงที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงค้นพบด้วยพระองค์เองและทรงเผยแผ่อบรมธรรมนี้แก่พุทธบุตรทั้งหลาย ผู้เห็นภัยในวัฏสงสาร ผู้ขึ้นทางด่วนของชีวิตเพื่อมุ่งไปสู่พระนิพพาน

ชีวิตสมณะผู้ฝึกตนดีแล้วจึงเป็นชีวิตที่มีคุณค่าอย่างยิ่ง เป็นอายุพระศาสนา เป็นเหื่อนาบุญอันประเสริฐ และเป็นยอดกัลยาณมิตรให้แก่ชนทั้งหลาย

หนังสือ **ชีวิตสมณะ (กรานกฐิน)** เล่มนี้ได้รวบรวมและเรียบเรียง โอวาทหลวงพ่อดัมมชโยที่ได้ให้โอวาทแก่พระภิกษุในวันกรานกฐิน ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๓๐-๒๕๕๘ เพื่อมอบเป็นของขวัญในวาระมุทิตา ลักการะ ๘๐ ปี ๕๕ พรรษาของหลวงพ่อดัมมชโย ตลอด ๕๕ พรรษาของ หลวงพ่อดัมมชโย ย่อมเป็นเครื่องยืนยันถึงความตั้งใจความจริงใจในการ ทุ่่มเททำงานเผยแผ่พระพุทธศาสนาอย่างเอาชีวิตเป็นเดิมพัน

หวังเป็นอย่างยิ่งว่า..หนังสือเล่มนี้จะเป็นประโยชน์สำหรับนักสร้าง บารมีทั้งที่เป็นพระภิกษุ สามเณร รวมทั้งพุทธศาสนิกชนทั้งหลายผู้รัก ในการสร้างบารมี มีที่สุดแห่งธรรมเป็นเป้าหมาย ขอผลานิสงส์ในการ จัดพิมพ์หนังสือเล่มนี้เป็นพลวปัจจัยส่งผลดลบันดาลให้ทุกท่านเข้าถึง พระธรรมกายภายในอันเป็นที่พึ่งที่ระลึกที่แท้จริงทุกรูปทุกท่านเทอญ

กองวิชาการ ๐๑

๒๒ เมษายน พ.ศ. ๒๕๖๓

สารบัญ

๑ ปฐมเหตุอันสงส์กฐิน	๑๐
๑ ผีกให้หน้กอย่างถูกหลักวิชา (๒๕๕๘)	๑๖
๑ ทางเอกสายเดี่ยว (๒๕๕๗)	๒๒
๑ เราต้องเป็นประดุษยามเฝ้าดูจิต (๒๕๕๖)	๓๐
๑ มรรคผลนิพพานอยู่ในตัว (๒๕๕๕)	๓๖
๑ สถาปนาเส้นทางมหาปูชนียาจารย์ (๒๕๕๔)	๔๒
๑ พระพุทธศาสนาอยู่ในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อ (๒๕๕๓)	๕๐
๑ พระมหาเถรรัตตัญญู (๒๕๕๒)	๕๘
๑ ยังแข็งแรงให้เร่งทำความเพียร (๒๕๕๑)	๖๖
๑ เมื่อเราสว่าง โลกก็สว่างด้วย (๒๕๕๐)	๗๒
๑ อย่าให้เสียผ้าเหลือง (๒๕๔๙)	๘๔

๑ เป้าหมายการบวช (๒๕๔๘)	๙๘
๑ เพศสมณะดีที่สุด (๒๕๔๗)	๑๑๐
๑ เร่งทำความเพียร (๒๕๔๖)	๑๒๐
๑ จำเป็นต้องเข้าถึงธรรมให้ได้ (๒๕๔๕)	๑๓๔
๑ ความหวังของโลกและจักรวาล (๒๕๔๔)	๑๔๖
๑ ช่วยกันรักษาพระพุทธศาสนา (๒๕๔๓)	๑๖๔
๑ เทคนิคการบริหารเวลา (๒๕๔๑)	๑๗๐
๑ ต้นแบบที่ดีของคฤหัสถ์ (๒๕๔๐)	๑๘๖
๑ สุขในเพศสมณะ (๒๕๓๙)	๒๐๒
๑ หยุดน้ำคือหัวใจของพระ (๒๕๓๘)	๒๑๔
๑ ชีวิต ๒๐๐ เปอร์เซ็นต์ (๒๕๓๐)	๒๒๔

ปฐมเหตุ อานิสงส์กฐิน

วันที่ ๙ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๑

โอวาทหลวงพ่อธัมมชโย

ณ อุโบสถ วัดพระธรรมกาย

ภาพ : พิธีกรานกฐิน

ณ อุโบสถ วัดพระธรรมกาย

วันที่ ๗ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๓

ปฐมเหตุอันสงสักรินตามพระธรรมวินัย

สมัยนั้น พระสัมมาสัมพุทธเจ้าประทับอยู่ ณ วัดพระเชตวัน อารามของท่านอนาถปิณฑิกเศรษฐี ในเมืองสาวัตถี

ครั้งนั้น พระภิกษุชาวปาไลยรัฐ จำนวน ๓๐ รูป เดินทางไปพระนครสาวัตถีเพื่อเข้าเฝ้าพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่เนื่องจากใกล้ถึงวันเข้าพรรษา พระภิกษุเหล่านั้นไม่สามารถเดินทางถึงพระนครสาวัตถีให้ทันในวันเข้าพรรษาได้ จึงต้องจำพรรษา ณ เมืองสาเกต ในระหว่างทาง

คณะพระภิกษุก็ต่างจำพรรษาด้วยใจที่ระลึกถึงพระผู้มีพระภาคเจ้า นึกเสียดายว่า “พระพุทธรูปประทับอยู่ใกล้ ๆ เรา ระยะทางห่างเพียง ๖ โยชน์ แต่พวกเราไม่มีโอกาสได้เข้าเฝ้าพระองค์”

ครั้นล่วงไตรมาส ล้นสุทธระยะจำพรรษา คณะพระภิกษุได้ทำปวารณาซึ่งกันและกัน คือ ยอมให้ว่ากล่าวตักเตือนซึ่งกันและกันได้โดยไม่ถือโทษโกรธเคืองเสร็จเรียบร้อยแล้ว จึงออกเดินทางไปยังวัดพระเชตวัน แต่ขณะนั้นฝนยังตกชุก พื้นดินเต็มไปด้วยน้ำเป็นหล่มเลน ภิกษุทั้งหลายจึงมีจิวรเปียกชุ่มไปด้วยน้ำ ทำให้ความเป็นอยู่และการเดินทางลำบากยิ่งนัก

เมื่อคณะพระภิกษุเดินทางมาถึงวัดพระเชตวัน ก็พากันไปเข้าเฝ้าพระผู้มีพระภาคเจ้า ถวายบังคมแล้วนั่งในที่อันควร พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทอดพระเนตรเห็นภิกษุเหล่านั้น แล้วตรัสถามว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย พวกเธอยังพอทนได้หรือ พอยังอดทนให้เป็นไปได้หรือ พวกเธอเป็นผู้พร้อมเพรียงกัน ร่วมใจกัน ไม่วิวาทกัน จำพรรษาด้วยความผาสุกและไม่ลำบากด้วยบิณฑบาตหรือ”

ภิกษุเหล่านั้นกราบทูลว่า

“พวกข้าพระพุทธเจ้ายังพอทนได้ พอยังอัตภาพให้เป็นไปได้ พระพุทธเจ้าข้า ข้าพระพุทธเจ้าทั้งหลายเป็นผู้พร้อมเพรียงกัน ร่วมใจกัน ไม่วิวาทกัน จำพรรษาด้วยความผาสุก และไม่ลำบากด้วยภินทบาต

“พวกข้าพระพุทธเจ้าเป็นภิกษุปาไลยรัฐจำนวน ๓๐ รูป เดินทางมา พระนครสาวัตถี ปรรณนาจักเข้าเฝ้าพระบรมศาสดา แต่เมื่อจวนถึงวัน เข้าพรรษา ไม่สามารถเดินทางถึงพระนครสาวัตถีให้ทันในวันเข้าพรรษา จึงต้องจำพรรษา ณ เมืองสาเกต ในระหว่างทาง พวกข้าพระพุทธเจ้า ต่างจำพรรษาด้วยใจที่เฝ้าระลึกถึงแต่พระองค์ ได้แต่นึกเสียดายว่า พระผู้มีพระภาคเจ้าประทับอยู่ใกล้ ๆ เรา ระยะทางห่างเพียง ๖ โยชน์ แต่พวกเราไม่มีโอกาสได้เข้าเฝ้าพระองค์

“ครั้นล่วงไตรมาส พวกข้าพระพุทธเจ้าได้ออกพรรษา ทำปวารณา เสร็จสมบูรณ์แล้ว จึงพากันออกเดินทางมาที่นี่ แต่ฝนยังตกชุก พื้นดิน เต็มไปด้วยน้ำ เป็นหล่มเลน เหล่าข้าพระองค์จึงมีจิวรเปียกชุ่มด้วยน้ำ อดทนลำบากกาย เดินทางมาปรรณนาจักเข้าเฝ้าพระผู้มีพระภาคเจ้า พระพุทธเจ้าข้า”

พระผู้มีพระภาคเจ้า เมื่อทรงทราบเรื่องราวแล้ว จึงรับสั่งกับภิกษุทั้งหลายว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เราอนุญาตให้ภิกษุทั้งหลาย ผู้จำพรรษาแล้ว ได้กรานกฐิน พวกเธอผู้กรานกฐินแล้ว จักได้อานิสงส์ ๕ ประการ คือ

๑. เทียวไปไหนไม่ต้องบอกลา

๒. ไม่ต้องถือไตรจีวรไปครบสำหรับ (ผ้า ๓ ผืน คือ สบง จีวร สังฆาฏิ)

๓. หันคนโกชนได้ (หันเป็นหมู่ได้ คือ ภิกษุตั้งแต่ ๔ รูปขึ้นไป เจ้าภาพสามารถบอกชื่ออาหารให้พระภิกษุทราบ คือ โภชนะ ๕ ได้แก่ ข้าวสุก ขนมหสต ขนมห้าง ปลา เนื้อ)

๔. ทรง (เก็บ) อติเรกจีวรไว้ได้ตามปรารถนา (ปกติเก็บไว้ได้ไม่เกิน ๑๐ วัน)

๕. จีวรอันเกิดขึ้น ณ ที่นั้น จักได้แก่พวกเธอ (จีวรลาภใดที่เกิดขึ้นแก่สงฆ์ในอาวาสนั้น ก็จะเป็นของภิกษุทั้งหลายที่ได้กรานกฐินแล้ว)

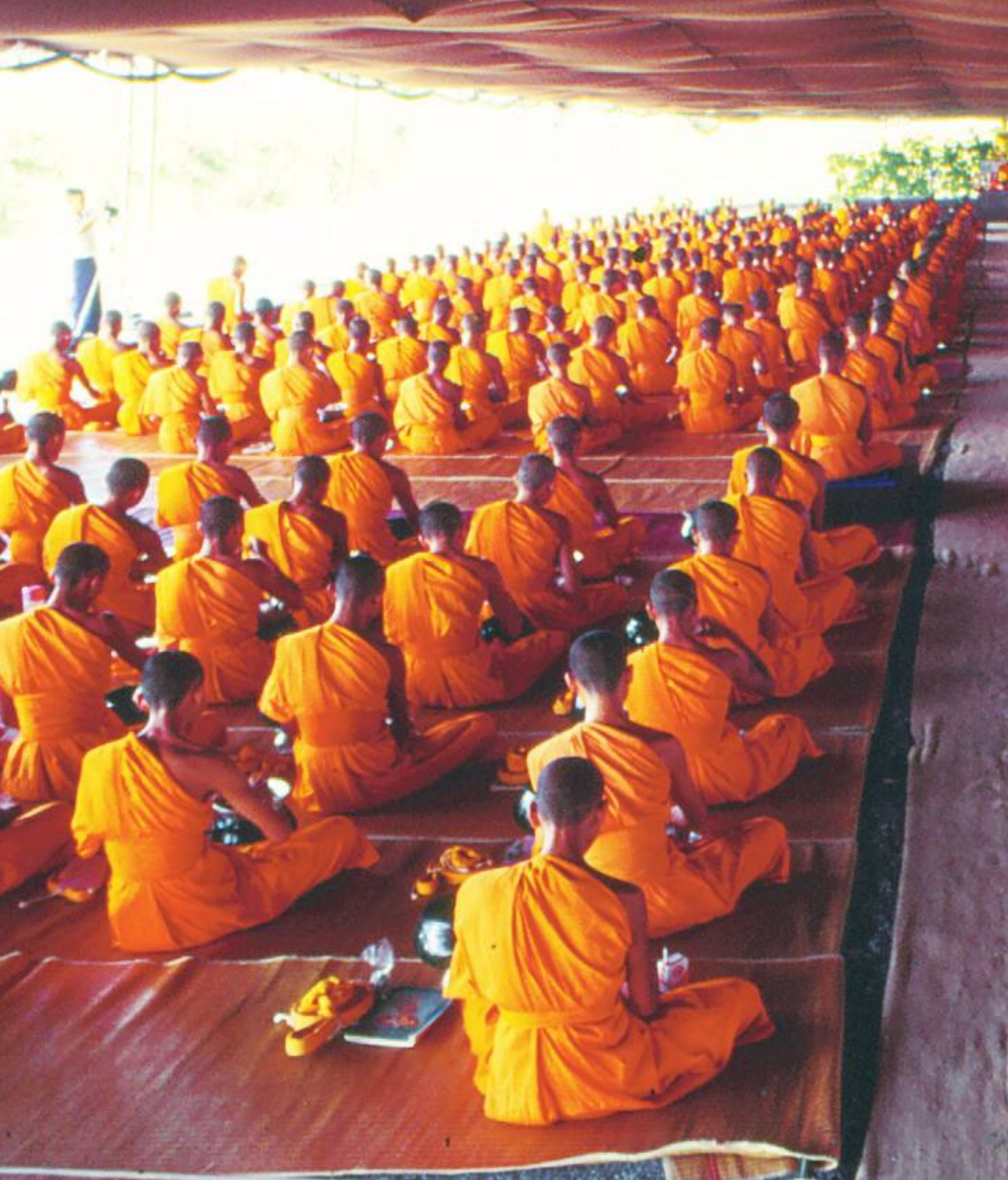
ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย อาณิสส ๕ ประการนี้ จักได้แก่เธอทั้งหลายผู้ได้กรานกฐินแล้ว ☸

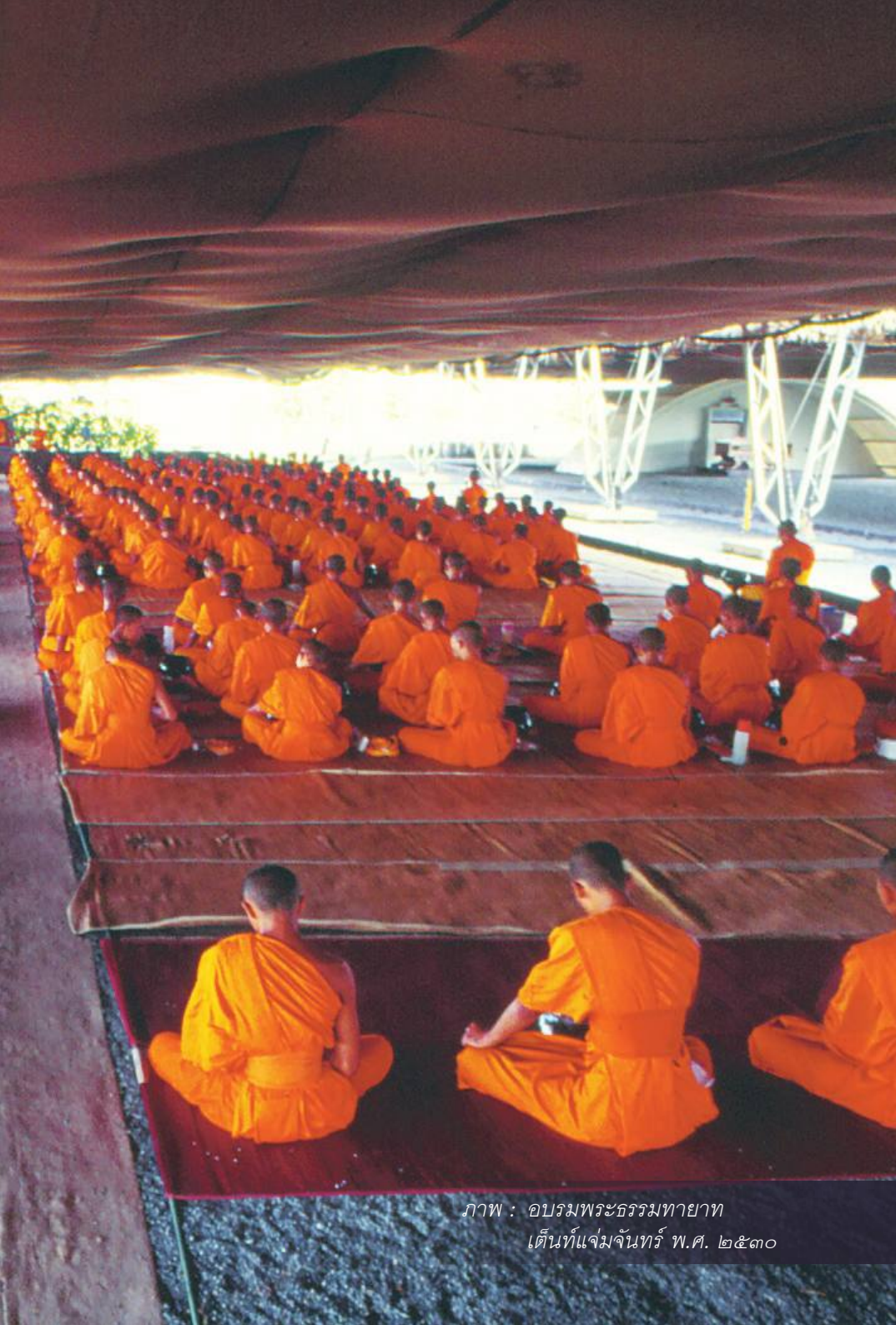
อ้างอิง: กรานกฐิน ภิกษุชาวปาไชยรัฐ / พระผู้อยู่จำพรรษาจะได้อาณิสสสังกฐิน
ปฐมเหตุการทอดกฐิน (จากกฐินชั้นธกะ พระวินัยปิฎก และอรรถกถาแปล เล่ม
ที่ ๕ มหาวรรค ภาคที่ ๒ , ฉบับมหามกุฏราชวิทยาลัย เล่มที่ ๗/๙๕ น.๑๙๓)

ฝึกให้หนักอย่างถูกหลักวิชา

วันที่ ๒๕ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๘

โอวาทหลวงพ่อธัมมชโย ณ อุโบสถ วัดพระธรรมกาย

ภาพ : อบรมพระธรรมทายาท
เต็นท์แจ่มจันทร์ พ.ศ. ๒๕๓๐

วันที่ ๒๕ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๘

บวชทั้งภายนอกภายใน

เราพร้อมใจกันกล่าวคำกรานกฐินเสร็จเรียบร้อยแล้ว วันนี้จะไม่พูดยาว จะพูดสั้น ๆ ว่า

บวชมาแล้ว ต้องทำประโยชน์ตนของเราสำเร็จให้ได้ ให้บริสุทธิ์ ให้บริบูรณ์ให้ได้ แม้ยังไม่ได้เป็นพระอริยเจ้าก็ตาม อย่างน้อยต้องเข้าถึงพระธรรมกายในตัว เป็นโคตรภูบุคคล หลับตา ลืมตา นั่ง นอน ยืน เดิน ต้องให้เห็นชัดใสแจ่ม การมาบวชในคราวนี้ในชาตินี้ก็จะเกิดประโยชน์อย่างยิ่ง ได้ชื่อว่า บวชทั้งภายนอกและภายใน

แม้ผู้มาบวชใหม่ก็ต้องยึดหลักตรงนี้ บวชมาแล้วต้องตั้งใจทำพระนิพพานให้แจ้ง อย่างน้อยต้องบวชให้ได้ ๒ ชั้น

วันเวลานับจากนี้ไป เวลาของชีวิตที่เหลืออยู่นี้นับลงไปเรื่อย ๆ ต้องทำประโยชน์ตนสำเร็จให้ได้ โดยเฉพาะฤดูกาลนี้เป็นฤดูกาลที่เหมาะสมในการบำเพ็ญสมณธรรม ร่างกายยังพอแข็งแรงที่จะประกอบความเพียรกันได้ ให้เราใช้ทุกอนุวินาทีเป็นไปเพื่อการแสวงหาพระธรรมกายในตัวให้ได้

ปล่อยวางให้เป็น

แม้เราจะมีภารกิจที่ได้รับมอบหมายจากหมู่คณะ ซึ่งเป็นงานหยาบ ก็ไม่เป็นอุปสรรคต่อการเข้าถึงพระธรรมกายในตัว คือ เราประกอบความเพียรไปด้วยในทุกอิริยาบถ

เราฝึกการปล่อยวางได้ คือ ใจไม่เกาะ ไม่เกี่ยว ไม่เหนียว ไม่รั้ง ในเรื่องอะไรเลย เพื่อให้ใจรวมหยุดนิ่งอยู่ภายใน แต่การปล่อยวางไม่ได้ หมายถึง การปล่อยปละละเลยในหน้าที่ คือ หน้าที่ที่หมู่คณะมอบหมาย เราก็ก้าวควบคู่กันไปด้วย เพราะเป็นบารมีส่วนหนึ่งของเรา แม้เป็นงาน หยาบเราก็ก็นำ การเจริญภาวนาเป็นงานละเอียดก็ต้องทำ

สมัยพระเดชพระคุณหลวงปู่ยังมีชีวิตอยู่ ท่านก็ทำอย่างนี้ คุณยาย ซึ่งเป็นศิษย์ของท่าน ได้รับการชื่นชมว่า เป็นหนึ่งไม่มีสองก็เดินรอยตาม คือ ฝึกทั้งหยาบทั้งละเอียด งานหยาบก็สุดเหี้ยม งานละเอียดก็สุดฉิว ท่านเป็นต้นบุญต้นแบบให้กับเราได้ในยามนี้

ฝึกให้หนกอย่างถูกหลักวิชา

ช่วงนี้ เรายังพอมีเรี่ยวมีแรง รีบลุยฝึกกันเลย ฝึกให้หนกอย่าง ถูกหลักวิชา ควบคู่กับการกิจงานหยาบที่ได้รับมอบหมาย ไม่ช้าเราก็ก็นึกถึงหวังในการมาบวชคราวนี้ ได้บุญได้บารมีกันไปทุกอนุวินาทีเลย นึกเมื่อไรเราก็ก็นึกถึงปิติและภาคภูมิใจในตัวเองว่า เราได้ตั้งใจเป็นนักบวช ที่แท้จริง เดินตามรอยพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตามรอยพระเดชพระคุณ หลวงปู่ มหาปูชนียาจารย์ของเรา นึกที่ไรก็ปลื้ม อยู่ตามลำพังก็ปลื้ม จะไปอยู่โลกหรือจักรวาลไหนก็ปลื้ม

ใครเขาเห็นหรือได้ยินเราเล่าเรื่องราวในการฝึกตัวของเรา เขาก็ปลื้ม ความปลื้มของเขามีผลให้เขาอยากเดินตามรอยเรา โดยมีเราเป็น ต้นบุญต้นแบบ ประโยชน์ตนก็จะเกิดขึ้น ประโยชน์ท่านก็เกิดตาม งาน พระศาสนาก็จะรุ่งเรือง

พระศาสนาจะไม่มีวันล่มสลายอย่างเด็ดขาด ไม่ว่าสถานการณ์ของโลกหรือสิ่งแวดล้อมภายในประเทศจะเป็นอย่างไร ก็ไม่อาจสกัดกั้นความเจริญเติบโตของพระพุทธศาสนาได้ ถ้าเราฝึกตัวของเราได้ดี เราก็คงปลื้ม ทั้งพระทั้งโยมเห็นเราก็คงจะเดินตามรอยเรา ส่วนกระแสสิ่งแวดล้อมที่พญามารพยายามทำให้เกิดความวิตกกังวล หรือความไม่สบายกาย ไม่สบายใจให้แก่ทุก ๆ คน เราก็คงจะเป็นแสงสว่างให้แก่มวลมนุษยชาติและสรรพสัตว์ทั้งหลาย

โยมพ่อโยมแม่จะได้บุญกับเราอย่างเต็มที่ บรรพบุรุษหมู่ญาติเรา แม้จะโลกไปแล้วก็มีส่วนแห่งบุญนี้ มนุษย์เทวทั้งหลาย ได้ยินกิตติศัพท์ เรา ได้เห็นเราก็คงปลื้ม บุญก็เกิดขึ้นกับทุก ๆ ท่าน ไม่ว่าจะเป็ร่างกายบกายละเอียด

เพราะฉะนั้น นับจากนี้ไปให้ลูกตั้งใจฝึกใจให้หยุดนิ่ง บวชให้ได้ อย่างน้อย ๒ ชั้น เป็นพระนอกพระใน ส่วนใครที่เข้าถึงพระธรรมกาย ในตัวแล้ว ก็บวชเป็นพระแล้วพระเล่า บวชซ้ำ ๆ กันไป ให้ทำกันอย่างนี้ นับจากวันนี้เป็นต้นไป

หลวงพ่อด่านวยพร

ในที่สุดนี้ หลวงพ่อขออนุโมทนาสาธุการ และขออำนวยพรให้ลูกทั้งหลายจงมีความบริสุทธิ์กายวาจาใจ จงหยุดนิ่งได้เข้าถึงพระธรรมกาย เข้าถึงวิชชาธรรมกาย มีรู้มีญาณแม่นยำ ถูกต้องร้อยรอยตรงไปตามความเป็นจริงทุกประการเทอญ ๐

ทางเอกสายเดียว

วันที่ ๒ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๗

โอร่าทหลวงพ่อดำมชโย ณ อุโบสถ วัดพระธรรมกาย

วันอาทิตย์ที่ ๒ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๗

วัตถุประสงค์การบวช

เราพร้อมใจกันกล่าวคำกรานกฐินไปเรียบร้อยแล้ว ส่วนรายละเอียดของอาณิสถกฐินนั้น เราค่อยศึกษากันต่อไปในภายหลัง

วันนี้สิ่งที่อยากจะกล่าวให้ลูกทุกคนได้ทราบ คือ ตอกย้ำซ้ำเติมในมโนปณิธานที่เราเข้ามาบวชในคราวนี้ วัตถุประสงค์หลักก็คือ ทำพระนิพพานให้แจ้ง คือ ขจัดกิเลสอาสวะให้หมดสิ้นไป ทำความบริสุทธิ์ให้บังเกิดขึ้นกับตัวของเราเอง แล้วก็ทำประโยชน์ให้เกิดขึ้นกับผู้อื่น ทั้งประโยชน์ตนและประโยชน์ท่าน นี่คือวัตถุประสงค์ของการมาบวช

ทางเอกสายเดียว

ความบริสุทธิ์ของกายวาจาใจ นั้นเป็นสิ่งสำคัญที่สุด ถ้ายังไม่บริสุทธิ์ การที่จะอยู่ในวิภวภูมื่อนั้นอันตราย เพราะว่ามีกฎแห่งกรรมบังคับอยู่

พญามารเอากิเลสเข้ามาบังคับให้เราสร้างกรรม เมื่อเราสร้างกรรมทางกาย ทางวาจา ทางใจ เสร็จเรียบร้อยแล้วไปปรับคดีมีวิบากกรรมซ้ำ ๆ อย่างนี้มานับครั้งไม่ถ้วน เกิดที่ทีก็เป็นอย่างนี้ และไม่รู้เรื่องราวว่า ทำไมถึงเป็นอย่างนี้ด้วย แกรมเกิดมาเป็นมนุษย์แล้วก็นำความแก่ ความเจ็บ ความตาย มาให้เราอีกซ้ำ ๆ ซาก ๆ อย่างนี้

มีทางออกทางเดียว คือ ทำความบริสุทธิ์กายวาจาใจให้เกิดขึ้น ด้วยการฝึกใจของเราให้หยุดนิ่งอยู่ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ให้ได้ ความบริสุทธิ์จึงจะบังเกิดขึ้น

เมื่อพญามารเอากิเลสอาสวะมาหุ้ม มาปิด มาบังเอาไว้ แถมเอา อวิชชามาครอบอีก ให้เราไม่รู้เรื่องราวความเป็นจริงของชีวิต ภาคฝ่าย บุญล้วน ๆ จึงแก้ไขด้วยการเจาะช่องศูนย์กลางกายให้เป็นทางออก ซึ่งเป็นทางเอกสายเดียว เหลือเป็นทางเดียวเท่านั้นที่จะหลุดรอดพ้นจาก พญามารได้

กายที่เหมาะสมที่จะทำความบริสุทธิ์ ไม่มีกายใดจะเกินไปกว่า กายมนุษย์หยาบ ในตอนนี้ ลูก ๆ ยังแข็งแรง อยู่ในเพศของบรรพชิต เครื่องพันธนาการของชีวิตไม่ค่อยมีเหมือนชาวโลก มีแต่ภารกิจในทาง พระพุทธศาสนาที่เป็นทางมาแห่งบุญกุศลของเราเท่านั้น เพราะฉะนั้น ในช่วงที่ลูก ๆ ยังแข็งแรงอยู่ จงใช้วันเวลาให้เป็นประโยชน์ต่อการฝึกจิต ฝึกใจของเราให้บริสุทธิ์

หยุดนิ่งอย่างเดียว

ไม่มีวิธีอื่นใดเลยที่จะหลุดพ้นจากพญามารได้ นอกจากการฝึกใจ ให้หยุดนิ่งที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ให้ใจหลุดล่อนเป็นชั้น ๆ เข้าไป เห็น กายในกายเข้าไปเรื่อย ๆ

เห็นกลางกายของกายมนุษย์หยาบให้เข้าถึงกายมนุษย์ละเอียด ในกลางกายมนุษย์ละเอียด หยุดนิ่งให้ถูกส่วนให้เข้าไปถึงกายทิพย์ ทั้งหยาบละเอียด หยุดอยู่ในกลางกายทิพย์ให้เข้าไปถึงกายรูปพรหม ทั้งหยาบละเอียดให้ได้ หยุดในกายรูปพรหมให้เข้าไปถึงกายอรูปพรหม ทั้งหยาบละเอียดให้ได้ หยุดในกลางกายอรูปพรหมให้เข้าถึงกายธรรม โคตรภูให้ได้ เป็นชั้น ๆ เข้าไปอย่างนี้ จนกระทั่งถึงกายธรรมพระโสดาบัน กายธรรมพระสกิทาคามี กายธรรมพระอนาคามี กายธรรมพระอรหัต

ทั้งหมด ๑๘ กาย จึงจะหลุดพ้นจากการบังคับบัญชาของพญามารได้ในระดับหนึ่ง คือ ไม่ต้องเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ มีอายตณนิพพานเป็นที่ไป แต่ว่าพญามารก็ยังมืออยู่ที่บังคับบัญชาสรรพสัตว์ทั้งหลายเรื่อยไป

เพราะฉะนั้น พระผู้ปราบมารจึงบังเกิดขึ้นมานับครั้งไม่ถ้วน ท่านได้รับอาราธนาให้ลงมาเกิดเพื่อปราบมาร เรามาอยู่ในสายนี้ ให้ไปปราบต้นตอของผู้ที่ส่งกิเลสมาบังคับบัญชาให้หมดสิ้นไป

ออกพรรษาแล้วนะลูกนะ ให้เตือนตัวเองให้ดี สอนตัวเองให้ดี เรา
มาเกิดเพื่อการนี้ ทำประโยชน์ตนและประโยชน์ท่าน ทั้งตัวเราและผู้อื่น
ให้บริสุทธิ์ตามไปด้วย เบื้องต้นต้องตัวของเราเองก่อน

ในพรรษามีเวลาช่วงสั้นแค่ ๓ เดือน เราก็ฝึกกันไปได้ในระดับหนึ่ง
ออกพรรษาแล้วมีเวลาช่วงยาว หลวงพ่ออยากให้ลูก ๆ ทุกรูปให้ความ
สำคัญเกี่ยวกับเรื่องนี้ ซึ่งเป็นเรื่องที่จำเป็นมาก ๆ โดยไม่มีข้อแม้ ข้ออ้าง
และเงื่อนไขใด ๆ ทั้งสิ้น เพื่อตัวของเราเอง

ต้องมีอิทธิบาท ๔

หลักการที่จะทำให้เข้าถึงภายในกายดังกล่าว จะหลุดพ้นจากการบังคับบัญชาของพญามารนั้นไม่เกินกว่า **อิทธิบาท ๔** คือ

ฉันทะ ใจต้องรักในความบริสุทธิ์ อยากจะหลุดพ้นจากการบังคับบัญชาของพญามาร อยากจะเอาชนะพญามารให้ได้ ฉันทะต้องเกิดก่อนใจต้องรักที่จะทำอย่างนี้

วิริยะ ประกอบความเพียรให้กลั่นกล้ำ

จิตตะ ตรวจตราหมั่นสังเกตว่า เรามีข้อบกพร่องอะไร ทำไมใจของเราจึงไม่หยุดไม่นิ่งสักที หรือหยุดได้ประเดี๋ยวเดียว ให้หมั่นสังเกตให้ดีทั้งในรอบและนอกรอบว่า เราทำถูกหลักวิชาไหม

วิมังสา ปรับปรุงแก้ไขทำให้ถูกวิธี จนกระทั่งเราสามารถทำให้หยุดให้หนึ่งได้ ซึ่งไม่หนีหลักการทำกายและใจให้สบาย ดังคำขวัญที่ให้ท่องกันอยู่เรื่อย ๆ ว่า ถ้ากายสบาย ใจสบาย ก็ง่ายนิดเดียว

หาจุดสบายให้เจอ

ลูกต้องหาจุดที่สบายนี้ให้ได้ว่า เรานั่งอย่างไรถึงจะสบาย ตรวจตราดูให้ดี ตั้งแต่อาสนะของเรา เครื่องนุ่งห่มของเรา กายหยาบของเราเป็นอย่างไร ปรับให้สบาย ใจก็เช่นเดียวกัน เราวางพอดิบพอดีใหม่ ตึงเกินไปไหม หย่อนเกินไปไหม ต่อเนื่องไหม นี่คือข้อสังเกตที่เราจะต้องสังเกตให้ได้ ไม่สังเกตไม่ได้ ถ้าไม่สังเกตเราจะไม่พบข้อบกพร่องและช่องทางแห่งการแก้ไข

เพราะฉะนั้น ออกพรรษาแล้ว ร่างกายลูยังแข็งแรงอยู่ ฟังตั้งใจใช้
ทุกอนุวินาทีให้เป็นไปเพื่อการนี้

โลกคอยความหวัง

ยังมีชาวโลกอีกมากมายที่รอคอยความช่วยเหลือจากเราอยู่ แต่เรา
ต้องมีที่พึ่งภายในให้ได้ก่อน ให้เข้าถึงก่อน ให้รู้จักรสชาติของการเข้าถึง
ธรรมว่า เลิศอย่างไร ชะรตทั้งปวงอย่างไร ความสุขเป็นอย่างไร ความ
สบายเป็นอย่างไร เมื่อเราแจ่มแจ้งด้วยตัวของเราเองแล้ว ก็จะแนะนำ
ด้วยความมองอาจ จะมีปีติสุขหล่อเลี้ยงใจทุกอนุวินาทีที่เราไปทำหน้าที่นี้

ออกพรรษาแล้ว รับกฐินแล้ว กรานกฐินแล้ว ได้อานิสงส์แล้ว ก็
ขอให้ตั้งใจมุ่งมั่นฝึกใจให้หยุดนิ่งให้ได้นะลูกนะ

หลวงพ่อบ้านวยพร

วันนี้ หลวงพ่อขออนุโมทนาสาธุการ ขออานุภาพบารมีธรรมของ
พระพุทธเจ้า พระตันธาดัตตันธรรมในอายตณนิพพาน มหาปุณนิยาจารย์
ทุกท่าน มารวมกันกลั่นจิตกลั่นใจ ธาตุธรรมเห็นจำคิตรู้ของลูกทุก ๆ รูป
ให้ใส ให้สะอาด ให้บริสุทธิ์

ให้ลูกทุกรูปจะมีสุขภาพร่างกายแข็งแรง มีอายุขัยยืนยาว ได้สร้าง
บารมีไปนาน ๆ ให้ปลอดจากสิ่งที่เป็นข้าศึกต่อการกุศลและการประพฤติ
พรหมจรรย์ ให้เข้าถึงวิชาธรรมกาย มีรู้มีญาณแม่นยำ ถูกต้องร่องรอย
ตรงไปตามความเป็นจริงทุกประการเทอญ ©

เราต้องเป็นประดุก **ยามเฝ้าดูจิต**

วันที่ ๓ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๖

โอวาทหลวงพ่อธัมมชโย ณ อุโบสถ วัดพระธรรมกาย

วันอาทิตย์ที่ ๓ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๖

กิจของพระ

เรามาบวชเป็นพระแล้ว กิจที่จะต้องทำ คือ ทำพระนิพพานให้แจ้ง เรามาบวชเพื่อขจัดกิเลสอาสวะให้หมดสิ้นไป ขจัดไปที่ละตัว ไม่ว่าจะเป็นราคะ โทสะ โมหะ เป็นต้น ค่อย ๆ ปลด ค่อย ๆ ปล่อย ขจัดไปที่ละเล็ก ที่ละน้อย โดยแผ่ดูจิตของเราว่า คิดเรื่องอะไรบ้างที่ทำให้ใจของเราออกนอกกาย

เราต้องเป็นประดุกยามที่ค่อยแผ่ดูให้ใจหรือจิตของเราอยู่ในกาย เพราะถ้าใจกับกายรวมเป็นหนึ่งเดียวกันแล้ว ความบริสุทธิ์ก็จะบังเกิดขึ้น ความสุขอันยิ่งใหญ่จะบังเกิดขึ้น เราจะเข้าถึงเส้นทางแห่งพระอริยเจ้าได้ เมื่อกายและใจมารวมกัน เพราะฉะนั้นกิจของพระต้องแผ่ดูไม่ให้อะไรเข้ามาอยู่ในใจในจิตของเรา ที่ทำให้เราไม่บริสุทธิ์ ต้องฝึกปลด ปล่อย วางไว้เพื่อให้ใจได้รับความสุข ความบริสุทธิ์บ้าง เพิ่มขึ้นไปเรื่อย ๆ สิ่งที่เป็นมลทินของใจก็จะค่อย ๆ หลุดไปที่ละเล็กที่ละน้อย

กิจของพระต้องปลด ต้องปล่อย ต้องวาง ไม่ยึดมั่นถือมั่นในสิ่งใด ๆ ทั้งสิ้น ปล่อยวางทางใจ โดยไม่ปล่อยปละละเลยในหน้าที่ที่เรารับผิดชอบ ไม่ยึดมั่นถือมั่นจนกระทั่งทำให้ใจเป็นทุกข์ ให้ใจของเราอยู่กับตัว แล้วจะเข้าถึงผู้รู้ภายใน คือ พระธรรมกาย ซึ่งเป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานแล้ว เป็นสรณะที่พึ่งที่ระลึกที่แท้จริงของเรา

ถ้าทำได้อย่างนี้ การมาบวชของเราก็สมหวัง เราจะได้ชื่อว่า เป็น
เนื่อนาบุญ โยมพ่อโยมแม่จะได้บุญเยอะ ๆ หมู่ญาติก็จะมีส่วนแห่งบุญนี้
ญาติโยมที่สนับสนุนเราในทุก ๆ ทาง เพื่อให้เป็นกำลังในการตรัสรู้ธรรม
ก็จะมีส่วนแห่งบุญตรงนี้

ทำประโยชน์ตนให้ปรากฏ

๑ พระราชที่ผ่านมา โดยเฉพาะผู้ที่มาบวชใหม่ หรือแม้ผู้ที่บวชเก่า
ก็ตาม เราได้พยายามประคับประคองให้ใจอยู่กับตัว เพื่อเติมความบริสุทธิ์
ของเราให้เพิ่มขึ้น จนกระทั่งถึงวันออกพรรษาแล้วเราก็ได้มาอยู่ร่วมกัน
รับกฐิน วันนี้เราได้พร้อมใจกันกล่าวคำกรานกฐินไปเรียบร้อยแล้ว
อาณิสสส์กรานกฐินจะไม่พูดในที่นี้ ให้ลูก ๆ ไปศึกษาหารายละเอียดเอา

กิจที่เราจะต้องทำ คือ การทำพระนิพพานให้แจ้ง ก็คงจะต้องทำกัน
ต่อไป พระนิพพานจะแจ่มแจ้งกับเรา ต่อเมื่อเราเข้าถึงพระธรรมกายในตัว

ในช่วงนี้ เรายังพอมีเรี่ยวมีแรงอยู่ มีความแข็งแรง ก็จะต้องหมั่นทำ
ประโยชน์ตนให้เกิดขึ้นให้ได้ ด้วยการฝึกใจให้หยุดนิ่ง ทำให้สม่ำเสมอให้
ได้ทุกวัน โดยไม่มีข้อแม้ ข้ออ้าง หรือเงื่อนไขใด ๆ ทั้งสิ้น เพื่อประโยชน์
ตนของเรา การบวชในคราวนี้ก็จะสมปรารถนา

บวชเป็นพระแล้วต้องมีธรรมะ พระเป็น คือ ผู้ที่เห็นพระธรรมกาย
พระตาย คือ ผู้ที่ยังมองพระธรรมกายไม่เห็น แม้มีอยู่ในตัวของเรา
เองก็ตาม

ออกพรรษาแล้ว ลูกทุกรูปอย่าลืมปฏิบัติสมณกิจนี้นะลูกนะ ให้ตั้งใจ
กันให้ดี ให้ยิ่งกว่าวันเวลาในพรรษาที่ผ่านมา แม้เราจะมีภารกิจที่จะต้อง

รับผิดชอบอะไรก็ตาม ก็อย่าลืมประโยชน์ตนกัน ทำให้ยิ่ง ๆ ขึ้นไป ซึ่งถ้าเราทำอย่างนี้ได้ทุกวัน บุญเก่าที่เราสั่งสมมาก็เยอะ บุญใหม่ที่สั่งสมก็มากจะได้มารวมได้ช่องส่งผลทำให้สมปรารถนาเข้าถึงพระธรรมกายได้ เมื่อเข้าถึงพระธรรมกายแล้วเราก็จะได้ศึกษาวิชาธรรมกายกันไป ซึ่งมีรายละเอียดอีกเยอะแยะ นั่นเป็นสิ่งที่สำคัญอย่างยิ่ง

สิ่งที่พระเดชพระคุณหลวงปู่ พระผู้ปราบมาร ท่านเคยกล่าวเอาไว้ เราจะชนะพญามารได้ก็ด้วยวิชาธรรมกายเท่านั้น ซึ่งจะถึงตรงนี้ได้ ต้องฝึกใจให้หยุด ให้นิ่ง ให้เข้าถึง เมื่อเข้าถึงแล้วจะได้มาศึกษาเรียนรู้กันต่อไป นี่คือการกิจของเรา

เพราะฉะนั้น วันเวลาต่อจากนี้ไป อย่าได้ประมาทในการดำเนินชีวิต ให้ทำภารกิจทั้งหลายทั้งละเอียดควบคู่กันไป

สำหรับผู้ที่มีหน้าที่ให้โอกาสแก่เราในการบำเพ็ญสมณธรรม อย่างเดียว ไม่ต้องทำกิจในส่วนหยาบ ฟังพระลี้รู้เสมอว่า ทุกอนุวินาที ที่ผ่านไป เราจะต้องตั้งใจศึกษาฝึกฝนวิชาธรรมกายให้ยิ่ง ๆ ขึ้นไป ให้สมกับที่หมู่คณะเขาให้โอกาสเรา บุญนี้จะได้ถึงกับหมู่คณะทุกรูป ทุกท่าน ทุกคน ที่คอยให้โอกาสเรา เขารับบุญหยาบแทนเรา เพราะฉะนั้น อย่าประมาทในการดำเนินชีวิต

ส่วนผู้ที่ยังแข็งแรงอยู่พึงรู้ไว้เถิดว่า มีลาภอันประเสริฐแล้ว ความไม่มีโรค ความแข็งแรงเป็นลาภอันประเสริฐ จะรู้ได้ต่อเมื่อวันเวลาผ่านไปเหมือนหลวงพ่อบุญในยามนี้แหละ เมื่อลูกยังแข็งแรงอยู่ให้รับทำกิจของ สมณะ เข้าถึงพระธรรมกายในตัวให้ได้นะลูกนะ

วันนี้ ลูกนำปัจจัยไทยธรรมมาสร้างมหาทานบารมี ซึ่งหลวงพ่อบุญได้รับแล้วและจะเอาไปทำงานพระศาสนาต่อไป ให้ลูกปลื้มอกปลื้มใจเถิดว่า ปัจจัยไทยธรรมที่เราได้มาจากญาติโยมนี้ จะเอาไปทำงานพระศาสนา บารมีก็จะเกิดขึ้นกับลูกทุก ๆ รูป ให้ลูกทุกรูปปลื้มใจให้ดี

หลวงพ่อบุญพร

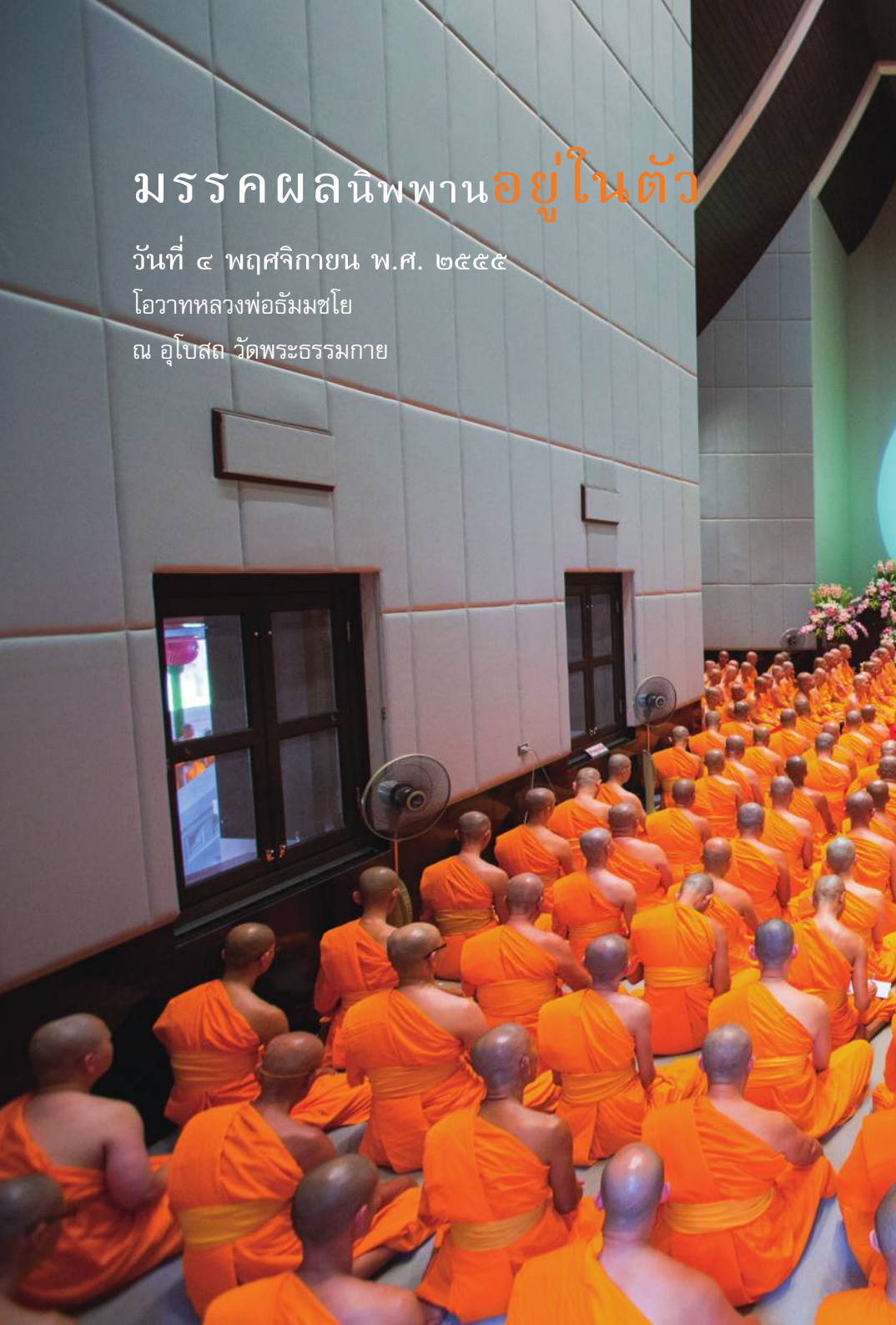
ในที่สุดนี้ หลวงพ่อบุญขอนุโมทนาสาธุการ และขออำนวยการพร ให้ลูกทุกรูปจงมีสุขภาพร่างกายที่แข็งแรง มีอายุขัยยืนยาว ได้สร้างบารมีไปนาน ๆ ให้รู้แจ้งเห็นแจ้งแทงตลอดในวิชาธรรมกาย ให้ปลอดจากสิ่งที่เป็นข้าศึกต่อการกุศลและการประพาสพิภพพรหมจรรย์ ให้มีรู้มีญาณแม่นยำ ถูกต้องร่องรอยตรงไปตามความเป็นจริงทุกประการเทอญ ©

มรรคผลนิพพานอยู่ในตัว

วันที่ ๔ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๕

โอร่าทหลวงพ่อดำมชโย

ณ อุโบสถ วัดพระธรรมกาย

วันอาทิตย์ที่ ๔ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๕

อานิสงส์กรณกฐิน ๕ ประการ

เราได้กรณกฐินโดยพร้อมเพรียงกันแล้ว จะได้อานิสงส์กฐิน ๕ ประการ คือ

๑. เทียวไปไหนไม่ต้องบอกลา คือ ไปเที่ยวรดงค์บำเพ็ญสมณธรรม ไม่ต้องบอกลาใครก็ได้ แต่ว่าในยุคนี้ต้องบอกสักหน่อย เพื่อว่ามีอะไรจะได้อะไรช่วยแก้ไขกันได้ แต่ตามพระวินัยนั้น เทียวรดงค์ไปไหนไม่ต้องบอกลา

๒. เทียวไปไม่ต้องถือไตรจีวรครบสำหรับ

๓. ฉันคนโภชนาได้

๔. เก็บอธิเรกจีวรไว้ได้ตามปรารถนา

๕. จีวรลาภอันเกิดในที่นั้น เป็นของภิกษุผู้ได้กรณกฐินแล้ว

ส่วนรายละเอียดก็ไปศึกษาเพิ่มเติมกันในภายหลังนะคะ

วัตถุประสงค์การเกิดมาเป็นมนุษย์

วันเวลาผ่านไปเร็วเหลือเกิน เดียวก็วัน เดียวก็คืน เดียวก็จะหมดเวลาของชีวิตกันแล้ว สังเกตดูว่า ๓ เดือนที่แล้ว เราเพิ่งเริ่มต้นเข้าพรรษา เผลอประเดี๋ยวเดียวก็ออกพรรษา แล้วก็มารับกฐินกัน

เวลาของชีวิตมีน้อยเหลือเกิน เราจะต้องทำให้ถูกวัตถุประสงค์ของการมาเกิดเป็นมนุษย์ วัตถุประสงค์หลักก็คือ การทำพระนิพพานให้แจ้ง สลัดตนให้พ้นจากกองทุกข์ในสังสารวัฏ เพราะการเวียนว่ายตายเกิดใน

สังสารวัฏนี้เป็นทุกข์อย่างยิ่ง ซึ่งเราควบคุมไม่ได้ ถ้าถอยลงมาน้อยก็เป็นไปเพื่อการสร้างบารมี ๑๐ ทศ ๓๐ ทศ ให้บริสุทธิ์บริบูรณ์ยิ่ง ๆ ขึ้นไป

การทำพระนิพพานให้แจ้งเป็นเรื่องหลักของชีวิต พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ที่บังเกิดขึ้น พระองค์ก็ทำอย่างนี้ คือ ทำพระนิพพานให้แจ้ง สละตนให้พ้นจากกองทุกข์ เมื่อพระองค์พ้นแล้วก็นำมาสั่งสอนต่อมวลมนุษยชาติ ผู้มีบุญมีบารมีรับฟังแล้วก็ได้บรรลุธรรมตามกำลังแห่งบุญบารมีกัน ทุกพระองค์เป็นอย่างนี้ตลอดมานับพระองค์ไม่ถ้วน

แปลว่า สังสารวัฏนี้เหมือนคุกใหญ่ที่ขังสัตว์โลกเอาไว้ให้มีแต่ความทุกข์ทรมานของชีวิต เช่น ทุกข์เพราะความแก่ ความเจ็บ ความตาย การพลัดพรากจากสิ่งที่เป็นที่รัก ประสบสิ่งที่ไม่เป็นที่รัก หรือปรารถนาอะไรก็ไม่ได้ดังใจ เป็นต้น ล้วนเป็นทุกข์ทั้งสิ้น อีกทั้งไม่รู้เรื่องราวความเป็นจริงของชีวิตเลยว่า ทำไมเราจะต้องมาอยู่ในสภาวะอย่างนี้ ใครทำให้เรามาอยู่ในสภาวะอย่างนี้ หรือจะหลุดรอดไปได้อย่างไร ไม่รู้เรื่องเลย ซึ่งเป็นอันตรายอย่างยิ่งหลวงของชีวิตในสังสารวัฏของทุกสรรพสัตว์ทั้งหลาย

แต่ว่าลูกทุกรูปมีบุญมีบารมีแก่กล้าในระดับที่ได้มาเกิดเป็นมนุษย์เป็นบุรุษเพศ ได้มาพบพระพุทธศาสนา เกิดกุศลศรัทธาออกบวชเป็นพระภิกษุสายโลหิตแห่งพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และมาได้ยินได้ฟังคำสั่งสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อีกทั้งให้โอกาสตัวเองได้ปฏิบัติตามคำสั่งสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ด้วยการฝึกตน ทนหิว บำเพ็ญตบะเป็นพระแท้ ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา ๑ พรรษา

มรรคผลนิพพานอยู่ในตัว

ณ ตอนนี้ออกพรรษารับกฐินแล้ว เราก็รู้ตัวของเราเองว่า การบำเพ็ญสมณธรรมของเราไปถึงไหนแล้ว บรรลुวัตถุประสงค์หรือยัง ถึงเป้าหมายหรือยัง เมื่อยังไม่ถึง ออกพรรษารับกฐินแล้ว ก็ต้องทำความเพียรให้กลับกล่าอย่างถูกหลักวิชาต่อไป ถึงจะเรียกว่า ผู้ไม่ประมาทในการดำเนินชีวิต

พระนิพพานมีอยู่ในตัวของทุกคน หมายถึงว่า ต้องผ่านกลางกายของเราจึงจะไปสู่อายตณนิพพานได้ ผิดจากนี้ไม่ใช่

มรรคผลนิพพานอยู่ในตัวของเรา โดยมีจุดเริ่มต้นที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ วิธีการ คือ นำใจมาหยุดนิ่งอยู่ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ตรงนี้เรื่อยไป จนกว่าจะได้บรรลุมรรคผลนิพพาน แต่ปัญญามารเขาเอาเครื่องข้อมมาขัดขวางให้ใจเราไปติดข้องกับเรื่องที่ไม่เกิดประโยชน์ ไม่เป็นสาระแก่นสารของชีวิตในทางโลก ใจก็วนเวียนอยู่อย่างนั้น ขณะนี้เรารู้วิธีการแล้ว เหลืออย่างเดียวต้องประกอบความเพียรให้กลับกล่าอย่างถูกหลักวิชา หมั่นฝึกฝนอบรมใจของเราต่อไปเรื่อย ๆ

หยุดเป็นตัวสำเร็จ

๑ พรรษาที่ผ่านมา เราอบรมไปได้ในระดับหนึ่ง ออกพรรษาเรามีเวลาอีก ๙ เดือน ระยะเวลายาวกว่าอยู่ในพรรษา ลูกทุกรูปสามารถที่จะฝึกฝนอบรมใจกันต่อไปควบคู่กับการกิจประจำวันที่ได้รับมอบหมายจากหมู่คณะ รวมทั้งข้อวัตรปฏิบัติ เราต้องทำควบคู่กันไป โดยไม่ให้สิ่งต่าง ๆ เหล่านั้นเป็นข้ออ้าง ข้อแก้ หรือเงื่อนไขใด ๆ ทั้งสิ้น

หยุดเป็นตัวสำเร็จ เป็นเรื่องสำคัญมากที่พระเดชพระคุณหลวงปู่ได้กล่าวเอาไว้ สำคัญเกินกว่าที่เราจะเข้าใจ ลึกซึ้งเกินกว่านั้นเข้าไปอีก

วันใดลูกหยุดใจได้ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ วันนั้นจะเริ่มเข้าใจคำว่า หยุดเป็นตัวสำเร็จที่ลึกซึ้งเข้าไปเรื่อย ๆ หยุดจนกระทั่งเข้าถึงพระธรรมกาย กายของผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานแล้ว ซึ่งเป็นสภาวะที่พึงที่ระลึกที่แท้จริงของตัวเรา สิ่งอื่นไม่ใช่ ถึงตรงนั้นได้ธรรมจักขุก็เกิด ญาณทัสสนะก็เกิด เราจะได้แจ่มแจ้งในเรื่องราวความเป็นจริงของชีวิตของตัวเราเอง และสรรพสัตว์ทั้งหลาย จะหายสงสัยในเรื่องราวต่าง ๆ และจะดำเนินชีวิตได้ถูกต้องยิ่ง ๆ ขึ้นไป

หลวงพ่อบอกว่า ออกพรรษานี้ลูก ๆ ทุกรูปจะได้ประกอบความเพียรอย่างกล้า กล้า อย่างถูกหลักวิชา และได้เข้าถึงพระธรรมกายอย่างที่ตั้งใจไว้ด้วยดี

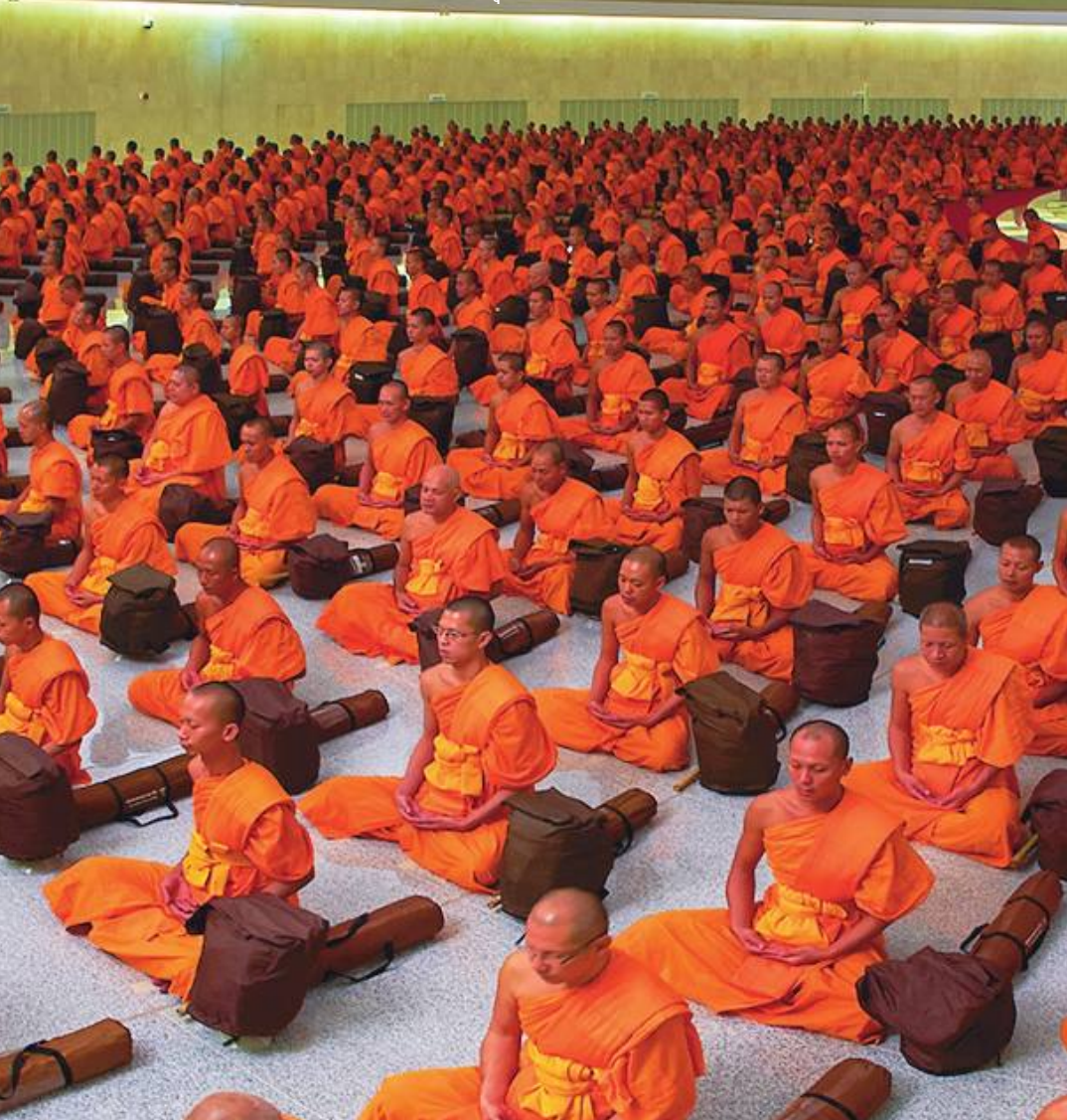
หลวงพ่อบำเพ็ญพร

ในที่สุดนี้ หลวงพ่อขออนุโมทนาบุญและอำนวยการ ขอให้ลูกทุกรูปจะมีสุขภาพร่างกายแข็งแรง อย่าเจ็บ อย่าป่วย อย่าไข้ ให้มีอายุยืนยาว ได้สร้างบารมีไปนาน ๆ ให้ปลอดจากสิ่งที่เป็นข้าศึกต่ออการกุศล และการประพฤติดพรหมจรรย์ ให้เข้าถึงวิชาธรรมกาย ให้แทงตลอดในวิชาธรรมกาย มีรู้มีญาณที่ถูกต้องแม่นยำไปตามความเป็นจริง จงทุกประการเทอญ ๐

สถาปนาเส้นทาง มหาปูชนียจารย์

วันที่ ๖ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๔

โอรสหลวงพ่อดัมมชโย ณ อุโบสถ วัดพระธรรมกาย

ภาพ : พระธรรมยาตรา เส้นทางพระผู้ปราบมาร
ปีที่ ๑ พ.ศ. ๒๕๕๕

วันอาทิตย์ที่ ๖ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๔

อานิสงส์กรานกฐิน ๕ ประการ

เราได้พร้อมใจกันกรานกฐินเสร็จเรียบร้อยแล้ว ทุกรูปได้อานิสงส์กรานกฐิน ๕ ประการ ตามพระวินัย คือ

๑. เทียวไปโดยไม่ต้องบอกลา คือ จาริกไปแสวงหาที่วิเวกเพื่อบำเพ็ญสมณธรรมได้โดยไม่ต้องบอกลา
๒. เทียวไปไม่ต้องถือไตรจีวรครบสำหรับ
๓. จันคนโกชนและปรมปรโกชนได้
๔. เก็บบติเรกจีวรได้ตามใจปรารถนา
๕. จีวรลาภอันเกิดในที่นั้นเป็นของภิกษุผู้ได้กรานกฐินแล้ว

นี่เป็นอานิสงส์กราน ๕ ประการโดยหัวข้อ ส่วนรายละเอียดเราจะมาศึกษากันต่อไปในภายหลัง

ท่มชีวิตสร้างบารมี

กฐินปีนี้เป็นกฐินที่ทำให้เราได้อานิสงส์กันเยอะ เพราะกว่าจะมาถึงวันนี้ได้ ก็มีอุทกภัยน้ำท่วมอย่างกะทันหัน เราต่างเอาชีวิตเป็นเดิมพันกันจริง ๆ ทั้งลูกพระ ลูกเณร ลูกอุบาสก อุบาสิกา ทั้งเขตนอก เขตใน ทั้งสาธุชน ผู้นำบุญ อาสาสมัคร กับหน่วยราชการ ซึ่งเราได้เอาชีวิตเป็นเดิมพันฝ่าฟันอุปสรรคต่าง ๆ กันมาได้

เอาชีวิตเป็นเดิมพัน คือ เอาชีวิตเป็นเดิมพันเพื่อปกป้องผองภัยไม่ให้หน้าท่วมวัด แม้ว่าที่อื่นจะท่วมก็ตาม เพราะเราไม่อาจจะป้องกันทั้งหมดได้ ก็ต้องป้องกันหลัก ๆ เอาไว้ เพื่อจะได้ประกอบพิธีกรานกฐิน

กันในวันนี้ เราต่างเหนื่อยยากลำบากด้วยกันมา เพราะฉะนั้นจำวันนี้ เอาไว้ให้ดี นึกเมื่อไรเราจะได้มีความปลื้มปิติยินดี

เราจะเห็นว่า การสร้างบารมีนั้นเราต้องใช้ขันติธรรมตลอด ต้อง มีความอดทนอดกลั้นต่อทุกสิ่งทุกอย่าง กว่าจะฝ่าฟันอุปสรรคในการ สร้างบารมีมาได้ เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของการมาบวชในคราวนี้

บำเพ็ญสมณธรรมก็ต้องทำต่อไป

สำหรับการกรานกฐินก็ผ่านไปแล้ว แต่ภารกิจหายาบที่เราจะต้อง ป้องกันน้ำท่วมก็ยังมียู่ แต่ในเวลาเดียวกันภารกิจส่วนตัวของเรา คือ การบำเพ็ญสมณธรรมให้บรรลุวัตถุประสงค์ของการมาบวช คือ การสลัด ตนให้พ้นจากกองทุกข์ ทำพระนิพพานให้แจ้ง เราจะต้องทำกันต่อไป โดย ไม่มีข้อแม้ ข้ออ้าง และเงื่อนไขใด ๆ ทั้งสิ้น เพราะเรามาบวชเพื่อการนี้

ถ้าลูกทุกรูปทำได้อย่างนี้ก็จะถูกหลักวิชา และจะเป็นต้นบุญต้นแบบ แก่ผู้ที่มาบวชกันในภายหลังว่า บวชแล้วต้องตั้งใจบำเพ็ญสมณธรรม ฝึกตน ทนหิว บำเพ็ญตบะ เป็นพระแท้ บวชให้ได้ ๒ ชั้น นี่เป็นหลักวิชา ที่รุ่นต่อ ๆ มาจะได้ศึกษาเรียนรู้จากรุ่นของเรา

ถ้าเราทำได้อย่างนี้ การบวชของเราก็ไม่สูญเปล่า เกิดประโยชน์ ต่อตัวเรา โยมพ่อ โยมแม่ พระศาสนา กับผู้มาสืบทอดต่อในภายหลัง จะเป็นพระ เป็นโยม ก็จะได้อานิสงส์ไปตามส่วนของตนที่ได้ทุ่มเทชีวิต เป็นเดิมพัน

ภารกิจเร่งด่วน

หลังจากวันนี้ไป เรามี ๒ ภารกิจที่สำคัญ คือ

๑. ภารกิจกอบกู้พระพุทธศาสนาให้กลับมาเฟื่องฟูเหมือนย้อนยุค
พุทธกาล หรืออย่างน้อยเหมือนยุคโบราณกาลที่ผ่านมา

๒. ภารกิจสถาปนาเส้นทางมหาปูชนียาจารย์

หลวงพ่อก็มีความมุ่งมั่นอย่างนี้จริง ๆ และคิดว่า ลูกพระทุกรูปก็มีความมุ่งมั่นอย่างนี้ เพราะเป็นภารกิจเร่งด่วนทั้งสองภารกิจ ไม่ทำก็ไม่ได้ เพราะว่ามันเนื่องกับตัวเรากับพระศาสนา แต่ในช่วงนั้นยังไม่มีอุทกภัย ก็คิดว่าทุกอย่างจะราบรื่น ถ้าหากมันเป็นปกติธรรมดา เราคงจะทำการกิจทั้งสองอย่างไปได้สบาย ๆ แต่ว่าเมื่อเกิดภาวะน้ำท่วมอย่างนี้ การที่เราจะไปทำอย่างนั้นก็ไม่ได้สะดวก

หลวงพ่อได้รับทราบมาว่า ในเส้นทางมหาปูชนียาจารย์ ๑๘ แห่ง น้ำท่วมไป ๑๐ แห่ง ตอนนี้ก็ยังท่วมอยู่ บางแห่งก็ลดลง บางแห่งเพิ่มขึ้น เพราะฉะนั้นต้องมาพิจารณากันใหม่ แต่ความตั้งใจยังไม่เปลี่ยนแปลง แต่อาจจะยืดเวลาออกไป

ที่นี้การยืดเวลาออกไป จะต้องได้พุทธบุตรหัวใจเพชร โดยเฉพาะหลวงพ่อมุ่งเน้นไปที่ลูกพระธรรมทายาทที่อย่างน้อยปฏิบัติธรรมเห็นดวงใส ๆ เห็นองค์พระใส ๆ ได้บวช ๒ ชั้น ให้เป็นบุคคลในประวัติศาสตร์ที่ได้สถาปนาเส้นทางนี้ เพราะการสถาปนามีได้เพียงครั้งเดียว แต่ที่นี้ก็ไม่ได้ทราบว่าในการยืดออกไปนี้ จะมีลูกพระธรรมทายาทที่ไม่ได้มีความจำเป็นในทางโลกที่จะต้องลาสิกขาไป จะอยู่กันกี่รูป

ส่วนลูกพระในองค์กรก็มีภารกิจกันอยู่จริง ๆ แล้วอยากจะแบ่งไป ถ้าสามารถทำตามกติกาได้ คือ เข้าถึงดวงธรรมใส ๆ หรือองค์พระใส ๆ ก็กำลังอยู่ในขั้นพิจารณา เพราะฉะนั้นดีที่สุด ๓ ช่วงนี้ เรามาช่วยกัน อธิษฐานจิตให้ดี ๆ นั่งธรรมะกันให้ดี

สำหรับลูกพระธรรมทายาท ช่วงนี้อะไรคิดเรื่องอะไรทั้งสิ้น ใจของเราต้องแน่วแน่ มุ่งมั่น เมื่อตั้งใจทำอะไรซึ่งเป็นสิ่งที่มีประโยชน์อย่างยิ่ง ทั้งต่อตัวเรา โยมพ่อ โยมแม่ พระศาสนา สรรพสัตว์ทั้งหลาย เราก็ควรจะมุ่งมั่นต่อไป แม้จะต้องยืดเวลาออกไปอีกนิดหนึ่ง ซึ่งก็คงไม่นานเท่าไร

หากเราให้ความสำคัญกับการสถาปนาเส้นทางมหาปูชนียาจารย์ ในช่วงนี้อาจให้ตั้งใจบำเพ็ญสมณธรรม ควบคู่กับการกิจที่เราจำเป็นจะต้องรักษาวัดเอาไว้ให้พ้นจากภัยน้ำท่วม แม้จะมีภารกิจหยาบหนักหนาแค่ไหนก็ตาม ก็ต้องหมั่นตรึกเอาไว้เรื่อย ๆ จะเป็นดวงหรือองค์พระก็ตาม เราจะได้มีปีติสุขหล่อเลี้ยงใจ

ส่วนลูกพระที่อยู่ประจำก็เช่นเดียวกัน ต้องทำกันไปอย่างนี้ด้วย และช่วยกันอธิษฐานจิตให้ภาวะน้ำท่วมหมดไปให้เร็วที่สุด จนกระทั่งเราสามารถที่จะสถาปนาเส้นทางมหาปูชนียาจารย์ได้

เดินตามรอยพระมหาบุรุษ

ภารกิจนี้เป็นภารกิจที่ยิ่งใหญ่ มารสละด้วยกันทั้งภพ มันคงจะไม่ยอมอย่างง่าย ๆ จึงทำให้เกิดสิ่งเหล่านี้ขึ้นมา ดังนั้นภารกิจที่สำคัญนี้ควรจะมีเราเป็นหนึ่งในภารกิจนี้ด้วย ซึ่งเป็นเรื่องที่สำคัญมาก

มารเขาทำเรื่องของมาร พระก็ทำเรื่องของพระ ต่างคนต่างทำไป เหมือนพระมหาบุรุษในวันที่ตรัสรู้หลุดตรัสมาสัมผัสโพธิญาณที่ได้ต้นพระศรีมหาโพธิ์ มารก็ทำเรื่องของมารไป ท่านก็ทำเรื่องของท่าน ต่างคนต่างทำ ในที่สุดมารก็พ่ายแพ้ไป ท่านก็ได้ชื่อว่าเป็น พระผู้พิชิตมาร แล้วได้บรรลุหลุดตรัสมาสัมผัสโพธิญาณเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ต้นแบบที่ดีก็มีอยู่แล้ว ซึ่งเราก็ควรจะเดินตามรอยนี้

ช่วงนี้ทุกอนุวินาทีที่มีความสำคัญมากสำหรับการตรัสรู้ถึงดวงหรือองค์พระใส ๆ เราเลื่อนผั่งกังวลออกไป ให้ใจใส ๆ ยิ่งใสเท่าไรโดยปราศจากความกังวล เราจะชนะมารได้เร็วขนาดนั้น สิ่งที่เราตั้งใจไว้ด้วยดีก็จะทำได้ เช่นเดียวกับพระมหาบุรุษในวันนั้นเช่นเดียวกัน

หลวงพ่อบ้านวยพร

วันนี้ หลวงพ่อขออนุโมทนาสาธุการกับลูกพระทุก ๆ รูป ที่ทุ่มเทชีวิตจิตใจในทุก ๆ การกิจเกี่ยวกับงานพระศาสนา จนกระทั่งมาถึง ณ วันนี้ ก็ได้กราบนกฐินร่วมกัน ได้อานิสงส์พร้อม ๆ กันไปแล้ว

ขอให้ลูกทุกรูปจะมีสุขภาพพลานามัยที่แข็งแรง อายุขัยยืนยาว ได้สร้างบารมีไปนาน ๆ ให้ปลอดจากสิ่งที่เป็นข้าศึกต่อการกุศลและการประพฤติพรหมจรรย์ ให้ลูกได้เข้าถึงวิชาธรรมกาย แท่งตลอดในวิชาธรรมกายทุก ๆ รูป จงทุกประการเทอญ ๐

พระพุทธศาสนา อยู่ในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อ

วันที่ ๗ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๓

โอวาทหลวงพ่อธัมมชโย ณ อุโบสถ วัดพระธรรมกาย

ภาพ : พิธีทอดผ้าป่า สภาธรรมกายสากล (หลังจาก)

วันอาทิตย์ที่ ๗ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๓

อานิสงส์กรานกฐิน ๕ ประการ

เราได้อนุโมทนาสาธุการในพิธีกรานกฐินเสร็จเรียบร้อยแล้ว ก็จะได้อานิสงส์กราน ๕ ประการ คือ

๑. เทียวไปไหนไม่ต้องบอกลา หมายถึง เทียวธุรงค์ เทียวกรรมฐาน ปลีกวิเวกไป บำเพ็ญสมณธรรมอย่างนี้ไม่ต้องบอกลา ในสมัยพุทธกาลเป็นอย่างนั้น

๒. เทียวไปไม่ต้องถือไตรจีวรครบสำหรับ

๓. ฉันคนโภชนและปรัมพรโภชนได้

๔. เก็บอดิเรกจีวรได้ตามใจปรารถนา

๕. จีวรลาภอันเกิดในที่นั้นเป็นของภิกษุผู้ได้กรานกฐินแล้ว

ส่วนรายละเอียดไปทบทวนกันอีกทีนะ

การบวชฟื้นฟูพระพุทธศาสนา

เรื่องที่จะพูดในวันนี้มีเพียงสั้น ๆ ก็คือ พระศาสนาตอนนี้อยู่ในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อ ระหว่างความเฟื่องฟูกับพุบแฟบ

ขณะนี้สัญญาณอันตรายหลายอย่างเกิดขึ้นกับพระพุทธศาสนา เช่น วัดร้างมีเป็นจำนวนมากและนับวันจะยิ่งมากขึ้นเรื่อย ๆ ศาสนทายาทลดน้อยถอยลง มีวัดใกล้จะร้างที่มีหลวงปู่หลวงตาอยู่เฝ้าวัดแต่ไม่ก็รูป แล้วบางรูปท่านก็อาพาธด้วย มีการกล่าวจ้วงจาบพระพุทธศาสนาโดยเฉพาะ

พระภิกษุ เป็นต้น นี่เป็นสัญญาอันตรายสำหรับพระพุทธศาสนา และเป็นอันตรายสำหรับตัวเราและชาวโลกด้วย

ถ้าคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอันตรธานจากผืนแผ่นดินไทยไป คนจะยิ่งเสื่อมจากศีลธรรม จะดำเนินชีวิตที่ผิดพลาด อันตรายจะยิ่งเกิดขึ้น และจะขยายลูกกลมไปยัฆนานาชาติ ไปยัฆทั่วโลก

เมื่อมีสัญญามาอย่างนี้ เราต้องมาระลึกทบทวนดูว่า ที่เรามีบุญเกิดอยู่ในร่มเงาของพระพุทธศาสนา เพราะว่าบรรพบุรุษของเราเลือกเอาพระพุทธศาสนามาเป็นศาสนาประจำชาติ เอาไว้สำหรับอบรมพร้าสอนให้ลูกหลานของท่านดำเนินชีวิตได้ถูกต้อง ถูกตามหลักวิชา ตามคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ซึ่งเป็นผู้ที่รู้แจ้งเห็นแจ้งแทงตลอดในธรรม ท่านเลือกสิ่งเหล่านี้มาสำหรับลูกหลานของท่าน และสืบทอดกระทั่งมาถึงปัจจุบันนี้ เมื่อมาถึงยุคของเราจะให้มันฟุบแฟบไป ไม่สมควรอย่างยิ่ง

ด้วยเหตุนี้ หลวงพ่อจิ้งชักรวนหมู่คณะว่า เราจะมัวมาท้อแท้ ท้อถอย หรือรำพึงรำพันอะไรก็ไม่เกิดประโยชน์ ต้องรีบใช้ทุกสิ่งที่เรามีทุ่มเทชีวิตจิตใจในการฟื้นฟูพระพุทธศาสนาให้กลับมาเฟื่องฟูเหมือนยุคพุทธกาลให้ได้ หรืออย่างน้อยก็เหมือนยุคโบราณกาลให้ได้ จึงได้จัดบวชขึ้นมาอย่างถี่ยิบ ตั้งแต่หลักพัน หลักหมื่น หลักแสน

หลักแสนก็เป็นครั้งที่ ๒ แต่เป็นหลักแสนที่เข้าพรรษาทั่วไทย เพื่อให้โอกาสผู้มีบุญทั้งหลายได้เข้ามาบวช บวชช่วงที่ยาวเป็นปกติ คือ อย่างน้อย ๑ พรรษา อยู่รับภุณิ ออกเดินธุดงค์ ระหว่างบวชให้ตั้งใจฝึกตน

ทนหิว บำเพ็ญตบะ เป็นพระแท้ บวชกันให้ได้ ๒ ชั้น เพื่อให้เกิดประโยชน์ ต่อผู้มีบุญที่เข้ามาบวช แล้วก็ประโยชน์ต่อโยมพ่อโยมแม่ เป็นต้น

อีกทั้งเป็นประโยชน์ต่อพระศาสนา ที่แม่ลาสิกขาไปแล้วก็ไม่อาจจะ พุดได้ว่า บวชช่วงสั้น ๆ ๑ พรรษาแล้วไม่ได้อะไร คำนี้จะต้องสูญพันธุ์ ไปเลย อย่างน้อยต้องให้รู้จักชีวิตของพระในระดับหนึ่ง

การบวช ๑ พรรษาจริง ๆ แล้วก็ไม่ได้มากเท่าไร บวช ๕ พรรษา ยังถือว่าเป็นพระใหม่อยู่ เป็นผู้บวชใหม่ คือ ยังต้องศึกษาเรียนรู้กันอีก เยอะแยะ

แต่ว่าในยุคปัจจุบันนี้ โอกาสอย่างนั้น เป็นไปได้ยาก แต่ไม่ได้ยาก มาก ยากพอรู้ ถ้าสู้ก็ไม่ยาก ถ้ารู้ว่าบวชแล้วจะได้อะไรเกิดขึ้น ระหว่าง บวชก็ได้ฝึกตน ทนหิว บำเพ็ญตบะ เป็นพระแท้ บวชให้ได้ ๒ ชั้น ก็จะได้รับประโยชน์ตรงนี้

ผู้มาบวชเมื่อได้ฝึกตนในระดับหนึ่งแล้ว เมื่ออยู่รวมกันเป็นหมู่คณะ ก็ดูงดงาม แม้ยังไม่ได้เป็นพระอริยเจ้าก็ตาม แต่มีความตั้งใจจริง ใช้ทุก อนุวินาทีให้เป็นไปเพื่อการฝึกตน ทนหิว บำเพ็ญตบะ เป็นพระแท้ บวช ให้ได้ ๒ ชั้น ความตั้งใจจริงนี้ทำให้เกิดความงามในหมู่คณะ

อย่างวันนี้ก็เป็นทีปรากฏ หลวงพ่อรู้ลึกปิติใจมากที่พระลูกชาย มีความสงบเสงี่ยมสง่างาม เป็นหมู่เป็นคณะที่งดงาม แม้ฝึกตัวมาได้ ใน ระดับหนึ่งก็ตาม อย่างน้อยก็ได้เห็นประโยชน์ของการมาบวชในครั้งนี้ ความงดงามอย่างนี้จะช่วยให้เกิดการฟื้นฟูพระพุทธศาสนาขึ้นอย่าง รวดเร็ว อย่างอัศจรรย์ จึงไม่ใช่เรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ สำหรับการที่มาบวช แล้วได้ฝึกตนในคราวนี้

เดินธุดงค์ฟื้นฟูพระพุทธศาสนา

ภารกิจต่อไปสำหรับลูกพระธรรมทายาท คือ การออกเดินธุดงค์เพื่อบำเพ็ญสมณธรรม แม้จะเป็นช่วงสั้น ๆ อีกทั้งไม่ได้ไปเดินในป่าในเขาก็ดำเนินได้ แต่ในภาวะนี้ การเดินธุดงค์ไปตามวัดร้างต่าง ๆ หรือวัดใกล้จะร้างนี้มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งต่องานฟื้นฟูพระพุทธศาสนา ญาติโยมเห็นข้อวัตรปฏิบัติของพระธรรมทายาท ที่มีความสงบเรียบง่าย สง่างาม ระหว่างเดินจาริกไป กุศลศรัทธาก็จะเกิดขึ้น ดังที่ลูกพระธรรมทายาทได้เห็นในรุ่นที่ผ่าน ๆ มา

เมื่อศรัทธาปลาบปลื้มเกิดขึ้นกับญาติโยมแล้ว นั่นคือสัญญาณที่ดีที่จะทำให้พระพุทธศาสนาหวนกลับมารุ่งเรืองขึ้นอีก เพราะฉะนั้นภารกิจตรงนี้จึงเป็นเรื่องที่สำคัญ

บวชแล้วต้องเป็นพระแท้

นับจากวันนี้ไป ลูกพระธรรมทายาททุกรูปที่จะออกไปปฏิบัติภารกิจตรงนี้ ให้ทำหน้าที่เป็นตัวแทนสายโลหิตแห่งพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นตัวแทนของหมู่คณะ ของพระศาสนา จะต้องมีสติ สำรวมอย่างพองนคลาย ให้สอนตัวเองได้ ปกครองตัวเองให้อยู่ในพระธรรมวินัยได้ เป็นประดุจเนื้อนาบุญที่เคลื่อนที่ไปทุกหนทุกแห่ง และเป็นเนื้อนาบุญให้กับญาติโยม ถ้าเป็นอย่างนี้ได้ ญาติโยมจะตามไปวัดนั้น ไปฟังธรรม ไปปฏิบัติธรรม แล้วก็บำเพ็ญบุญ

แม้เราจะบวชใหม่ก็ตาม ยังไม่มีอะไรจะแนะนำญาติโยมมาก ก็เอาเท่าที่เราฝึกตนได้ เพราะญาติโยมทราบดีว่า เราเป็นพระบวชใหม่

เพ็งบวชไม่นาน เพ็งฝึกตน เพ็งศึกษาความรู้ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มาในระดับหนึ่ง แต่เขาจะยอมรับในข้อวัตรปฏิบัติ ความงดงามของศีล ของธรรมของลูกพระธรรมทายาท เขาจะตั้งใจฟังธรรม ปฏิบัติธรรม และบำเพ็ญบุญ เพียงแค่นี้วัดร้างก็รุ่งเรืองขึ้นมาแล้ว

อีกทั้งเด็ก ๆ จะเกิดกุศลศรัทธา จะเข้าใจในวัฒนธรรมชาวพุทธ มากขึ้น เมื่อลูกพระธรรมทายาทได้อบรมพร่ำสอนเขา เท่าที่เรามีความรู้ สอนเด็กได้ อย่างน้อยก็พาเด็กเข้าวัด ทำความสะอาดวัด ในลานบุญ สถานที่ที่บรรพบุรุษได้สร้างขึ้นมาในแต่ละแห่ง ซึ่งภารกิจนี้เป็นเรื่องที่สำคัญอย่างยิ่ง

เพราะฉะนั้น ให้ลูกพระธรรมทายาททุกรูปตั้งใจปฏิบัติศาสนกิจใน คราวนี้ให้ดี ให้สมกับที่ได้มาบวชในคราวนี้ แล้วถ้าไม่มีเรื่องจำเป็นจริง ๆ อยากให้อยู่ต่อ อย่างน้อยอยู่ทำหน้าที่เป็นพระอาจารย์ พระพี่เลี้ยง ดูแล อุบาสิกาแก้วหน่ออ่อนที่จะมาบวช ๑ ล้านคน ในเดือนธันวาคมที่จะถึงนี้ อย่างน้อยต้องอย่างนี้ แล้วถ้าจะให้ดีกว่านี้ ก็คือ ฝึกตนไปอีกระดับหนึ่ง จนกระทั่งไปเป็นพระพี่ชาย พระพี่เลี้ยง ให้กับพระน้องชายที่จะตามมา บวชในภายหลัง ในโครงการ ๔๙ วัน ในต้นปีหน้าที่จะถึงนี้

ถ้าทำได้แบบนี้บุญบารมีก็จะเกิดขึ้นกับเรา พระศาสนาจะได้รับการ ฟื้นฟูขึ้นมา แล้วจะมีการสืบทอดต่อ ๆ กันไป เป็นเรื่องที่สำคัญอย่างยิ่ง แล้วถ้าหากว่าดียิ่งกว่านี้ก็คือ มาศึกษาเพิ่มเติม บวชให้นานขึ้น เพื่อที่จะได้รับการกิจของพระศาสนาต่อไปอีก ฝึกตนเข้าไปอีก ให้ได้ไปเป็น หลักของชีวิตของพุทธบริษัท ๔ ทั้งหลายในอนาคต นี่คือการกิจของลูก พระธรรมทายาททุก ๆ รูป

ยังแข็งแรงอยู่ ต้องรักษาที่พึ่งให้เจอ

ส่วนพระลูกชายทั้งหมดนี้ก็รู้อยู่แล้ว เราบวชทำไม แล้วได้บรรลุวัตถุประสงค์ของการบวชแล้วหรือยัง ที่จะสลัดตนให้พ้นจากกองทุกข์ ทำพระนิพพานให้แจ้ง อย่างน้อยได้เข้าถึงพระธรรมกายในตัว เรามาถึงตรงนี้หรือยัง มีที่พึ่งหรือเข้าถึงที่พึ่งที่ระลึกภายในแล้วหรือยัง ถ้ายังก็ให้ใช้เวลานาทีเหลือนี้อยู่ ตั้งใจประกอบความเพียรให้กลับกลายอย่างถูกต้องถูกหลักวิชา ให้เข้าถึงพระธรรมกายให้ได้ แล้วให้มาศึกษาวิชาธรรมกายที่พระเดชพระคุณหลวงปู่ท่านค้นพบ และได้ทำอย่างนี้อย่างต่อเนื่องมายาวนานนับภพนับชาติไม่ถ้วนแล้ว

ต้องตั้งใจที่จะแสวงหาที่พึ่งที่ระลึกของเราให้เจอนะ ในช่วงที่ร่างกายยังแข็งแรงอยู่ ถ้าเราจะไปแสวงหาตอนที่หมดเรี่ยวแรงแล้ว มันทำได้ยาก ตอนนี้อยู่ยังแข็งแรงกันอยู่ ให้ประกอบความเพียรให้กลับกลาย ผึกให้หนัก อย่างถูกหลักวิชา ก็จะสมความปรารถนา

หลวงพ่อบำเพ็ญพร

วันนี้ หลวงพ่อขออนุโมทนาสาธุการ และขออำนวยพรให้ลูกทุกรูปจงมีสุขภาพพลานามัยที่แข็งแรง อย่าเจ็บ อย่าป่วย อย่าไข้ ให้อายุขัยยืนยาว ได้สร้างบารมีกันไปนาน ๆ ให้ปลอดจากสิ่งที่เป็นข้าศึกต่อการกุศลและพรหมจรรย์ ให้ได้เข้าถึงพระธรรมกาย ให้แทงตลอดในวิชาธรรมกาย อย่างสะดวกสบาย อย่างง่ายดาย อย่างถูกต้องร้องรอยตรงไปตามความเป็นจริงทุกประการเทอญ ๐

พระมหาเถระรัตตัญญู

วันที่ ๑ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๒

โอวาทหลวงพ่อดัมมชโย ณ อุโบสถ วัดพระธรรมกาย

ภาพ : พิธีทอดกฐินสามัคคี สภारธรรมกายสากล
๓ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๓๙

วันอาทิตย์ที่ ๑ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๒

อานิสงส์กรานกฐิน ๕ ประการ

เราพร้อมใจกันกรานกฐินเรียบร้อยแล้ว ทุกคนก็ได้อานิสงส์กราน ๕ ประการ ซึ่งโดยย่อมีดังนี้

๑. เทียวไปโดยไม่ต้องบอกลา ตามพระธรรมวินัยพอกรานกฐินเสร็จแล้วก็ได้อานิสงส์กราน สามารถออกไปแสวงหาที่วิเวกไปบำเพ็ญสมณธรรมโดยไม่ต้องบอกลา แต่ยุคของเราขอให้บอกกับเพื่อนสหายธรรมิกไว้ด้วยว่าไปที่ไหน เพื่อมีเหตุอะไรจะได้ช่วยเหลือกันได้ทัน

๒. เทียวไปไม่ต้องถือไตรจีวรครบสำหรับ

๓. ฉันคนโภชนและปรมัปรโภชนได้

๔. เก็บอธิเรกจีวรได้ตามใจปรารถนา

๕. จีวรลาภอันเกิดในที่นั้นเป็นของภิกษุผู้ได้กรานกฐินแล้ว

ส่วนรายละเอียดเราก็ไปศึกษากันให้ดี

ปีนี้พระภิกษุที่อยู่จำพรรษาและได้รับอานิสงส์กราน ที่อยู่ร่วมกัน ๘๒๗ รูป และสามเณร ๓๑๘ รูป รวมยอดได้ ๑,๑๔๕ รูป โดยเฉพาะพระภิกษุ ถือว่าวัดพระธรรมกายอยู่ในระดับต้น ๆ ที่มีจำนวนพระภิกษุอยู่จำพรรษากันมาก

ความแข็งแรงมีเวลาจำกัด

เราจะเห็นว่า เดียวก็วันเดียวก็คืน เผลอประเดี๋ยวเดียวออกพรรษา รับกฐินแล้ว จะเห็นว่า วันคืนล่วงไปประเดี๋ยวเดียวแค่นั้นเอง กำลังใกล้จะหมดเวลาของกายมนุษย์หายากันแล้วนะ

วันนี้ไม่ค่อยสบาย ตอนอยู่ที่สภารธรรมกายสากล ตั้งใจจะคุยธรรมะกับญาติโยมเขาหน่อย แต่เนื่องจากลมขึ้น หดแรงเสียก่อน ตอนจะมาโบสถ์ยังคุยกับอุปัฏฐากว่า เมื่อสัก ๑๐ ปีที่แล้ว ที่ไม่ค่อยสบาย ไม่มีแรง ตอนนั้น พอหายป่วยแล้วก็แข็งแรงขึ้น แต่ตอนนี้ไม่มีแรงเพราะแก่ เป็นทุกวันเลย เร็วแรงลดน้อยถอยลงไปเรื่อย ยิ่งถ้าลมขึ้นยิ่งไปกันใหญ่

ที่เล่าให้ฟังนี้ เพื่อจะบอกให้ลูก ๆ รับทราบ ว่า เรามีเวลาจำกัด เหลือเกินในการบำเพ็ญสมณธรรม เพราะฉะนั้นต้องรีบชิงช่วงตอนที่ยังแข็งแรงอยู่บำเพ็ญสมณธรรมกันให้เต็มที่ ก่อนที่จะถูกช่วงชิงไป

พระมหาเถระรัตตัญญู

มีสถานที่แห่งหนึ่ง หลวงพ่อชื่นใจมาก ไปมาก็ไม่ใช่ง่าย ถ้าใจไม่นิ่งแน่นพอ ไปมาลำบาก แต่ถ้าใจนิ่งแน่นก็ไม่ลำบาก มันแวบไปเลย

สถานที่ตรงนั้นเป็นถ้ำใหญ่โถงทีเดียว มีหมู่สงฆ์ของพระมหาเถระรัตตัญญูที่มีอายุมาก ๆ อยู่บำเพ็ญสมณธรรมร่วมกัน ตามหลืบหินก็มีในถ้ำถ้ำก็มี สงบเสถียร สง่างาม สงบนิ่ง ล้วนได้ฉานสมาบัติทั้งสิ้น ส่วนใหญ่จะหมั่นจิรศีลรัก ส่วนน้อยจะหมั่นสืเปลวเพลิงเหมือนของเรา

พุทธเจ้าพรรษา ๑๐๐,๐๐๐ รูป ทุกหมู่บ้านทั่วไทย
๑๐ กรกฎาคม ๒๕๕๓

The Novice Ordination Ceremony
Monks Rain-Retreat Ordination
Tuesday 20 July 2553

ภาพ : อุปสมบทหมู่ ๑๐๐,๐๐๐ รูป รุ่นเข้าพรรษา
๒๐ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๓

องค์ที่เป็นประมุข จะมีรัศมีสว่างไสว ดุสดุใส เราดูไม่ออกว่า ท่านอายุเท่าไร คือ ดูแล้วเหมือนอยู่ในวัยเจริญที่ยังแข็งแรง ทั้ง ๆ ที่อายุสังขารท่านมากแล้ว ตลอดทั้งวันท่านบำเพ็ญสมณธรรมอย่างเดียว หมุ่งสังขมนั้นสงบเสงี่ยม สง่างามมากเลย จนกระทั่งถึงทุกวันนี้ก็ยังอยู่ตรงนั้น คำว่า **“หมุ่งสังขม”** ไม่ใช่เป็นจำนวนร้อย ไม่ใช่จำนวนพัน แต่หลาย ๆ พัน ถ้าดูรวม ๆ ไม่ได้นับทีละรูป กะคะเนด้วยสายตาประมาณหลักหมื่น

ของเราหลักร้อยเท่านั้นนะ ๘๒๗ รูป ถ้ารวมสามเณรก็พิเศษ เพราะฉะนั้นหมุ่งสังขมของเราควรจะเอาท่านเป็นต้นแบบที่ดีในการบำเพ็ญสมณธรรม แม้เราไม่ได้ปลีกวิเวกไปอยู่ในถ้ำอย่างนั้น แต่เราก็สามารถที่จะบำเพ็ญสมณธรรมอย่างท่านได้ เราน่าจะทำได้

มีหลาย ๆ สิ่งที่บ้านทักไว้ในพระไตรปิฎก และเมื่อชนรุ่นหลังไปอ่านแล้วมักจะไม่ว่าเข้าใจ พาลไม่ค่อยเชื่อ แต่ว่าเมื่อหมุ่งสังขมนี้อยู่ และท่านสามารถทำได้ในบางอย่างที่พระไตรปิฎกกล่าวเอาไว้ หากเราศึกษาพระบาลีหรือที่เราอ่านในธรรมบทก็ดี ในชาดกก็ดี หรือในพระไตรปิฎกก็ดี เกี่ยวกับเรื่องอภิญญา ก็ต้องคงของเก่าเอาไว้ แม้เราจะยังไม่เคยเห็นก็ตาม เพราะผู้มีบุญที่เขาไปเห็นมียอยู่ และผู้ที่ทำได้อย่างนี้มีอยู่ เราต้องคงเอาไว้เลย เพราะเป็นเรื่องจริงที่พระมหาเถรานุเถระรัตตัญญุนั้นทำได้แล้วไม่ใช่แค่รูปเดียว ไม่ใช่เป็นสิบ ไม่ใช่เป็นร้อย ไม่ใช่เป็นพัน แต่เป็นทั้งหมดที่กล่าวมานั้น

ที่ปรารภเรื่องนี้ให้ฟัง เพราะเห็นหมู่คณะของเรามีจำนวนมาก ถ้าหากว่าได้บำเพ็ญสมณธรรมอย่างนั้นบ้าง ก็จะเป็นหมุ่งสังขมที่งดงาม และจะเป็นกำลังใจสำหรับหมู่สังฆต่าง ๆ แต่โดยหลัก ๆ ก็คือวิชาธรรมกาย

ภาพ : พระธรรมทายาทเดินธุดงค์
เขาใหญ่ จ.นครราชสีมา

ที่พระเดชพระคุณหลวงปู่ท่านถ่ายทอดมาโดยผ่านคุณยายอาจารย์ฯ กระทั่งมาถึงพวกเรา ซึ่งเราก็สามารถปฏิบัติอย่างนั้นได้ แต่ว่าเป้าหมายของท่านกับของเราแตกต่างกัน ของท่านมุ่งบรรลุมรรคผลนิพพาน แต่ของเรานั้นมุ่งไปในการกิจปรามมาร จะแตกต่างกันตรงนี้ แต่ว่าข้อวัตรปฏิบัติที่ท่านทำ เป็นสิ่งที่เราน่าจะเดินตามรอยได้

ผู้ประสานงานของพระมหาเถรรัตตัญญู ท่านดูหนุ่ม คะเนอายุราว ๒๐ เศษ ๆ แต่ท่านอยู่มานานแล้ว สำเนียงท่านจะเหมือนภาษาลาวผสม

ภาษาเหนือ แต่หากสื่อสารกันเอง ท่านจะใช้ภาษามคร หรือภาษาบาลี คล้าย ๆ อย่างนั้น นี่ก็เป็นสิ่งที่น่าศึกษาเรียนรู้

บำเพ็ญสมณธรรมในช่วงที่แข็งแรง

เราทราบกันอยู่แล้ว วันเวลาที่เหลืออยู่นี้ นอกเหนือจากกิจวัตร กิจกรรม และภารกิจที่เราได้รับมอบหมายจากหมู่คณะ หลวงพ่อก็อยากให้ลูกทุกรูปตั้งใจบำเพ็ญสมณธรรมในช่วงที่ร่างกายยังสดชื่นแข็งแรง อย่างนี้อยู่ ฝึกอบรมโยกโยริบ ๆ ทำ เพราะถ้าอายุมากเหมือนหลวงพ่อ หลวงพ่อทวดตี่โว หรือพระเถระในวัดนี้ เรี่ยวแรงจะถดถอยไปเรื่อย ๆ ให้ตั้งใจทำความเพียรกันให้ดีนะจ๊ะ

ส่วนการก่อสร้างอาคารร้อยปีคุณยาย เพื่อเป็นศูนย์กลางในการเผยแผ่พระพุทธศาสนาวิชชาธรรมกายไปทั่วโลก หลวงพ่ออยากให้ลูกทุกรูปได้มีส่วนแห่งบุญนี้ อยากให้ไปชักชวนผู้มีบุญทั้งหลายให้รับมา เาบุญนี้ มาช่วยกันสร้างให้เสร็จ เราจะได้มีเวลาเหลือสำหรับที่จะทำงานที่แท้จริงของเราจะ

หลวงพ่อบำเพ็ญพร

วันนี้ หลวงพ่อขออนุโมทนาสาธุการ และขออำนวยการให้ลูกทุกรูป จงมีสุขภาพพลานามัยที่แข็งแรง อย่าเจ็บ อย่าป่วย อย่าไข้ ให้อายุยืนยาว ได้สร้างบารมีกันไปนาน ๆ ให้ปลอดกังวล ปลอดจากสิ่งที่เป็นข้าศึกต่อการกุศลและพรหมจรรย์ ให้ลูกมีศีลธรรมอันงาม อันบริสุทธิ์ ปฏิบัติธรรมะก็ให้เข้าถึงพระธรรมกาย ให้ได้ศึกษาวิชชาธรรมกาย ให้ได้ไปปราบมารด้วยกันทุก ๆ รูปนะลูกนะ ๐

ยังแข็งแกร่งให้เร่ง**ทำความเพียร**

วันที่ ๒ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๑

โอวาทหลวงพ่อดัมมชโย ณ อุโบสถ วัดพระธรรมกาย

วันอาทิตย์ที่ ๒ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๑

อานิสงส์ของการกรานกฐิน

เรากรานกฐินกันเสร็จเรียบร้อยแล้วนะ ได้รับอานิสงส์ ๕ ประการ คือ

๑. เทียวไปไหนไม่ต้องบอกลา
๒. เทียวไปไม่ต้องถือไตรจีวรครบสำหรับ
๓. ฉันคนไหนก็ได้
๔. เก็บอธิเรกจีวรได้ตามปรารถนา
๕. จีวรลาภอันเกิดในที่นั้นเป็นของภิกษุผู้ได้กรานกฐินแล้ว

ส่วนรายละเอียดไปศึกษาเอาละ โดยเฉพาะข้อที่ ๑ เทียวไปไหนไม่ต้องบอกลา ซึ่งพูดกันทุกปีหลังจากกรานกฐินแล้ว แม้พระวินัยจะกำหนดให้อย่างนี้ แต่ความเป็นจริงของเราเวลาไปไหนก็ต้องบอกกัน เพื่อว่าหมู่คณะจะได้ทราบ หากมีเหตุอะไรที่จะต้องคอยแก้ไข หรือคอยช่วยเหลือจะได้ช่วยกันทันทั่วทั้งที่

“เทียว” ในที่นี้ไม่ได้แปลว่า เทียวแบบชาวโลกนะ แต่หมายถึงเทียวไปบำเพ็ญสมณธรรม หรือไปประกอบศาสนกิจต่าง ๆ

ในสมัยพุทธกาล พอได้กรานกฐินกันแล้ว ต่างก็จะแยกย้ายกันไปบำเพ็ญสมณธรรม แสวงหาที่รื่นรมย์ตามป่า เขา ห้วย หนอง คลอง บึง ไร่ ไม้ กลางแจ้ง เรือนว่าง ลอมฟาง ที่ไหนที่รู้สึกพึงพอใจ รู้สึกสบายกาย สบายใจ ปลอดภัยพล สามารถบำเพ็ญสมณธรรมได้อย่างเต็มที่ มากกว่าที่จะอยู่รวมกันเป็นหมู่เป็นคณะ

เมื่ออยู่รวมกันเป็นหมู่คณะ ย่อมมีกิจที่จะต้องช่วยเหลือเกื้อกูลกัน ทั้งกิจวัตรกิจกรรม ต้องพูดคุยกัน และโอกาสที่จะคุยนอกเรื่องก็มี เพราะฉะนั้นก็จะแยกย้ายกันไปหาที่วิเวกเพื่อบำเพ็ญสมณธรรม

ยังแข็งแรงทำความเพียร

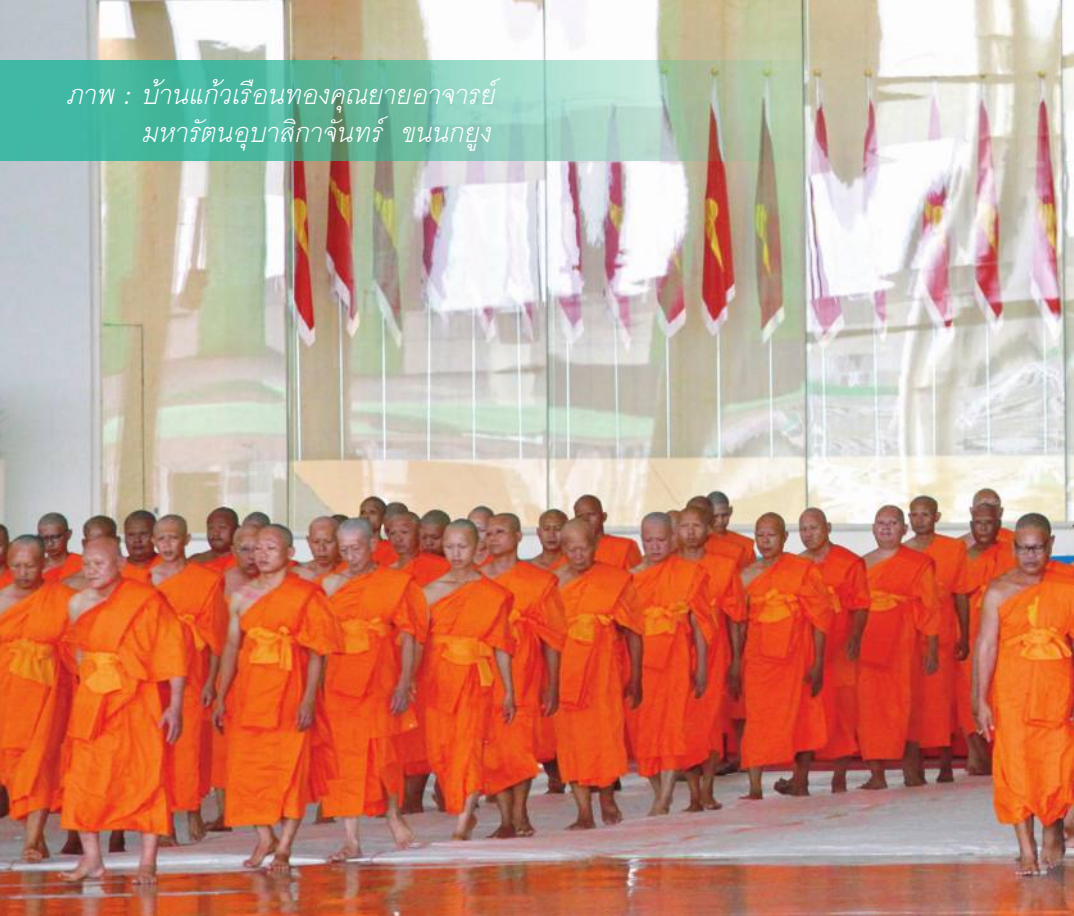
ในวัยนี้ ลูกยังอยู่ในวัยที่แข็งแรง สดชื่น เหมาะสมในการที่จะทำความเพียรอย่างถูกหลักวิชา ให้ทุ่มเทชีวิตจิตใจ ศึกษาฝึกฝนตัวเองไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งถึงจุดจุดหนึ่ง เราจะได้ไปศึกษาเรียนรู้ความรู้ภายในด้วยตัวของเราเอง ถ้าไปถึงตรงนั้นได้มโนปณิธานของเราจะแน่วแน่ แล้วจะเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องที่พระเดชพระคุณหลวงปู่ท่านอุทิศชีวิตมุงปรามมาร ว่าท่านทำไปเพราะอะไร จะมีเหตุผลรองรับตรงนี้

ในช่วงวัยที่ยังแข็งแรงอยู่อย่าเอาไปใช้ให้มันหมดเปลืองไปในเรื่องที่ไม่ไฉไล ทางกายเราพรากจากทางโลกมาในระดับหนึ่งแล้ว คือ ปลอดภัย พ้นจากการของชีวิต ไม่ต้องมีการกิจแบบทางโลก เหลือแต่ทางด้านจิตใจ เราต้องพรากจากทางโลกให้ได้ ใจถึงจะกลับเข้าไปสู่ภายใน แล้วจะไปศึกษาเรียนรู้ในสิ่งเหล่านี้ได้

เราไม่ควรให้ความแข็งแรงนี้ผ่านไปเฉย ๆ พอถึงช่วงที่ร่างกายอ่อนแอแล้ว จะไปมีอารมณ์ตอนนั้น สังขารก็ไม่อำนวย นี่เป็นสิ่งที่ลูกทุกรูปจะต้องรับทราบเอาไว้ แล้วให้ความสำคัญกับตรงนี้

ถ้าลูกอายุมาถึงขนาดหลวงปู่ หลวงพ่อทัตตชีโว และพระเถระยุคบุกเบิก สังขารก็ไม่ค่อยจะอำนวยแล้ว เพราะฉะนั้นลูกทุกรูปต้องใช้เวลาให้เป็นประโยชน์ต่อการนี้ ให้สมกับที่เราตัดสินใจทำทุกอย่าง

ภาพ : บ้านแก้วเรือนทองคุณยายอาจารย์
มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง

วางทุกสิ่งทางโลกมา เมื่อเข้ามาแล้วต้องให้บรรลुวัตถุประสงค์ ต้องให้ถึงจุดหมายของการบวช ให้ได้ไปศึกษาเรียนรู้เกี่ยวกับเรื่องวิชาให้ได้

วิชาธรรมกายกำลังรอคอยลูก ๆ ทั้งหมด เหลือแต่เราแค่นั้น จะทำจริงไหม เอาจริงไหม ถ้าทำจริง เอาจริง ถูกหลักวิชา ก็จะเข้าถึงได้จริง ๆ

นี่เป็นสิ่งที่หลวงพ่อยากจะฝากไว้ในวันนี้ หวังว่าลูกทั้งหมดจะตั้งใจบำเพ็ญสมณธรรม ศึกษาเรียนรู้ แล้วเป็นพระแท้ เป็นเนื้อนาบุญให้กับตัวเราและมนุษย์เทวดาทั้งหลาย

หลวงพ่อบ้านวยพร

วันนี้ หลวงพ่อขอนโมทนาสาธุการ และอธิษฐานจิตให้ลูกทุกรูป มีสุขภาพพลานามัยที่แข็งแรง จิตใจปลอดจากสิ่งที่เป็นข้าศึกต่อการกุศล และพรหมจรรย์ ให้มีใจหยุดหนึ่งที่ศูนย์กลางฐานที่ ๗ ได้เข้าถึงวิชา ธรรมกายอย่างสะดวกสบาย อย่างง่ายดาย มีรู้มีญาณที่ถูกต้องร่องรอย ตรงไปตามความเป็นจริงทุกประการเทอญ ๐

ภาพ : จุดไฟแก้วสลายร่างคุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง
วันอาทิตย์ที่ ๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๔๕

เมื่อเราสว่าง โลกก็สว่างด้วย

วันที่ ๔ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๐

โอวาทหลวงพ่อดัมมชโย ณ อุโบสถ วัดพระธรรมกาย

วันอาทิตย์ที่ ๔ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๐

อานิสงส์กฐินตามพระวินัย

ออกพรรษาไปแล้ว วันนี้เรามาพร้อมใจกันกรานกฐิน ซึ่งอานิสงส์กฐินตามพระวินัยมี ๕ ประการโดยย่อ คือ

ข้อที่ ๑ เทียวไปโดยไม่ต้องบอกลา ในสมัยพุทธกาล พอได้กรานกฐินแล้ว ก็มีอานิสงส์กฐิน ภิกษุหลายรูปอยากจะปลีกวิเวก ตามป่า เขา ห้วย หนอง คลอง บึง ลอมฟาง เรือนว่าง โคนไม้ แสงหาที่รื่นรมย์ที่เหมาะสมต่อการบำเพ็ญสมณธรรม เพื่อให้ได้บรรลุมรรคผลนิพพานตามความตั้งใจที่ได้มาบวช เมื่อได้รับอานิสงส์กฐินแล้วต่างก็สามารถแยกย้ายกันไปแสวงหาที่วิเวกได้ โดยไม่ต้องบอกกล่าวกัน

แต่พอมาถึงในยุคนี้ แม้เราจะได้อานิสงส์ข้อนี้ตามพระวินัย คือ เทียวไปไหนไม่ต้องบอกลา เทียวไปในที่นี้หมายถึงเที่ยวกรรมฐานนะ แต่ธรรมเนียมในยุคนี้ต้องมาบอกลากันก่อน ลาผู้รับผิดชอบในหน่วยงาน เพื่อที่จะคอยดูแลกันได้ คำว่า ดูแล ไม่ได้แปลว่า ควบคุมนะ แต่ที่ขอให้แจ้ง ก็เผื่อว่าเวลาไปไหนมาไหนประสบภัยอะไรก็จะได้ช่วยเหลือกันได้ นี่ถือเป็นกฎระเบียบของหมู่คณะที่มีเพิ่มเติมนอกเหนือจากพระวินัย ด้วยความรักและห่วงใย อย่างนี้ต้องบอกกัน

ข้อที่ ๒ เทียวไปโดยไม่ต้องถือจีวรครบสำรับ เพื่อจะได้มีเครื่องกังวลน้อย

ข้อที่ ๓ ฉันทคนโกชนได้ คือ ฉันทร่วมกันได้

ข้อที่ ๔ เก็บอธิเรกจีวรไว้ได้ตามปรารถนา

ข้อที่ ๕ จีวรลาภอันเกิดในที่นั้น เป็นของภิกษุผู้ได้กรานกฐินแล้ว

นี่ก็เป็นอาณิสส ๕ ข้อ ที่เราได้ศึกษากันมาแล้ว ทั้งหมดนี้มีอยู่ในพระไตรปิฎก เล่มที่ ๕ มหาวรรค ภาคที่ ๒ ใครจะไปศึกษาเพิ่มเติมก็จะ เป็นประโยชน์ต่อผู้ที่ใคร่ต่อการศึกษา แล้วจะได้เป็นประโยชน์ต่อเพื่อน สหธรรมิกที่มาในภายหลัง ก็เป็นสิ่งที่ควรจะต้องศึกษากัน

เมื่อเราสว่าง โลกก็สว่างด้วย

แม้เราจะได้รับอาณิสสทั้ง ๕ ข้อนี้ แล้ววัตถุประสงค์ก็ยังคงเดิม คือ บวชมาเพื่อสลัดตนให้พ้นจากกองทุกข์ ทำพระนิพพานให้แจ้ง ดังนั้นจะ ในพรสาหรือนอกพรสา เราต้องไม่ว่างเว้นการบำเพ็ญสมณธรรม เพื่อ ประโยชน์สุขของตัวเองเป็นอันดับแรก และจะได้เป็นต้นบุญต้นแบบ ที่ดีของเพื่อนสหธรรมิก เป็นเพื่อนาบุญแก่มนุษย์และเทวดาทั้งหลาย ตั้งแต่โยมพ่อ โยมแม่ หมูญาติ ผู้ที่เป็นที่รักของเรา กระทั่งสรรพสัตว์ ทั้งหลาย นี่เป็นสิ่งที่เราจะต้องชวนช่วย

เราได้รับทราบ ว่า ในตัวของเรามีพระธรรมกายอยู่ ซึ่งเป็นที่พึ่งที่ ระลึกที่แท้จริง สิ่งอื่นไม่ใช่ ก็ต้องชวนช่วยในการฝึกใจให้หยุดนิ่งเพื่อ ให้เข้าถึงพระรัตนตรัยในตัวให้ได้ เรื่องนี้เป็นเรื่องที่สำคัญ เพื่อตัวเรา และเพื่อพระศาสนา

เราต้องปฏิบัติในระดับที่มีความมั่นใจว่า สิ่งที่เราเห็นนั้นถูกต้อง ใช้อยู่ ซึ่งความมั่นใจนี้จะเกิดขึ้นเมื่อใจหยุดนิ่งได้ถูกส่วน สมบูรณ์ นิ่ง แน่น พอไปถึง ณ ตรงนั้นแล้ว ความรู้สึกจะไม่มั่นใจมันไม่มี มันจะหาย สงสัย เพราะฉะนั้นลูกทุกรูปจะต้องชวนช่วยปฏิบัติให้ถึง ณ ตรงนี้ให้ได้

คำขวัญที่ว่า เมื่อเราสว่าง โลกก็สว่างด้วย นี่เป็นเรื่องจริง คือจะเริ่มสว่างจากตัวเรา แล้วขยายไปยังสหธรรมิก ไปยังพุทธบริษัท ๔ และเพื่อนมนุษย์ทั่วโลก เพราะคำพูดจากผู้ที่มิประสบการณ์ภายในเท่านั้น จึงจะมีพลังในการที่จะไปแนะนำชักชวนให้ใครก็ตามได้มาปฏิบัติธรรม เพื่อประโยชน์สุขเหมือนอย่างเรา ผู้ที่ได้ยินได้ฟังเขาจะเกิดความไว้วางใจ เชื่อมั่น เชื่อถือ เกิดแรงบันดาลใจอยากปฏิบัติตามเราด้วย นี่เป็นเรื่องที่สำคัญ

โดยเฉพาะในยามนี้ ดูแล้วเหมือนมีแต่ภาพว่า ผืนแผ่นดินไทยมีพระพุทธศาสนาอยู่ มีพุทธบุตรเป็นจำนวนหลายแสนรูป แต่่วยังเป็นเพียงภาพเท่านั้น ความมั่นคงยังไม่เหมือนในสมัยพุทธกาล

การที่ลูกได้มีโอกาสมาบวชอยู่ร่วมกันถึงวันนี้ มีความสำคัญต่อพุทธศาสนามาก ความเพียรอย่างถูกหลักวิชาและประสบการณ์ภายในของลูกทุก ๆ รูป จะเป็นกำลังใจให้เพื่อนสหธรรมิกทั่วสังฆมณฑลประกอบความเพียรด้วย และทำให้กฎวัตรอุปสงค์ของการมาบวช เมื่อเพื่อนสหธรรมิกทั้งสังฆมณฑลสนใจมาปฏิบัติธรรมกันอย่างจริงจัง ด้วยกำลังใจของท่าน และมีหลักวิชาอยู่อย่างนี้ ต้องเข้าถึงได้

ที่นี่ เมื่อสังฆมณฑลได้เข้าถึงพระรัตนตรัยในตัว ก็จะขยายไปสู่พุทธบริษัททั้ง ๔ พระพุทธศาสนาจะตั้งมั่นอย่างมั่นคง คำว่า ประเทศไทยเป็นเมืองพุทธ ก็จะเป็นเมืองพุทธอย่างแท้จริง เพราะฉะนั้นการประกอบความเพียรอย่างถูกหลักวิชา และผลการปฏิบัติธรรมภายในจนหายสงสัยของลูกทุก ๆ รูป จึงมีผลอย่างมาก

บางที่เราไม่รู้ตัวว่า ตัวเรามีความสำคัญต่อพุทธศาสนา และต่อเพื่อนมนุษย์มากขนาดนี้ เมื่อเราไม่รู้ตัว จึงไม่ค่อยชวนขวายกันอย่างเต็มที่ ความชวนขวายก็เลยมีน้อย ดังนั้นนอกจากเพื่อประโยชน์ของเราแล้ว ยังเพื่อประโยชน์ของผู้อื่นด้วย ให้ลูกทุกรูปตั้งใจทำความเพียรให้ดี

เป้าหมายศึกษาวิชาธรรมกายต้องอยู่ในใจ

การมาอยู่ร่วมกันอย่างนี้ เราต้องมีเป้าที่จะศึกษาวิชาธรรมกาย ถ้าเราไม่มีเชื้อสายวิชาธรรมกาย เรามาอยู่ร่วมกันไม่ได้ เพราะว่าวัดในประเทศไทยมีตั้ง ๓๐,๐๐๐ กว่าวัด แต่ว่าลูกสมภารใจมาอยู่วัดพระธรรมกายก็แปลว่า มีเชื้อสายของวิชาธรรมกาย

วิชาธรรมกาย คือ วิชาของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่นำมาเรียกใหม่ให้เราเข้าใจได้ง่ายขึ้น คือ เรียนให้ได้บรรลุมรรคผลนิพพาน และเพิ่มเติมคือไปสู่ที่สุดแห่งธรรม ตามมโนปณิธานของพระเดชพระคุณหลวงปู่ ซึ่งจริง ๆ แล้วเริ่มต้นจากการหยุดใจที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ในเส้นทางสายกลางภายใน ศึกษาไปเรื่อย ๆ จนกว่าจะสุดทางสายกลางนั้นแหละ คือ วิชาธรรมกาย

โอวาทสำหรับผู้จำเป็นต้องลาสิกขา

สำหรับผู้ที่ลางานมาบวช ๑ พรรษา มีกุศโลบายมาบวชช่วงสั้น ๆ ก็จะมีโอกาสศึกษาธรรมะของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ในระดับหนึ่ง วัดของเรามีกิจวัตรกิจกรรมเยอะ โอกาสที่จะทุ่มเทศึกษาเรียนรู้เกี่ยวกับคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้ได้สมบูรณ์คงทำได้ยาก คงได้ในระดับหนึ่ง และไปศึกษาต่อเอาในภายหลัง

ก่อนที่จะลาสิกขา ต้องทำความเข้าใจกันให้ดีกว่า เราได้มาใช้เวลา ๑ พรรษานี้ กระทั่งถึงวันรับกฐินในวันนี้ เพื่อที่จะทดลองมาเป็นนักบวชว่า ชีวิตของนักบวชเป็นอย่างไร และต่อไปในอนาคต ถ้าเรามีโอกาส หรือหมดภาระในทางโลกแล้ว เราจะได้กลับมาเป็นนักบวชใหม่

เมื่อจำเป็นจะต้องลาสิกขาไป ก็ทำให้ถูกหลักวิชชานะลูกนะ คือ นั่งธรรมะกันเสียก่อน เอาฤกษ์ส่วง ฤกษ์พระพุทเจ้า นั่งธรรมะ จัน ภัตตาหารให้เสร็จเรียบร้อย ตอนบ่ายก็สร่งน้ำ นั่งสมาธิ พอใจใส ๆ ดีแล้ว ก่อนจะออกจากสมาธิ ก็ระลึกนึกถึงบุญที่เรามาบวชในคราวนี้ ตั้งแต่ วันแรกกระทั่งถึงวันสุดท้ายในวันนี้ว่า

เราจำเป็นจะต้องลาจากเพศบรรพชิตไปสู่เพศคฤหัสถ์ ขออำนาจ แห่งบุญทั้งหมดที่เราทำมาด้วยความตั้งใจจริง เป็นพระแท้ เป็นเนื้อนาบุญ เป็นอายุพระศาสนาไปวันต่อวัน ให้บุญนี้มารวมอยู่ภายในกลางกายฐาน ที่ ๗ เป็นดวงบุญใส ๆ

ตรikirะลึกว่า จริง ๆ แล้วเราไม่อยากจะลาสิกขา แต่เรามีพันธนาการ ของชีวิต ภาระงานมาได้ช่วงแค่นี้ จำเป็นจะต้องลาสิกขาไปเป็นคฤหัสถ์ ขอให้บุญนี้เป็นเครื่องสนับสนุนให้ชีวิตในทางโลกของเรามีแต่ความเจริญ รุ่งเรือง พบปะแต่สิ่งที่ดีทั้งคน สัตว์ สิ่งของ คนภัยคนพาลให้ห่างไกล บัณฑิตนักปราชญ์ให้เข้าใกล้ สิ่งที่ไม่ดีให้ห่างไกลไปให้หมด และให้บุญนี้ ถึงแก่โยมพ่อโยมแม่ ผู้ที่เป็นที่รักของเรา และสรรพสัตว์ทั้งหลายให้มี ส่วนแห่งบุญนี้

เมื่อลาสิกขาไปแล้ว ต้องเป็นอุบาสกที่ดี อย่าให้เสียผ้าเหลือง ต้อง มีศีล ๕ เป็นปกติ คือ ก่อนบวชเราเป็นชาวพุทธแต่เพียงในนาม ไม่มีศีล ๕

เป็นปกติ หรือบางทีก็ไม่มีศิลปะเลย แต่ว่ามีบุญมาเกิดในบุญเขตเป็น ชาวพุทธเท่านั้น แต่ยังตีแผ่เหล่า เจ้าผู้ เล่นการพนัน เป็นคนทุศีล แต่นั่น มันก่อนบวช การบวชคือการมาสะสมสร้างธาตุธรรมใหม่ มาศึกษาเรียนรู้ วัตถุประสงค์ของชีวิตว่า เกิดมาทำไม อะไรคือเป้าหมายของชีวิต จะไป สู่เป้าหมายชีวิตได้อย่างไรในเพศของบรรพชิต ซึ่งเป็นเพศที่ปลอดกังวล ไม่มีปิลิปโป คือ ความกังวลใจต่าง ๆ ได้ศึกษาเรียนรู้ไปในระดับหนึ่งแล้ว เมื่อลาสิกขาไปแล้ว ต้องมีศีล ๕ เป็นปกติ

ที่สำคัญหลวงพ่อยากขอความร่วมมือจากลูกที่ต้องลาสิกขาไป วันพระให้อุโบสถศีล ซึ่งเดือนหนึ่งมีแค่ ๔ ครั้ง ปีหนึ่งก็มีไม่กี่ครั้ง เท่านั้น ให้เหมือนย่อนยุคพุทธกาล พอถึงวันพระสาธุชนทั้งหลายจะถือ อุโบสถศีลกันตั้งแต่เด็กกระทั่งถึงผู้เฒ่า เรายังอยู่ในวัยแข็งแรง ก็ควร จะใช้วัยนี้มารักษาศีลกันให้บริบูรณ์ เป็นการยกย่องพระรัตนตรัยและ ให้ความสำคัญกับวันพระ

ตอนนี้ชาวพุทธขาดแคลนตัวอย่างดี ๆ ให้ดู ถ้าลูกเป็นต้นบุญต้นแบบ ที่ตัวอย่างนี้ได้ ชาวพุทธจะแข็งแรงขึ้น พุทธศาสนาก็จะเข้มแข็ง และจาก เราจะไปสู่ทั่วสังฆมณฑล วัตถุประสงค์อื่นจะทำตาม พุทธบริษัท ๔ จะ ทำตาม แล้วจะขยายกันไปเรื่อย ๆ

ขอให้เรามีความเข้มแข็งและกล้าหาญที่จะทำความดี เพราะสิ่ง แวดล้อมในเพศศฤหัตถ์นั้น ชวนให้เราทุศีลได้ง่าย จะให้บริสุทธิบริบูรณ์ เหมือนอยู่ในเพศสมณะนั้นยาก แต่ก็ยากไม่มาก ยากพอรู้ ถ้าเรารู้ด้วย กำลังใจและความตั้งใจดีก็ไม่ยาก เหมือนผู้มีบุญในกาลก่อน เหมือน ปู่ย่าตายายของเราในกาลก่อน ที่ท่านให้ความสำคัญกับวันพระและความ เป็นชาวพุทธมาก พุทธศาสนาจึงตกทอดมาถึงพวกเรา

ภาพ : พระประธาน อุโบสถ วัดพระธรรมกาย

ในยุคของเรา จะต้องทำให้แข็งแรงเพิ่มขึ้น เมื่อกระแสวัฒนธรรมของผู้ไม่รู้เข้ามาในผืนแผ่นดินไทยมาก ตอนแรกอยู่นอกอาราม ตอนนั้นเริ่มขยายเข้ามาในอารามต่าง ๆ ทั้งสังคมชนบท นี่คือการอันตรายอย่างยิ่งสำหรับพระพุทธศาสนา สำหรับพุทธบริษัท ๔ และเพื่อนมนุษย์ทั่วโลก เพราะฉะนั้นลูกก็จะเป็นกำลังสำคัญอย่างยิ่ง

ต้องเข้มแข็ง เมื่อเขากล้าชวนเราทำความชั่ว อ้างเหตุผล ยั่วเย้าอะไรต่าง ๆ ให้เราดื่มเหล้า เจ้าชู้ เล่นการพนัน อะไรก็แล้วแต่ ต้องเข้มแข็งนะลูกนะ ต้องถามเขาดูว่า ใครเป็นคนสร้างสังคมขึ้นมาเนี่ย ดื่มเหล้าแล้วก็จะเข้าสังคมได้ เพื่อนต่างศาสนาที่เขาเคร่งครัดในคำสอนของศาสนาของเขา เขายังกล้าที่จะยืนยันว่า เขาเป็นศาสนิกชน เขาไม่ดื่มเหล้า ไม่เล่นการพนัน ละเว้นอบายมุข และไม่มีใครกล้าที่จะไปชวนเขา อีกทั้งยังยอมรับในการที่เขาเป็นศาสนิกที่เคร่งครัด เมื่อเพื่อนต่างศาสนาทำได้ เราเป็นชาวพุทธ ซึ่งพระพุทธศาสนาเกิดก่อนเขามายาวนาน นานกว่าบางศาสนาตั้ง ๕๐๐ กว่าปี บางศาสนาก็เป็นพันปี

เราได้อยู่ในแหล่งแห่งความรู้อันบริสุทธิ์ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว เราต้องเป็นตัวแทนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า โดยการปฏิบัติตัวของเราเป็นอุบาสกที่ดี ซึ่งถ้าเราเป็นอุบาสกที่ดี สมาชิกภายในบ้านจะเกิดการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น เพราะเราจะอยู่ในสายตาของสมาชิกภายในบ้าน ตั้งแต่ลูกหลานของเรา หมู่ญาติ คนข้างกาย อย่างนี้เป็นต้น

ถ้าเราเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดี เขาจะเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีด้วย และทุกหนทุกแห่งที่เราไป ถ้าเราเข้มแข็งในการทำความดี เขาจะเข้มแข็งในการทำความดีไปด้วย เราก็จะได้ชื่อว่า เป็นผู้ให้แสงสว่าง แล้วการบวชคราวนี้ก็จะมียานิสงส์อื่นอีก คือเท่ากับเชิดชูเกียรติคุณ

ของวัดพระธรรมกาย เชิดชูครูบาอาจารย์ พระอุปัชฌาย์อาจารย์ให้
สูงส่งขึ้นมา

คำโบราณที่เขาว่า “เป็นคนสุกแล้ว” ได้รับการอบรมบ่มนิสัย กระทั่ง
สุกงอมไปด้วยความดี หอมหวานไปด้วยความดีงาม เทวดาก็จะปกปักรักษา
สิริก็จะเข้ามาเยือน สิริเป็นทางมาแห่งทรัพย์ เดี่ยวทรัพย์ก็มาถึง
ตัวได้ และตัวอย่างดี ๆ นี้จะขยายออกไปเรื่อย ๆ

เมื่อชาวโลกเขากล้าทำตัวอย่างที่ไม่ดีให้เราดู
กล้าชวนเราทำความไม่ดี
เราต้องกล้าชวนเขาทำความดี
นี่เป็นเรื่องที่ต้องขอฝากลูกที่จำเป็นต้องลาสิกขาไป

การปฏิบัติธรรมอย่าให้ขาดเลยแม้แต่เพียงวันเดียว แม้เราจะมี
ภารกิจอะไรก็ตาม ภารกิจกับจิตใจต้องไปด้วยกัน เราได้รับฟังตัวอย่าง
จากผู้ครองเรือนเป็นจำนวนมากที่ส่งผลการปฏิบัติธรรมมาให้หลวงพ่อบอ
อ่านผ่านทาง DMC มีผลการปฏิบัติธรรมที่ดี ลูกสามารถเป็นอย่างเขาได้
ผลการปฏิบัติธรรมที่ดีของลูกจะทำให้หลวงพ่อกและหมู่คณะทุกคน
ชื่นใจ ต่างจะเกื้อกูลซึ่งกันและกัน ก็ขอฝากไว้สำหรับผู้ที่จะลาสิกขาด้วย

ภารกิจกับจิตใจไปด้วยกัน

ส่วนผู้ที่ไม่มีความจำเป็นในทางโลก ไม่มีเครื่องกังวลเลย อย่าเพ่ง
ลาสิกขา ที่มาบวชในพรณานี้ ให้ขึ้นไปปฏิบัติธรรม ไปทำความเพียร
กันให้ดี ๑๒ วัน ที่สนแก้วนาราม ให้ตั้งใจบำเพ็ญสมณธรรม แล้วเอา
ดวงธรรมใส ๆ องค์พระใส ๆ มาฝากหลวงพ่อนะจ๊ะ

ส่วนผู้ที่อยู่ภายในนี้ มีเป็นจำนวนมาก ต่างมีการกิจด้วยกันทั้งนั้น ที่ชาวโลกเขามองเข้ามาในวัด เขาว่า พระชั้เกียจ ไม่มิงานทำ นี่เอามาใช้กับหมู่คณะเราไม่ได้เลย เราไม่ได้ว่างเว้นเรื่องงานสร้างบารมีเลย ซึ่งเราก็ก็นั่งอยู่ แม้เราทุ่มชีวิตในการทำงานพระศาสนาแต่ก็ยังไปไม่ถึงไหนเลย เราก็ก็นั่ง ๆ กันอยู่ แต่ข้างนอกมองสังฆมณฑลเป็นอย่างนั้น เพราะฉะนั้นถ้าลูกทั้งหมดในองค์กรตั้งใจปฏิบัติธรรมกันให้ดีควบคู่กับการกิจ ก็จะทำให้ความรู้สึกของชาวโลกที่มองผิด ๆ อย่างนั้น เปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น นี่เป็นเรื่องที่สำคัญ

โดยเฉพาะตอนนี้ ลูกยังมีร่างกายที่แข็งแรง อยู่ในวัยเจริญ เหมาะในการปฏิบัติธรรมเป็นอย่างยิ่ง และลูกทุกรูปก็มีดวงที่เข้าถึงธรรมกันมาก่อนแล้วทั้งนั้น แต่ว่าปัจจุบันนี้ไม่ได้ให้ออกาสตัวเองทำอย่างจริงจัง ทำบ้างพอเป็นพิธี ไม่ได้ตั้งอกตั้งใจทำกันจริง ๆ ที่จริงสามารถทำควบคู่กันไปได้ทั้งการกิจกับจิตใจ เหมือนกับคฤหัสถ์ที่ส่งผลการปฏิบัติธรรมมานั้นแหละ ลูกทุกรูปมีบุญเหนือกว่าเขาตั้งเยอะ เป็นผู้ได้ออกาสบวชเป็นหนึ่งในพระรัตนตรัย ต้องเข้าถึงได้

เพราะฉะนั้น ให้ช่วยที่ยังแข็งแรงนี้ ทำความเพียรให้เต็มที่ ต้องไปพิสูจน์ให้ได้ว่า สิ่งนี้มีจริง แล้วดีจริงอยู่ภายใน นอกจากเราจะได้รับประโยชน์ โลกก็จะได้รับประโยชน์ด้วย นี่เป็นสิ่งที่หลวงพ่อบอกฝากไว้สำหรับวันนี้ แล้วผู้ที่เอาปัจจัยมาถวายสร้างมหาทานบารมีนี้ หลวงพ่อก็จะนำไปทำงานพระศาสนา ขอให้บุญนี้ให้ลูกทุกรูปได้เข้าถึงวิชชาธรรมกาย ไปปราบมารด้วยกันนะลูกนะ ◉

อย่าให้เสียผ้าเหลือง

วันที่ ๕ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๙

โอวาทหลวงพ่อธัมมชโย ณ อุโบสถ วัดพระธรรมกาย

วันอาทิตย์ที่ ๕ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๙

อานิสงส์กรานกฐิน

เราได้อนุโมทนาากฐินโดยพร้อมกันแล้ว มีอานิสงส์โดยย่อ ๕ ประการ คือ

๑. เทียวไปไหนไม่ต้องบอกลา
๒. เทียวไปไม่ต้องถือไตรจีวรครบสำหรับ
๓. นันคนโกชนได้
๔. เก็บอธิเรกจีวรไว้ได้ตามปรารณา
๕. จีวรลาอันเกิดในที่นั้น เป็นของภิกษุที่ได้กรานกฐินแล้ว

เราได้อานิสงส์โดยย่ออย่างนี้แล้ว ส่วนรายละเอียดก็ให้ไปศึกษาเพิ่มเติมกัน

อานิสงส์ข้อ ๑ เทียวไปไหนไม่ต้องบอกลา หมายถึง ไปเที่ยวธุดงค์แสวงหาที่วิเวกเพื่อบำเพ็ญสมณธรรม ที่จะทำพระนิพพานให้แจ้ง เมื่อได้อานิสงส์กฐินข้อนี้แล้ว ก็จาริกไปได้ไม่ต้องบอกกล่าว แต่ถ้าเป็นธรรมเนียมปฏิบัติของเราในยุคนี้ แม้ยังคงวัตถุประสงค์ของการบวชที่จะสลัดตนให้พ้นจากกองทุกข์ แต่ว่าการจะไปไหนก็ขอให้แจ้งผู้ปกครองให้รับทราบ ถือโอกาสอธิบายเพิ่มเติมสำหรับข้อที่ ๑ เท่านั้น

ในสมัยพุทธกาล ผู้ที่เข้ามาบวชอยู่ในร่มเงาพระพุทธานุสาสนา จะมีวัตถุประสงค์เพียงประการเดียว คือ สลัดตนให้พ้นจากกองทุกข์ เพื่อทำพระนิพพานให้แจ้ง นี่คือนิพพานวัตถุประสงค์หลักและวัตถุประสงค์เดียว

วัตถุประสงค์ของการมาบวชของเราก็ควรจะเป็นเช่นนั้น แต่ว่าก็ผ่อนปรนผ่อนผันลงมา เพื่อให้กุลบุตรที่ยังมีอินทรีย์อ่อนอยู่มากทดลองบวชเป็นพระภิกษุ ๑ พรรษา ร่วมกับพระภิกษุผู้ตั้งใจบวชที่จะทำพระนิพพานให้แจ้ง ถ้าพิจารณาดูแล้วว่า พอเราเป็นนักบวชก็สามารถทำความเพียรได้สะดวก ในระหว่างบวชก็ได้บำเพ็ญสมณธรรม หากมีกุศลศรัทธาอยากจะทำบวชต่อไปอีกก็ได้

สำหรับผู้ที่มีมโนปณิธานแน่วแน่ที่จะไปสู่ที่สุดแห่งธรรมร่วมกับมหาปูชนียาจารย์ทุกท่าน กับพระเดชพระคุณหลวงปู่ฯ คุณยายอาจารย์ฯ และหลวงพ่อก็ขอให้ตั้งใจบำเพ็ญสมณธรรมต่อไป เป็นต้นบุญต้นแบบที่ดีของโลก โดยเฉพาะของบรรพชิตซึ่งขาดแคลนตัวอย่างที่ดีให้ดู

ถ้าหากยังไม่มีความพร้อมที่จะเป็นนักบวชต่อไป บอกลาสิกขาได้แล้วไปทำหน้าที่กองเสบียง ไปเป็นกุลบุตรที่ดีที่มีศีล ๕ เป็นปกติ วันพระก็ถืออุโบสถศีล แล้วทำนุบำรุงพระพุทธศาสนา ให้ทาน รักษาศีล เจริญภาวนา ไปตามกำลังแห่งศรัทธาของตน

ของเราก็เช่นเดียวกัน บางท่านลาราชการมา ลาธุรกิจการงาน มาบวช ๑ พรรษา หลังจากรับกฐินแล้ว วันรุ่งขึ้นหรือวันถัดไป อยากจะบอกลาสิกขา ก็ทำให้ถูกหลักวิชชาะลูกนะ

คือ ถ้าสมมติจะลาสิกขาในวันพรุ่งนี้ เราต้องทำความรู้สึกให้เกิดขึ้นจากใจจริง ๆ ว่า จริง ๆ แล้วเราไม่ได้อยากจะลาสิกขา แต่อินทรีย์เรายังอ่อนอยู่ เรามีพันธนาการของชีวิต มีครอบครัว มีภารกิจการทำงาน เราจำเป็นต้องลาสิกขาไป ให้นั่งสมาธิให้ดี นั่งให้ใจใส ๆ เพราะถือว่า

เป็นวันสุดท้ายที่จะอยู่ภายใต้ร่มเงาของผ้ากาสาพัสตร์ ตั้งอยู่ในฐานะอันเลิศ คือ เป็นหนึ่งในพระรัตนตรัย ยังคงรักษาความเป็นพระไว้ถึงนาที่สุดท้าย

ช่วงที่จะลาสิกขา ควรจะเป็นช่วงบ่าย ได้ขบฉันภัตตาหารเสร็จเรียบร้อยแล้ว ตอนบ่ายก็ปิดกวาดเสนาสนะที่เราเคยอาศัยในช่วงเป็นพระบำเพ็ญสมณธรรม สมัยโบราณถึงมีธรรมเนียมปฏิบัติว่า ต้องขัดห้องน้ำ ห้องส้วมให้สะอาด แล้วก็ทำให้ใจให้ปลอดโปร่ง

แล้วระลึกนึกถึงบุญที่เราบวชผ่านมา ๑ พรรษา เราได้ตั้งใจทำความเพียรอย่างเต็มที่อย่างไร กิจวัตรกิจกรรมเราทำได้บริบูรณ์เพียงไหน ก็ระลึกนึกถึงในส่วนที่บริบูรณ์ ที่บริสุทธิ์ ที่นึกแล้วปลื้มปิติ ภาคภูมิใจ นึกในช่วงนั้น นึกด้วยใจที่ใส ๆ ว่า บุญที่ได้ตั้งใจบำเพ็ญสมณธรรม ปฏิบัติกิจวัตรกิจกรรมอะไรต่าง ๆ ได้ครบถ้วนบริบูรณ์ในช่วงนี้ ก็ขอให้เป็นการมีที่จะเป็นเครื่องช่วยส่งเสริมให้การดำเนินชีวิตในเพศคฤหัสถ์ ให้บริสุทธิ์ บริบูรณ์เหมือนผู้มีบุญในกาลก่อน เช่น ท่านอนาถปิณฑิกเศรษฐี เป็นต้น

ให้เราประสบความสำเร็จในชีวิต ในธุรกิจการงาน แล้วตั้งใจที่จะเป็นกองเสบียงสนับสนุนบำรุงพระพุทธศาสนา บำรุงภิกษุสามเณร ให้ได้รับความสะดวกสบาย ไม่มีเครื่องกังวลใจในหลาย ๆ เรื่อง จะได้บำเพ็ญสมณธรรมได้เต็มที่ ได้บรรลุวัตถุประสงค์ของการมาบวช แล้วอธิษฐานให้บุญนี้ช่วยให้เราประสบความสำเร็จดังกล่าวนี้น

เมื่อลาสิกขาไปแล้วก็ตั้งใจมั่น รักษาศีล ๕ ให้บริบูรณ์ ทำทานให้สม่ำเสมอ แล้วปฏิบัติธรรมะไม่ให้ขาดเลย เรายังคงให้ทาน รักษาศีล เจริญภาวนาอย่างเต็มที่ เพียงแค่เปลี่ยนภาวะจากเพศสมณะมาเป็นเพศ

คฤหัสถ์เท่านั้น ตั้งใจเอาดีให้ได้ในเพศคฤหัสถ์ เหมือนอนาถบิณฑิกเศรษฐี หรือผู้มีบุญในกาลก่อน

ให้เป็นต้นบุญต้นแบบที่ดีของโลก ในยามที่โลกขาดแคลนตัวอย่างที่ดีให้ดู โดยเฉพาะชาวพุทธกำลังหลงทางกัน เป็นชาวพุทธในนามยังไม่พอ ยังทำให้เสียชื่อของชาวพุทธด้วย เพราะหลวงพ่อยะเจ้อคำถามว่า ทำไมชาวพุทธยังดื่มน้ำเมา เที่ยวกลางคืน เล่นการพนัน เจ้าชู๊ ก็แปลว่า ชาวพุทธกำลังเดินผิดทางจากคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว

ยิ่งบางคนเพิ่งลาสิกขาไปใหม่ ๆ ก็ถูกเพื่อนเก่าชักชวนให้เข้างดื่ม น้ำเมา เที่ยวกลางคืนแบบเดิม เพื่อนใช้ถ้อยคำหลายวิธีที่รับฟังแล้ว เราจะต้องเกรงใจบ้าง ใจอ่อนบ้าง เชื่อเก่ากำเริบบ้าง จนกระทั่งเราต้องกลับไปอยู่ในวงจรนั้นอีก ถ้าเป็นอย่างนี้ก็น่าเสียใจ แล้วน่าเสียดายวันเวลาที่ผ่านไปมาได้มาบวชเป็นสมณะ ตั้งใจจะประพฤติดี ปฏิบัติชอบ แต่กลับไปเป็นอย่างเดิม ก็แปลว่า **บวชเสียผ้าเหลือง** ตัวเราก็ตกต่ำ แถมยังเป็นต้นแบบที่ดีของเพื่อน ๆ และเพื่อนมนุษย์ไม่ได้ อย่างนี้น่าเสียดาย

หลวงพ่อก็ไม่อยากให้ลูกหลวงพ่อกับที่จำเป็นจะต้องลาสิกขา ต้องไปเป็นคฤหัสถ์อย่างที่ได้กล่าวมาแล้ว แต่อยากให้ไปเป็นต้นบุญต้นแบบที่ดีของชาวโลก เราต้องปิดอบายให้เขา แล้วชวนเขาไปสวรรค์ ด้วยการชักชวนให้เขาละชั่ว ทำดี ทำใจให้ใส ๆ เราต้องเข้มแข็งนะลูกนะ ไม่มีทางเลือกอื่นใดเลย นอกจากเราต้องเข้มแข็ง

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงสอนว่า เราจะต้องดูแลตัวเราให้ดี ไม่มีใครทำความดีแทนใครได้ คนหนึ่งป่วย อีกคนหนึ่งกินยาแทน แล้วจะให้หายป่วย เป็นไปไม่ได้ ฉะนั้นเราจะต้องดูแลตัวเราเองให้ดี ทั้งในที่ลับ

ภาพ : พิธีกรานกฐิน ๓ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๖

ที่แจ้ง ให้มีหิริ มีโอตตปัปะ แล้วตั้งใจเป็นผู้นำบุญ เป็นยอดกัลยาณมิตร ด้วยความเข้มแข็ง ด้วยความสมัครใจ ด้วยการเห็นคุณค่าของชีวิต และประโยชน์ที่จะทำอย่างนี้ ถ้าเราเข้มแข็งจริง ๆ เราจะจุดดิ่งเพื่อนมนุษย์ได้

นี่คือสิ่งที่หลวงพ่อยากจะฝากไว้สำหรับลูกที่จำเป็นจะต้อง ลาลิกขาตั้งแต่วันพรุ่งนี้เป็นต้นไป อย่าให้เสียชื่อของการมาบวชในครั้งนี้อย่าให้เสียชื่อวัดพระธรรมกาย อย่าให้เสียชื่อพระอุปัชฌาย์ พระคู่สวด อย่าให้เสียชื่อพระอาจารย์ พระพี่เลี้ยง และอย่าให้เสียชื่อมาถึงหลวงพ่อ

เราได้รู้ถึงเป้าหมายมโนปณิธานอันยิ่งใหญ่ คือ จะไปสู่ที่สุดแห่งธรรม ซึ่งเป็นภูมิอันใหญ่ที่ยังไม่มีใครไปถึง แม้พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้มามากมายนับพระองค์ไม่ถ้วนก็ยังไม่ถึง เราตั้งภูมิอันสูงขนาดนั้นแล้ว ข้อวัตรปฏิบัติเล็ก ๆ น้อย ๆ อย่างนี้ เรายังทำไม่ได้ แล้วเราจะไปถึงตรงนั้นได้อย่างไร นี่เป็นสิ่งที่ต้องฝากให้ลูกทุกรูปที่จะลาลิกขาวันพรุ่งนี้ไปใคร่ครวญคิดพิจารณาให้ดี

แล้วอย่าละมโนปณิธานอันสูงส่งนี้ ให้ติดออกไปด้วย แม้เราเป็นคฤหัสถ์ ไปอยู่ที่ไหนก็ให้ติดอยู่ในใจของเรา ไปเป็นอุบาสก เปลี่ยนภาวะจากพระมาเป็นอุบาสก คือ ผู้เข้าไปนั่งใกล้พระรัตนตรัย เปลี่ยนจากอยู่ที่วัดไปอยู่ที่บ้าน พระรัตนตรัยอยู่ในตัว เรายังหาเข้าไปในตัว ถ้าลูกทำอย่างนี้ได้ เข้มแข็งอย่างนี้ก็เท่ากับช่วยกันยกย่องเชิดชูพระพุทธศาสนาให้สูงส่ง ช่วยกันยกย่องพระอุปัชฌาย์ พระอาจารย์ รวมมาถึงหมู่คณะของเรา ที่สำคัญคือเหตุทุนตัวของเราเองให้สูงขึ้น

แล้วอย่าลืมนึกถึงบุญอุทิศส่วนกุศลนี้ไปให้กับบรรพบุรุษ บุพการี หมู่ญาติ และสรรพสัตว์ทั้งหลาย หลังจากนั้นก็ถึงเวลาฤกษ์สว่างที่เราจะลาสิกขาไป

ส่วนผู้ที่มีมโนปณิธานแน่วแน่ ที่จะไปสู่ที่สุดแห่งธรรมร่วมกับหา ปุชณียาจารย์ กับพระเดชพระคุณหลวงปู่ คุณยายอาจารย์ฯ และหลวงพ่อก็ขอให้ตั้งใจบำเพ็ญสมณธรรมกันต่อไป เป็นต้นบุญต้นแบบที่ดีของโลก

พุทธศาสนากำลังจะริ้วลงไปเรื่อย ๆ ตรงนี้มีสัญญาอันตรายที่เรารู้เห็นกันแล้ว ได้ยินข่าวบ้าง เพราะฉะนั้นหมู่คณะเราต้องเข้มแข็งนะ จะเข้มแข็งได้ เราก็ต้องตั้งใจบำเพ็ญสมณธรรม อย่าให้ใจเราตกต่ำ สิ่งใดที่เป็นข้าศึกต่อการกุศลและพรหมจรรย์จงห่างไกล และรักษาใจให้หยุดนิ่งให้เข้าถึงพระรัตนตรัยในตัวให้ได้

คัดทหารทำวิชา

ต่อจากนี้ หลวงพ่อมีความตั้งใจจะคัดทหารเข้าไปสู่อาคาร ๖๐ ปี เพราะอายุเยอะแล้ว ก็คงจะต้องดึงออกมาจากหลาย ๆ หน่วยงาน มาคัดเลือกเป็นทหารที่จะทำงานละเอียด เช่นเดียวกับในสมัยพระเดชพระคุณหลวงปู่ท่านยังมีชีวิตอยู่ ท่านจะคัดผู้ที่เหมาะสมกับการศึกษา วิชาธรรมกาย แล้วก็ทำวิชาปราบมาร ซึ่งในยุคของท่านส่วนใหญ่จะเป็นผู้หญิง เป็นอุบาสิกาแม่ชีเป็นหลัก พระเณรก็มีบ้าง

ในยุคของเรา หลวงพ่อคาดหวังเอาไว้ว่า จะมีทั้งพระ สามเณร อุบาสก อุบาสิกา โดยได้จัดสัดส่วนเอาไว้ พระเณรชีกหนึ่ง อุบาสกชีกหนึ่ง อุบาสิกาชีกหนึ่ง ตั้งใจที่จะคัดทหารเข้าไปสู่อาคาร ๖๐ ปี เพราะฉะนั้นผู้ที่ป็นหัวหน้าหน่วยงาน ก็ขอให้รับทราบความตั้งใจนี้

ยกเว้นแต่ในกรณีที่เราเห็นว่า สมาชิกผู้ใดที่กำลังจะถูกคัดเลือกไปนี้ มีความจำเป็นจะต้องอยู่หน่วยงานนั้นก่อน ก็ชี้แจงเหตุผลมา ถ้าจำเป็น ก็จะยืดหยุ่นกันไป เพราะหลวงพ่อยุสลังขาร่าง ๖๐ กว่าปีแล้ว ความแข็งแรงของร่างกายมนุษย์มีข้อจำกัด

การทำความเพียรต้องอาศัยความแข็งแรง ถ้าตัวยังไม่แข็งแรง ใจที่อาศัยตัวถึงจะทำงานได้ไม่เต็มที่ เพราะการมาเป็นมนุษย์แต่ละครั้ง ก็ต้องการได้ตัวถึงที่แข็งแรงเป็นหลัก ลูกทั้งหลายร่างกายยังแข็งแรง ยังมีเรี่ยวแรงที่จะทำความเพียรได้

ถ้าเราไม่มีเชื้อสายในเส้นทางนี้ หรือไม่มีเชื้อสายมโนปณิธานไป สู่ที่สุดแห่งธรรม เราคงมารวมกันไม่ได้ การมารวมกันนี้ ไม่ใช่เป็นเรื่องบังเอิญ หรือใคร ๆ ก็เข้ามาได้ มันไม่ง่ายขนาดนั้น มันต้องมีเชื้อเก่า มีบารมีเก่าที่ได้สั่งสมมานับภพนับชาติไม่ถ้วนจึงจะได้เข้ามาอยู่ร่วมกันอย่างนี้ ทำไมใช้คำว่า นับภพนับชาติไม่ถ้วน ถ้าเรามีบารมีไปในทางสายหนีวิภูฏะ เราก็คงเข้านิพพานถอดกายกันไปแล้ว

ตอนนี้เรายังไม่มีธรรมจักขุ ยังไม่มีญาณทัสสนะ เพราะฉะนั้นตรงนี้เราจึงยังไม่รู้ ถ้ารู้แล้ว เราจะหวงแหนกายมนุษย์มาก และจะหวงแหนเวลาของชีวิต จะตั้งใจบำเพ็ญสมณธรรม ฝึกใจหยุดนิ่งกันอย่างเต็มที่

พระผู้ปราบมาร

พระเดชพระคุณหลวงปู่ฯ บารมีท่านมาก มากในระดับไหน ในระดับที่ไม่เคยมีใครตั้งมโนปณิธานไปสู่ที่สุดแห่งธรรม ฉะนั้นอายุธาตุอายุบารมีของท่านแก่มาก เพราะฉะนั้นท่านถึงกล้าพูด ซึ่งมีบันทึกเอาไว้ใน

บทเทศน์ว่า “ตลอดแสนโกฏิจักรวาล อนันตจักรวาล นิพพานถอดกาย ไม่มีใครรู้เรื่องการปราบมารเลย ไม่รู้เรื่องราวพญามารเลย”

ยังมีสิ่งที่น่าเรียนรู้อีกเยอะ แต่เทศศกฤหัสถ์รู้ไม่ได้ เพราะต้องมัวไปทำมาหากิน ไม่มีเวลาในการทำความเพียร มีปิลิปθο เครื่องกังวลใจ เยอะแยะ เพศสมณะเป็นเพศที่เหมาะสมที่จะศึกษาเรื่องราวเหล่านี้ ซึ่งยังมีเรื่องราวลึกซึ้งอยู่ ถ้าเรายังอยู่ในเพศนี้ อยู่ในผ้าชุดสุดท้าย เราก็มาศึกษาได้

กว่าลูกทั้งหลายจะมาได้ยินคำพูดย่อ ๆ นี้ ซึ่งกล่าวเพียงแค่ว่า ลูกทุกรูปพอจะเข้าใจได้ เพราะที่ลืกลงไปว่านั่นยังมีอีกเยอะ กว่าลูกจะมาถึงตรงนี้ก็มีการมีมาไม่น้อย เราจึงมารวมอยู่ในอารามเดียวกัน จึงไม่ใช่เรื่องเล็ก ๆ เป็นเรื่องใหญ่ทีเดียว

บุญที่เนื่องด้วยพระเดชพระคุณหลวงปู่..ไม่ควรเกี่ยง

วันนี้วันเพ็ญขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๑๒ ทำความเพียรให้ตึ้นะลูกนะ รักษาใจให้ใส ๆ นึกถึงความบริสุทธิ์ของเราให้ดี ฝึกใจให้หยุดให้หนึ่ง แล้วเรามาศึกษาเรื่องราวความเป็นจริงของชีวิตภายใน ซึ่งมีความสุขสนุกสนานกว่าเรื่องอื่นเยอะแยะ อย่างอื่นมาเทียบกันไม่ได้เลย

ด้วยเหตุนี้ ถ้ามีการปรารภเหตุเกี่ยวกับพระเดชพระคุณหลวงปู่ฯ เช่น การสร้างอนุสรณ์สถานของท่าน หล่อรูปเหมือนท่าน หรือขยายวิชา หลวงพ่อจึงไม่เคยเกี่ยงเลย เพราะรู้ว่า ท่านคือใคร เป็นอย่างไร

การทำบุญกับผู้ที่มีอายุธาตุอายุबारมีมากมาย ในระดับที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าในนิพพานถอดกาย เข้านิพพานไปตั้งมากกว่าเม็ดทรายในท้อง

พระมหาสมุทรทั้ง ๔ แล้ว ท่านยังอยู่เพื่อจะไปสู้รบปรบมือกับพญามาร เพราะฉะนั้นถ้าเรื่องเกี่ยวกับท่าน ไม่ต้องเกี่ยงเลย

หล่อรูปหลวงปู่เป็นทองคำ จะไปถวายวัดสองพี่น้อง ซึ่งโบสถ์ของท่านเป็นโบสถ์ประวัติศาสตร์ที่พระเดชพระคุณหลวงปู่ บวชที่นั่น แต่เจ้าอาวาสท่านหนักใจบอกว่า “ขอรูปหล่อเป็นเรซินได้ไหม” ถามว่าทำไมถึงได้กล่าวอย่างนั้น ท่านบอก “กลัวโดนขโมย” หลวงพ่อก็ฝากไปบอกว่า “ให้ขโมยไป เดี่ยวจะหล่อองค์ใหม่ไปถวายอีก เป็นทองคำนี้แหละ” เพราะถ้าสิ่งใดเนื่องด้วยพระเดชพระคุณหลวงปู่ ไม่ควรเกี่ยงเลย

แม้คืนนี้ การนั่งธรรมะบูชาธรรมพระเดชพระคุณหลวงปู่ ก็ไม่ควรเกี่ยง เมื่อท่านบรรลุนิพพานในวันเพ็ญเดือน ๑๐ วันนี้เดือน ๑๒ ห่างกันมา ๒ เดือน เราควรจะทำความเพียรให้ดี ให้คืนนี้เป็นคืนสว่างไสวของเรา

โดยเฉพาะลูกที่จะลาสิกขาในวันพรุ่งนี้ คืนนี้ทำความเพียรระลึกระอย่าไปคิดเรื่องอื่น เรายังเป็นพระอยู่ นึกถึงหลวงปู่ ให้ท่านอยู่ในตัว นึกถึงไปเรื่อย ๆ เดี่ยวท่านจะคุมบุญให้เราเอง จะกลั่นธาตุธรรมเห็นจำ คิดรู้ให้เราเอง

นั่งทั้งคืนเลยให้เป็นประวัติศาสตร์ชีวิตอันงดงามของการมาบวชในครั้งนี้ ทำความเพียรให้ใจหยุดใจนิ่งคืนนี้ เอาไว้สำหรับเป็นเครื่องระลึกนึกถึง เมื่อเราไปมีพันธนาการของชีวิตอยู่ทางโลก แล้วประสบทุกข์ เพราะพื้นฐานชีวิตก็เป็นทุกข์ อยู่ตรงไหนก็เป็นทุกข์ แต่ทุกข์ของเหตุผลต่างจากทุกข์ของสมณะ ถ้าไปเจอตรงนั้น ลูกจะได้นึกย้อนหลังว่า ครั้งหนึ่งเราได้มาบวชที่วัดพระธรรมกาย ๑ พรรษา อยู่ปฏิบัติธรรมกับหมู่คณะ

ในคืนวันสุดท้ายของการรับกฐิน ตรงกับวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๑๒ เราได้ทำความเพียรทั้งคืน อยู่จนสว่าง แล้วความปิติใจก็จะบังเกิดขึ้น จะทำให้เราออกจากอารมณ์ที่เป็นทุกข์ เมื่อประสบปัญหาของชีวิต มาสู่อารมณ์แห่งความปิติสุข และมีพลังที่จะสู้กับชีวิตต่อไป เป็นเรื่องสำคัญ คืนนี้ก็หวังว่าลูกคงจะทำความเพียรกันอย่างเต็มที่เต็มกำลังกัน

หลวงพ่อบ้านนายพร

ในที่สุดนี้ หลวงพ่อขออนุโมทนาสาธุการ ขอให้ลูกทุก ๆ รูป ที่ตั้งใจอยู่จำพรรษา ตลอด ๑ พรรษา แล้วมาอยู่กรณกฐินร่วมกันเป็นเวลา ๔ เดือนนี้ ตั้งใจบำเพ็ญสมณธรรมเป็นอย่างดี นำมาซึ่งความปิติยินดีของหลวงพ่อกับลูกพระทุกรูปตั้งใจที่จะเป็นพระแท้ ตั้งใจบำเพ็ญสมณธรรม ตั้งใจปฏิบัติกิจวัตรกิจกรรมที่หมั่นคณะมอบหมายให้โดยไม่ตกไม่หล่นเลย

ให้นึกถึงบุญนี้ด้วยใจที่ใส ๆ ให้สว่างใสอยู่ที่คุณ์กลางกาย และขออำนาจพร ให้บุญนี้ดลบันดาลให้ลูกทุกรูปจะมีสุขภาพพลานามัยที่แข็งแรง อย่าเจ็บ อย่าป่วย อย่าไข้ ให้อายุขัยยืนยาว ให้สร้างบารมีกันไปนาน ๆ ให้ปลอดกังวลจากสิ่งที่เป็นข้าศึกต่อการกุศลและพรหมจรรย์ ให้มีกำลังใจสูงส่ง ให้สร้างบารมีได้ตลอดรอดฝั่ง

เมื่อปฏิบัติธรรมก็ขอให้ได้พบพระธรรมกาย จะศึกษาเล่าเรียนพระธรรมวินัยของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ให้แตกฉานทั้งปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ จะศึกษาวิชาธรรมกายก็ให้เข้าถึงวิชาธรรมกาย ให้แตกฉานในวิชาธรรมกาย ให้ได้ไปปราบมารด้วยกันทุก ๆ รูป จงทุกประการเทอญ ๐

เป้าหมายการบวช

วันที่ ๖ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๘

โอวาทหลวงพ่อธัมมชโย ณ อุโบสถ วัดพระธรรมกาย

ภาพ : พระธรรมทายาทเดินธุดงค์ เขาใหญ่ จ.นครราชสีมา

วันอาทิตย์ที่ ๖ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๘

อานิสงส์กรานกฐิน

เราทำพิธีกรานกฐินกันเสร็จเรียบร้อยแล้ว ได้อานิสงส์ ๕ ข้อตามพระธรรมวินัย

ข้อที่ ๑ เทียวไปไหนไม่ต้องบอกลา คำว่า เทียว ในที่นี้ก็คือ เทียวไปแสวงหาที่รื่นรมย์ เพื่อบำเพ็ญสมณธรรม

ข้อที่ ๒ เทียวไปไม่ต้องถือไตรจีวรครบสำหรับ

ข้อที่ ๓ นันคนโกชนได้

ข้อที่ ๔ เก็บอดิเรกจีวรไว้ได้ตามปรารถนา

ข้อที่ ๕ จีวรลาภอันเกิดในที่นั้น เป็นของภิกษุผู้ได้กรานกฐินแล้ว

วัตถุประสงค์การบวช

เรามาบวชมีวัตถุประสงค์เพียงประการเดียว คือ การทำพระนิพพานให้แจ้ง แสวงบุญ สร้างบารมี สละตนให้พ้นจากกองทุกข์ อย่างที่เราได้ปฏิญาณตนต่อพระอุปัชฌาย์ พระคู่สวด และพระอันดับ ในอุโบสถ หน้าพระพุทธรูปปฏิมากรตัวแทนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ซึ่งเป็นวัตถุประสงค์หลักที่แท้จริงของเราในเพศนักบวช ไม่ว่าจะภายในพรรษาหรือออกพรรษาก็ตาม เราจะต้องทำให้กฎวัตถุประสงค์นี้

ทุก ๆ พรรษา ที่ใช้คำว่า “**พรรษาแห่งการบรรลุธรรม**” นั้น พุดผ่านงานดาวธรรมไปเพื่อกระตุ้นเตือนญาติโยมให้ทำตามพระ กับถือโอกาสร่วมเรียนเพื่อนสหธรรมิกให้ระลึกนึกถึงสิ่งที่ตั้งใจมาด้วยดีในวันแรก ที่เข้าสู่เพศบรรพชิต เพราะบางทีกาลเวลาผ่านไปภารกิจมากขึ้น บางที

อาจจะลืมเลือนเป้าหมายที่แท้จริง เพราะเป้าหมายหลักของเราที่มาบวชอยู่ร่วมกันที่วัดพระธรรมกายนี้ ยังยึดหลักเดิม คือ ทำพระนิพพานให้แจ้ง แสวงบุญ สร้างบารมี สละตนให้พ้นจากกองทุกข์ ยิ่งหมู่คณะของเรานั้นมีมโนปณิธานที่ยิ่งใหญ่ ที่จะไปปราบมารประหาณกิเลสให้สิ้นเชื้อไม่เหลือเศษ จนกระทั่งถึงที่สุดแห่งธรรมด้วยแล้ว เป้าหมายแห่งการบวชของเราต้องมั่นคงและหนาแน่นยิ่ง ๆ ขึ้นไปกว่าเดิม

การที่จะไปปราบมารประหาณกิเลสได้นั้น มีเพียงประการเดียว คือ การบำเพ็ญสมณธรรม ชำระกายวาจาใจของเราให้สะอาด บริสุทธิ์ ด้วยการฝึกใจให้หยุดให้หนึ่ง ให้ได้เข้าถึงพระรัตนตรัยในตัว จะได้ไปศึกษาวิชาธรรมกาย และไปปราบมารกัน

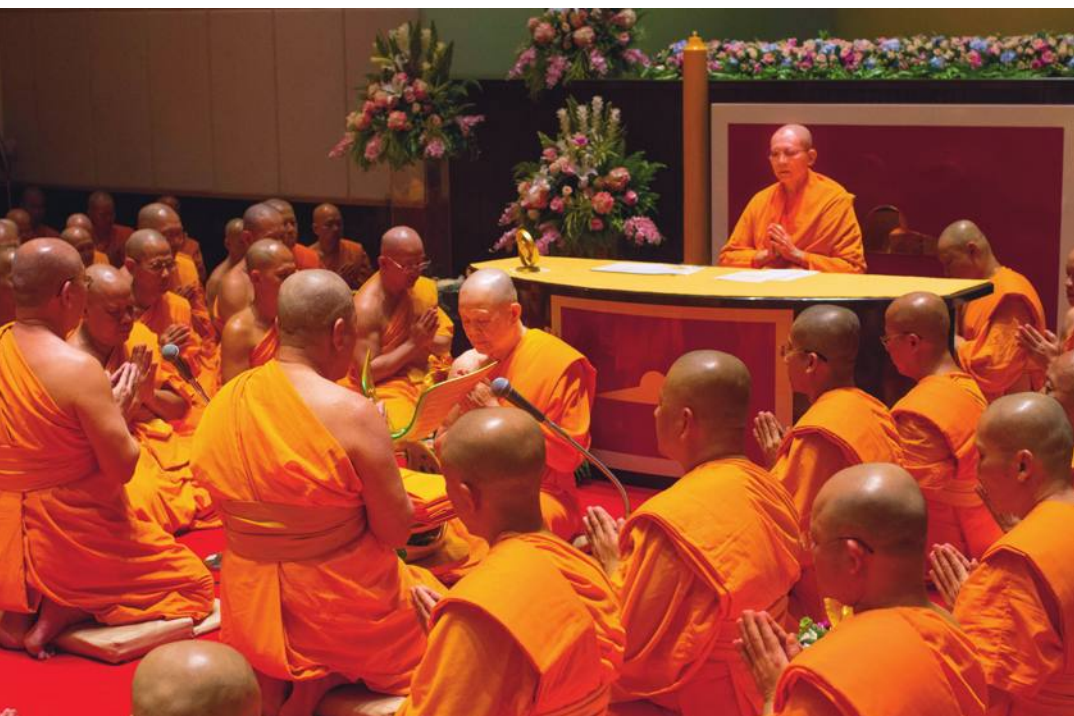
นั่งธรรมะอย่าให้ขาดแม้เพียงวันเดียว

วันนี้เราได้พร้อมใจกันกรณากฐิน แม้ออกพรรษามาแล้ว ส่วนการบำเพ็ญสมณธรรมของเรา ก็ยังจะต้องทำกันต่อไปให้ดียิ่งขึ้นกว่าเดิม

จริง ๆ แล้วการเข้าถึงพระธรรมกายในตัว เพื่อที่จะศึกษาวิชาธรรมกายนั้นไม่ได้เหลือวิสัยสำหรับพวกเราที่ได้สั่งสมบุญบารมีกันมาอย่างดี ติดตามมาสร้างบารมีกันข้ามภพข้ามชาติ มาอยู่รวมกันเป็นหมู่เป็นเหล่าซึ่งมากันเรื่อย ๆ มีบางชาติบางท่านพลัดพรากกันไปด้วยความประมาทในการดำเนินชีวิต แต่ส่วนใหญ่แล้วก็จะติดตามตามติดกันมาตลอด

เพราะฉะนั้น ก็อยู่ในวิสัยที่เราจะเข้าถึงกันได้ ถ้าเรามีความเพียรทำ
ถูกหลักวิชา และมีมโนปณิธานอย่างแน่วแน่ ที่จะปฏิบัติให้เข้าถึงให้ได้
ศึกษาเรียนรู้วิชาธรรมกายต่อไป ที่จะไปปราบมารประหาคณิกเลส เรา
จะได้พ้นจากการเป็นบ่าวเป็นทาสของพญามาร

ตั้งใจบำเพ็ญสมณธรรมกันต่อไปนะลูกนะ ทำกันไปเรื่อย ๆ ทุกวัน
อย่าให้ขาดเลยแม้แต่เพียงวันเดียว แม้ว่าเราจะมีภารกิจ กิจวัตรกิจกรรม
งานอะไรต่าง ๆ มากมายก็ตาม อย่าให้สิ่งเหล่านี้เป็นอุปสรรคต่อการ
บำเพ็ญสมณธรรม

ภาพ : พิธีกรานกฐิน ๓ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๖

ที่จริงแล้ว กิจวัตรและกิจกรรมที่หมู่คณะมอบให้เป็นการเสริมบารมีของเราให้หนาแน่นยิ่งขึ้น ไม่ได้เป็นเครื่องถ่วงในการบำเพ็ญสมณธรรม ขึ้นอยู่กับเราจะบริหารเวลาของเราเป็นไหม เรายังมีโน้ปณิธานแน่วแน่ที่จะศึกษาวิชาธรรมกายกันแค่ไหน ขึ้นอยู่กับตัวของเรา ถ้าเราตั้งใจทำกันจริง ๆ เราก็ทำได้

เมื่อฝึกใจให้หยุดให้คลอเคลียหัวเนียบอยู่ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ทุก ๆ วัน แม้จะหลับบ้าง ตื่นบ้าง ด้วยความอ่อนเพลียจากภารกิจที่ได้รับมอบหมายจากหมู่คณะ ไม่ว่าจะเป็นการศึกษาเล่าเรียน หรือการไปทำหน้าที่เป็นกัลยาณมิตรให้แสงสว่างแก่ญาติโยมก็ตาม ก็จะไม่ค่อย ง่าย ปรับใจของเราให้ละเอียดเข้าไปเรื่อย ๆ จากฟุ้งมาก ก็มาฟุ้งน้อย จากฟุ้งน้อย ก็จะไม่ค่อยฟุ้ง แล้วจะหยุดนิ่งได้ แล้วเดี๋ยวจะเป็นไปตามขั้นตอน

ลูกทุกรูปมีบารมีที่จะเข้าถึง ถ้ามีบารมีน้อยเรามายู่ร่วมกันไม่ได้หรอก กระแสโลกมันแรง แล้วเราก็ไม่ใช่ว่าหมดหนทางที่จะต่อสู้อยู่ในทางโลก เรามีมือมีเท้า มีการศึกษา มีทุกอย่างที่จะเดินบนแบบทางโลกก็ได้ แต่เราเห็นว่าไม่เป็นประโยชน์ ไม่เป็นสาระแก่นสาร แกรมมีทุกข์ มีโทษที่จะทำให้เราพลาดพลั้งไปทุศีลได้ เราจึงมาอยู่ร่วมกัน เพราะบุญเก่าที่เราสั่งสมติดตามติดกันมา ที่พูดอย่างนี้ เพื่อจะให้ลูกทุก ๆ รูป จะได้ไม่ต้องกลางแคลงใจว่า เรามีบุญจริงที่จะได้เข้าถึงธรรม จะได้ศึกษาวิชาธรรมกาย ขอยืนยันตรงนี้ว่า มีบุญถึง มีกำลังบารมีถึง

ในยามนี้ เรายังแข็งแรงกันอยู่พอที่จะประทับประคองสังขารไปได้ แต่พระเถระทั้งหลายซึ่งเป็นชุดบุกเบิกสร้างวัดมา ก็ผ่านกาลเวลากันไป เร็วแรงลดน้อยถอยลง ถึงเวลาแล้วที่เราจะต้องหันมาให้ความสนใจ

เกี่ยวกับเรื่องหยุดนิ่งกันให้มาก ๆ อย่าปล่อยใจให้ฟุ้งซ่านเลื่อนลอยไป
ในที่อื่น เดี่ยวกำลังใจที่จะสร้างความดีจะหย่อนไป

เรายังไม่ชนะพญามารเขา ทุกอนุวินาทีเขาพยายามสอดละเอียดบังคับ
ให้เราคิดพูดทำแบบชาวโลกอยู่ตลอดเวลา เราจะต้องมีสติ มีปัญญา ให้
รู้เท่าทันในสิ่งเหล่านี้ แล้วต้องชวนขยายดูแลตัวเองให้ดี สิ่งนี้ไม่มีใครทำ
แทนกันได้ แม้หลวงพ่อบุญพระเถระ จะรักพวกเรามากแค่ไหน บรรณา
ติแค่ไหนก็ตาม การหยุดนิ่งนั้นทำแทนกันไม่ได้ เราต้องชวนขยายด้วย
ตัวของเราเอง

วันเวลาผ่านไป อย่าให้ผ่านไปเปล่า ๆ ความตายไม่มีนิมิตหมาย
อย่างเพื่อนสธรรมิกของเรารูปหนึ่งที่เพิ่งมรณภาพไปหยก ๆ เมื่อวันที่
๑๘ ตุลาคม ที่ผ่านมานั้นก็เป็นเครื่องเตือนใจให้เราต้องดำเนินชีวิตด้วย
ความไม่ประมาท ต้องรีบชวนขยายที่จะหาพระรัตนตรัยในตัวให้เจอ ถ้า
เราเข้าถึงได้แล้ว เห็นชัดใสแจ่มทั้งหลับตาลืมตา นอกจากจะเป็นที่พึ่งให้
แก่ตัวของเราเองแล้ว เรายังเป็นที่พึ่งให้แก่ชาวโลกได้

ชาวโลกในยามนี้ต้องการความช่วยเหลือจากลูกทุก ๆ รูปมาก
เพราะเขาขาดแคลนความรู้ตรงนี้ และชาวโลกในยามนี้ก็ถูกหลอหลอม
ให้จิตหยาบ ให้จิตตกต่ำลงไปเรื่อย ๆ จึงเป็นภารกิจที่ยิ่งใหญ่ที่ลูกทุกรูป
จะต้องตั้งอกตั้งใจบำเพ็ญสมณธรรมให้เข้าถึงพระธรรมกายให้ได้

ศาลาจตุมหาราชิกาเพื่อการปฏิบัติธรรม

ออกพรรษา กรานกฐินกันแล้ว เริ่มที่จะเข้าสู่ฤดูหนาว อากาศเย็น
สบายเหมาะสมต่อการทำความเพียร ให้ลูกทุกรูปใช้ความแข็งแรงของ

ร่างกายที่มีอยู่นี้ และมีโนปนิธานที่แน่วแน่ ตั้งใจปฏิบัติธรรมให้สม่ำเสมอ มีข้อสงสัยเกี่ยวกับเรื่องธรรมปฏิบัติอย่างไรก็ไปซักถามพระอาจารย์ได้

ศาลาจากมหาราชิกานี้ หลวงพ่อสร้างมาเพื่อให้ญาติโยมเขามาบำเพ็ญบุญกุศลในช่วงที่เราสร้างวัดใหม่ ๆ ต่อมาเมื่อเคลื่อนย้ายไปข้างนอก สร้างสภาหลังคาจาก กระทั่งเป็นสภာธรรมกายสากลในปัจจุบัน ที่ตรงนี้ก็ไม่ได้ใช้ จึงได้ทำผนังขึ้น มีประตู หน้าต่าง ติดแอร์เอาไว้ มีวัตถุประสงค้อยากให้ลูกทุก ๆ รูป ซึ่งมีที่พักอยู่ใกล้ ๆ มาใช้สถานที่นี้ สวดมนต์ทำวัตร มาบำเพ็ญสมณธรรมกัน

ถ้าลูกทุกรูปมาใช้สถานที่ตรงนี้ หลวงพ่อก็จะดีใจ มีความปลื้มปิติยินดี ใครได้เข้าถึงธรรมสักรูปหนึ่ง หรือมีประสบการณ์ภายในที่ทำให้ใจสะอาด บริสุทธิ์ ผ่องใส หลวงพ่อก็จะได้มีส่วนแห่งบุญนี้ และได้เอาบุญนี้มาอธิษฐานจิตให้เขาหาย ร่างกายแข็งแรง ปลอดภัยในทุกละ เพราะฉะนั้นมาใช้สถานที่ตรงนี้ละลูกนะ

แต่เดิมตั้งใจว่า จะให้สถานที่ปฏิบัติธรรมอยู่ใกล้ ๆ อาคารที่พักสงฆ์ ได้ออกแบบแปลนกันไปเรียบร้อยแล้ว แต่มาพิจารณาดูในช่วงนี้ เงินทุกบาททุกสตางค์ที่ญาติโยมถวายมา เรามีความจำเป็นจะต้องเอามาใช้จ่ายเพื่องานส่วนรวมของพระศาสนา ในปี พ.ศ. ๒๕๕๐ ต้องเอามาสร้างมหารัตนวิหารคด ซื่อที่ดินเป็นลานจอดรถ เพราะฉะนั้นจึงได้ชะลอการสร้างตรงนั้นเอาไว้

ลูกทุกรูปยังแข็งแรงอยู่ เราสามารถเดินมาได้ จะได้ออกกำลังกาย บริหารชั้นดีไปด้วย ทำให้แข็งแรงและไม่่วงเหงาหาวนอน มาถึงก็เป็นเวลาเหมาะสมในการที่จะบำเพ็ญสมณธรรม สวดมนต์ไหว้พระ เจริญภาวนา

ภาพ : หอฉันคุณยายอาจารย์
มหาวิทยาลัยกัจจันทร ขนนกยูง

หลวงพ่อก็กราบเรียนให้พระเถระหมื่นเวียนกันไปนำสวดมนต์ แต่เนื่องจากพระเถระพออายุพรรษามากขึ้น ภารกิจก็มากเป็นเงาตามตัว ท่านก็จะหมื่นเวียนกันไปเป็นกำลังใจให้กับพวกเรา

การมาสวดมนต์ร่วมกัน เป็นกำลังใจซึ่งกันและกัน นอกเหนือจากการเป็นหน้าที่ เป็นภารกิจ ยังเป็นทางมาแห่งบุญของพวกเราด้วย และหมู่คณะของเราจะเหนียวแน่น เมื่อเราสืมตาเสียวไปมองดูหมู่คณะ จะเห็นว่า หมู่คณะของพวกเรางดงามเหลือเกิน ความเลื่อมใสในหมู่คณะ ที่มาประพฤติปฏิบัติธรรมร่วมกัน จะทำให้ใจเราผ่องใส ใจที่ผ่องใสนี้แหละ เป็นต้นทางในการเข้าถึงพระธรรมกายในตัว ไม่ใช่เรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ เลย เพราะฉะนั้นขอให้ลูกทุกรูปมาใช้สถานที่ตรงนี้นี้กันนะ

นิมนต์มาฉันที่หอฉันคุณยาย

อีกประการหนึ่ง ที่สร้างหอฉันคุณยายขึ้นมา ก็เพื่อให้มนโณปนิธาน ของยายที่ตั้งใจจะสร้างหอฉันเอาไว้เป็นที่ถวายภัตตาหารแด่พระภิกษุ สามเณรผู้เป็นลูกหลานของท่านสำเร็จลุล่วง จะได้เป็นบุญเกิดขึ้นแก่ ท่าน ท่านปรารถนาเรื่องนี้ตั้งแต่ท่านมีชีวิตอยู่ เมื่อท่านละสังขารไปแล้ว หลวงพ่อก็มาสืบสานมโนปนิธานของท่านต่อ

หอฉันนี้เราช่วยกันสร้างเสร็จแล้วนะลูกนะ ญาติโยมมาวัดก็อยาก จะเห็นพระเณรเป็นจำนวนมากที่มาขบฉันภัตตาหาร เพราะฉะนั้นขอให้ ลูกทุกรูป ถ้าไม่ติดภารกิจให้มาฉันที่หอฉันด้วยความพร้อมเพรียงกัน แม้ว่าอาหารบางมื้อบางวันจะไม่ถูกปากถูกใจก็ตาม เราก็ปรับลิ้นปรับใจ ของเราว่า เราเป็นพระ เป็นเณร จะให้ถูกใจเราทุกอย่างคงยาก คงได้ มากบ้างน้อยบ้าง เป็นไปอย่างนี้

ถ้าเรารับนิมนต์ไปฉันที่บ้านโยมเพื่อรักษาศรัทธา ญาติโยมเขาก็จะไม่ค่อยมาวัด แต่ถ้าหากเราวมกันเป็นหมู่อยู่ในวัด มาฉันที่หอฉัน โยมเขาจะออกจากบ้านมาเลี้ยงพระเลี้ยงเณรที่วัด นี่เป็นเรื่องสำคัญที่เราจะต้องมาช่วยกันทำมโนปณิธานของคุณยายให้สมหวัง ส่วนการรับกิจนิมนต์ก็ให้ดูเป็นราย ๆ เป็นช่วง ๆ กันไป อย่าดูเบาในเรื่องนี้ เราต้องช่วยกันทำให้ดี

ในทุก ๆ วัน จะมีผู้มาใหม่มาเยือนเรื่อย ๆ เป็นพระก็มี เณรก็มี ญาติโยมก็มี มาเพราะได้ยินกิตติศัพท์อันงดงามของหมู่คณะเรา มาเพื่อที่จะชื่นชม และเพื่อที่จะมาดูเป็นแบบแผนที่จะนำกลับไปปรับปรุงเปลี่ยนแปลงอารามของตัวเองไปในทางที่ดีขึ้น ถ้าหมู่คณะของเรางดงามอยู่เป็นจำนวนมาก ก็จะสร้างความเลื่อมใสให้บังเกิดขึ้นกับท่านเหล่านั้นที่ยังไม่เลื่อมใสก็จะเลื่อมใส ที่เลื่อมใสแล้วก็จะเลื่อมใสยิ่งขึ้นไปเรื่อย ๆ แบบแผนที่ดีงามนี้ก็จะขยายไปสู่อารามโน้นอารามนี้ต่อกันไปเรื่อย ๆ และในที่สุดก็จะไปทั่วกันทั้งสังฆมณฑล

ลูกเป็นรูปหนึ่งที่มีส่วนในการขยายแบบแผนที่ดีไปทั่วสังฆมณฑล และยังความเลื่อมใสให้เกิดขึ้นแก่พุทธบริษัท ๔ ทั้งที่เป็นพระ เป็นเณร เป็นโยม ซึ่งเป็นทางมาแห่งบุญและภารกิจที่สำคัญของเรา อย่าดูเบากับเรื่องเหล่านี้

ออกห่างจากข้าศึก

สิ่งใดที่เป็นข้าศึกต่อการกุศลและพรหมจรรย์ ให้ออกห่าง อย่าเอาเข้ามาใกล้ แม้ทางใจก็ให้ห่าง มิฉะนั้นจะมาเป็นอุปสรรคต่อการบำเพ็ญ

สมณธรรมของเรา จะทำให้ใจเราฟุ้ง พองพุ้งก็อยู่ในเพศสมณะไม่ได้ จะต้องออกไปดำเนินชีวิตแบบชาวโลก ซึ่งมีแต่ความทุกข์ยากลำบากมากกว่าที่เราคิด ไม่สวຍหรือเหมือนอย่างที่เราดูข้ามกำแพงวัดไป

นี่คือสิ่งที่ลูกทุกรูปจะต้องสอนตัวเอง เพราะพรรษาที่จะผ่านไปนี้ อายุพรรษาเราเพิ่มขึ้น อายุทางโลกก็เพิ่มขึ้นอีก จะต้องมึ่ข้อคิดสิ่งดี ๆ เกิดขึ้นเพิ่มไปตามวันเวลาที่ผ่านไป ข้อวัตรปฏิบัติต่าง ๆ ก็ให้สมบูรณ์ขึ้น ให้ดีกว่าตั้งแต่เริ่มบวชวันแรก ให้ชีวิตมีการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้นเรื่อย ๆ นี่เป็นสิ่งที่อยากจะบอกกับลูกทุกรูปสั้่น ๆ สำหรับคืนนี้

หลวงพ่่อ่านวยพร

เมื่อสักครู่นี้มีลูกหลายท่านนำปัจจัยมาถวาย เป็นกฐินกองเริ่มต้น สำหรับพรรษาหน้า เป็นกฐินกองแรกของโลกที่ได้ตั้งขึ้นแล้ว แล้วยังเอาปัจจัยมาถวายอีก หลวงพ่อได้รับแล้ว ขออนุโมทนาสาธุการและขออ่านวยพร

ด้วยอานุภาพแห่งบุญในสั้มาปฏิบัติที่พวกเราทุกคนได้พร้อมเพรียงกันทำกิจในทางพระพุทธศาสนา และมหาทานบารมีดังกล่าว จงดลบันดาลให้ลูกทุกรูปมีสุขภาพพลานามัยที่แข็งแรง จิตใจเบิกบานแจ่มใส สว่างใสในธรรมของพระสั้มาสั้พุทธเจ้า ปฏิบัติธรรมะก็ขอให้พบพระธรรมกาย ให้เป็นเนื้อนาบุญ เป็นอายุพระศาสนา ให้ได้เข้าถึงวิชชาธรรมกาย ไปปราบมารประหาณกิเลสด้วยกันทุกรูป จงทุกประการเทอญ ๐

เทศสมณะดีที่สุด

วันที่ ๗ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๗

โฆวาทหลวงพ่อัมมชโย

ณ อุโบสถ วัดพระธรรมกาย

ภาพ : พระธรรมยาตรา เส้นทางพระผู้ปราบมาร
ปีที่ ๘ พ.ศ. ๒๕๖๓

วันอาทิตย์ที่ ๗ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๗

อานิสงส์กรานกฐิน

เราได้อยู่จำพรรษากันครบถ้วนไตรมาส และกล่าวคำมหาปวารณากันเสร็จเรียบร้อยแล้ว

ออกพรรษามีเวลา ๑ เดือนในการหาผ้าใหม่มาเปลี่ยน วันนี้เราได้ประกอบพิธีเปลี่ยนผ้าใหม่แล้ว ที่เรียกว่า **กรานกฐิน** สำหรับผู้ที่มีผ้าเก่าหรือผู้ที่ภิกษุเห็นสมควรที่จะได้รับในการเปลี่ยนนี้ แล้วภิกษุทุกรูปที่ร่วมอนุโมทนาก็ได้อานิสงส์ของกฐินนี้ด้วย

อานิสงส์ของการกรานกฐินมี ๕ ข้อ ดังนี้

ข้อที่ ๑ เทียวไปโดยไม่ต้องบอกลา หมายถึง เทียวกัมมัญฐาน ไม่ใช่เทียวเล่น ยกเว้นตามสิกขาบทที่ ๖ ตามอเจลกวรรค รายละเอียดไปศึกษาเพิ่มเติมนะ

ข้อที่ ๒ ถือจีวรครองไม่ต้องครบสำหรับ สำหรับหนึ่งมี ๓ ผืน ถือ ๒ ผืนได้

ข้อที่ ๓ ฉันทันเป็นวงหรือเป็นทิมได้ แต่เดิมสมัยก่อนนั้นฉันทันเดียว

ข้อที่ ๔ เก็บอดิเรกจีวรได้ ไม่ต้องวิกัป

ข้อที่ ๕ จีวรลาภที่เกิดขึ้น ได้แก่ภิกษุผู้ได้กรานกฐิน

ลาสิกขาให้ฤกษ์หลักวิชา

วันนี้เราได้รับอานิสงส์กันแล้ว มีบางรูปที่ลางานมาบวช แล้วจำเป็นจะต้องลาสิกขาเพื่อไปทำงานต่อ ก็ทำให้ฤกษ์หลักวิชานะลูกนะ

โดยก่อนลาสิกขา ให้นั่งสมาธิกันก่อน ให้ใจใส ๆ แล้วระลึกนึกถึงบุญที่เกิดขึ้นจากการบำเพ็ญสมณธรรมตลอดระยะเวลา ๑ พรรษาที่ผ่านมา จะมีอานิสงส์มากน้อยเพียงไรก็ดี คราวนี้เรามีความจำเป็นจะต้องลาสิกขา ขอให้บุญนี้เป็นเครื่องสนับสนุนให้เรา มีความเจริญรุ่งเรืองในเพศคฤหัสถ์ แล้วเราจะตั้งใจรักษาศีล ๕ ให้เป็นปกติ จะรักษาศีล ๘ ตามวาระอันควร หรือมีกุศลศรัทธาก็จะรักษาทุกวันพระ จะตั้งใจเป็นพุทธมามกะที่ดี ทำนุบำรุงพระพุทธศาสนา ขอให้ชีวิตเรามีความเจริญรุ่งเรือง ขอผลบุญนี้ถึงแก่บิดามารดา หมู่ญาติ และสรรพสัตว์ทั้งหลาย

เมื่อใจใส ๆ แล้วค่อยลาสิกขากันไป ให้เอาอุกฤษ์สว่าง อุกฤษ์พระพุทเจ้า คือ อุกฤษ์สว่าง ภายวจาใจสะอาดบริสุทธิ์ผ่องใสตอนไหนก็เอาตอนนั้น โดยไม่ต้องไปดูเวลาตามโหราศาสตร์ ตามธรรมเนียมปฏิบัติของวัดเรา ทำกันอย่างนี้

เพศสมณะดีที่สุด

ส่วนผู้ที่ไม่มี ความจำเป็นหรือไม่มีเหตุผลอันใดที่จะต้องลาสิกขาไปครองเรือน หลวงพ่อมีความเห็นว่า ไม่มีเพศใดจะดีเท่ากับเพศสมณะที่จะทำให้กฎวัตรอุปสงค์ของการมาเป็นมนุษย์ เพื่อสร้างบารมี เพื่อทำพระนิพพานให้แจ้ง และการจะไปสู่เป้าหมาย คือ ที่สุดแห่งธรรม

เพราะเพศนี้เป็นเพศที่ปลอดภัย ไกลจากสิ่งที่เป็นบาปอกุศล เราจะมีโอกาสว่างที่จะฝึกใจให้หยุดให้นิ่งเข้าไปสู่ภายใน เพื่อศึกษาวิชาธรรมกายมากกว่าชีวิตของคฤหัสถ์ ซึ่งมีสิ่งแวดล้อมที่อาจจะทำให้เราพลาดพลั้งไปทำบาปอกุศลกรรมได้

เราได้ศึกษาเรียนรู้มาแล้วว่า ทุกการกระทำที่เราพลาดพลั้งไปเมื่ออกุศลเข้าถึงจิตนั้นล้วนมีวิบากมีผลทั้งสิ้น แล้วผลนั้นก็แผ่ร่อน คือ ทุกข์ทรมานมากอย่างที่เราคาดไม่ถึงเลย ว่าทำเพียงนิดเดียว แต่ผลนั้นจะต้องส่งกันไปยาวนานหลายภพหลายชาติ กระทั่งพาไปอบาย ซึ่งไม่คุ้มกันเลย และเราก็คาดไม่ถึงว่าจะเป็นเช่นนั้น

เมื่อเป้าหมายชัด อะไรก็ไม่เป็นอุปสรรค

ชีวิตสมณะเป็นเพศอันสูงสุด การจะบวชได้ตลอดหรือไม่ตลอดนั้นขึ้นอยู่กับว่า เรามีเป้าหมายของการบวชชัดเจนไหม ถ้ามีเป้าหมายชัดเจนมันไม่ยากเลยที่จะบวชให้ได้ตลอดรอดฝั่ง จะไม่มีอะไรมาเป็นอุปสรรค ไม่ต้องข่ม ไม่ต้องฝืน ไม่ต้องอดทนอดกลั้นอะไรเลย เพราะเรามีความสุขในเพศสมณะ ในการบำเพ็ญสมณธรรม ฝึกใจให้หยุดให้นิ่ง

เหมือนอย่างหลวงพ่อกัณฑ์ทั้งสอง กับพระเถระทั้งหลายผู้บุกเบิกสร้างวัดพระธรรมกายมา เตี้ยวันเดียวคืนเวลาผ่านไป ๓๐ กว่าพรรษาแล้ว โดยเฉพาะตัวของหลวงพ่อกัณฑ์เองมีความรู้สึกว่า เวลาผ่านไปเร็วเหลือเกินนึกไม่ถึงว่า ๓๐ พรรษาผ่านไปแล้ว ๖๐ ปีได้ล่วงเลยไปแล้ว แต่มีความรู้สึกลึก ๆ ว่า บุญบารมีของเรายังได้เพียงเล็กน้อย ยังไม่มากพอที่จะไปสู้รบปรบมือกับพญามาร และงานที่แท้จริงที่ตั้งใจจะทำการศึกษาวิชชาธรรมกาย ไปเชื่อมวิชชากับพระเดชพระคุณหลวงปู่ฯ ยังไม่ได้ทำอย่างจริงจังเลย

ความรู้สึกลึก ๆ นี้ติดอยู่ในใจตลอดเวลา เพราะว่าได้ใช้วันเวลาเพื่อผู้อื่น ควบคู่กับการแสวงหาความรู้ภายในมาโดยตลอด ตั้งแต่เริ่มต้น

สร้างวัดจากทองไร่ทองนา แล้วก่อสร้างถาวรวัตถุขึ้นมาเรื่อย ๆ จนกระทั่งเป็นอารามอย่างที่เราเห็นอยู่นี้ เพราะมีญาติโยมศรัทธาเพิ่มขึ้น ซึ่งเป็นสิ่งที่ดีต่อพระพุทธศาสนา และเราก็ควรจะให้โอกาสผู้มีบุญเหล่านั้นได้มาสั่งสมบุญบารมี มาศึกษาธรรมะของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

วันเวลาจึงถูกแบ่งปันไปเพื่อผู้อื่น ที่ได้ตั้งใจเอาไว้ตั้งแต่ก่อนบวชนั้น ก่อนที่จะได้มาพบคุณยาย ซึ่งเป็นช่วงชีวิตที่แสวงหา กระทั่งได้มาพบคุณยายแล้วได้บวช ตั้งแต่เริ่มต้นมาไม่ได้ต้องการอะไรเลย อยากจะเจริญภาวนาอย่างเดียว แต่ว่าเมื่อบวชมาแล้วก็ยังไม่ได้ทำอย่างที่กล่าวเอาไว้

ยังแข็งแรงให้เร่งปฏิบัติธรรม

วันเวลาผ่านไปเร็วนะ ลูกนะ เดี่ยววัน เดี่ยวคืน เดี่ยวเราก็จะหมดเวลากันแล้ว อย่างหลวงพ่อตตชีโว อายุท่าน ๖๔ ปี เพลอประเดี๋ยวเดียวจะย่างเข้า ๖๕ ปีในวันที่ ๒๑ ธันวาคมที่จะถึงนี้แล้ว แปลว่าอายุของท่านใกล้จะ ๗๐ ปีเข้าไปแล้ว

วันเวลามันผ่านไปเร็ว ที่พูดอย่างนี้ก็เพื่อให้ลูก ๆ ทั้งหลายผู้มาในภายหลัง ที่ยังมีเรี่ยวมีแรง ยังหนุ่มยังแน่น มาในช่วงที่เราไม่ต้องบุกเบิกสร้างวัดสร้างอาราม จะมีโอกาสมากกว่าชุดบุกเบิก ซึ่งต้องเสียเวลาไปเพื่อการก่อสร้าง

ลูกทุกรูปควรจะได้เอาความแข็งแรงนี้มาบำเพ็ญสมณธรรม มาศึกษาวิชาธรรมกาย อย่าไปคิดลาสิกขาเลย เวลายังเหลืออยู่มากกว่ารุ่นหลวงพ่อกว่ารุ่นพระเถระทั้งหลายที่บุกเบิกสร้างวัดเยอะ ให้ตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรมกันให้ดี

เราลองคิดดูก็แล้วกัน ตอนนี้เราครองผ้ากาสาพัสตร์ อยู่ในเพศสมณะ ผลแห่งการปฏิบัติยังไม่ถึงไหนเลย เรารู้ตัวของเราดียิ่งถ้าเราลาสิกขาแล้วไปครองเรือน มันจะขนาดไหน ในเมื่อช่วงที่ปลอดกังวลยังขนาดนี้ นี่เป็นอีกข้อหนึ่งที่เราควรจะไปคิดพิจารณา

เพศสมณะดีที่สุด

สำหรับบางรูปที่ลังเลอยู่ หรือเหมือนยืนอยู่บนทางสองแพร่งว่า จะไปทางไหนดี

หลวงพ่อบอกแนะน่ว่า เพศสมณะดีที่สุด และขอยืนยันว่า เพศนี้เป็นเพศที่เหมาะสมต่อการสร้างบารมี การศึกษาวิชาธรรมกายเป็นอย่างดี ซึ่งวิชาธรรมกายเป็นวิชาที่น่าศึกษาและต้องศึกษาด้วย เพราะเรื่องราวเหล่านี้เกี่ยวข้องกับตัวเราโดยตรง นอกเหนือจากสรรพสิ่งและสรรพสัตว์ทั้งหลาย ที่เกี่ยวข้องก็คือ เรายังตกเป็นบ่าวเป็นทาสของพญามารเขาอยู่ เขายังบังคับเราได้อยู่ ทางที่จะหลุดพ้นจากความเป็นเชลย เป็นบ่าว เป็นทาสของเขา มีเพียงประการเดียวเท่านั้น คือ การทำหยุดทำนิ่ง ส่วนเรื่องอื่นแค่เป็นเครื่องเสริม แต่การทำหยุดทำนิ่งเป็นเรื่องหลัก

ถ้าหากเราไม่ทำหยุดทำนิ่งจะไม่มีวันเข้าถึงพระธรรมกายในตัวเลย เมื่อเข้าไม่ถึงพระธรรมกายแล้ว อย่าหวังว่าจะได้ศึกษาวิชาธรรมกาย เพราะวิชาธรรมกายศึกษาได้เฉพาะพระธรรมกายเท่านั้น และเมื่อเราศึกษาแล้วเราจะมีความสุข จะมีปิติ มีกำลังใจที่จะสร้างความคิดเพื่อที่จะไปสู่จุดหมายปลายทาง เราจะลืมวันลืมคืน ลืมเรื่องราวของทุกข์หวั่น เราจะไม่ลืมไปหมดเลย

ยังมีสิ่งที่เราจะต้องศึกษากันอีกเยอะ แม้เรามีอายุยืนสักพันหรือหมื่นปี ก็ยังไม่อาจที่จะศึกษาได้หมด เหมือนที่เราเกิดในยุคที่ผ่าน ๆ มา ตอนช่วงที่อายุมนุษย์ยุคนั้นยืนยาวเป็นหมื่นปี ก็ยังไม่สิ้นสุดเลย

บารมีเรายังอ่อนอยู่นะลูกนะ ถ้าหากเราออกไปใช้ชีวิตคฤหัสถ์แล้วไม่ต้องพูดถึง จะโดนโขกโดนสับ เหมือนพญามารจับเราใส่ครกโขลกอย่างนั้นแหละ โดยที่เราไม่มีทางหลีกเลี่ยงได้เลย ทางหลุดพ้นมีเพียงประการเดียว คือ เราจำเป็นต้องเข้าถึงพระธรรมกายในตัว และต้องศึกษาวิชาธรรมกายเท่านั้น

นี่คือสิ่งที่ลูกทุกรูปจะต้องระลึกนึกถึงเอาไว้ในวัยที่ยังแข็งแรง ยังแข็งแรง ไม่มีเครื่องกั้วลที่จะต้องมาก่อสร้างถาวรวัตถุเหมือนรุ่นบุกเบิก ส่วนถาวรวัตถุที่ยังหลงเหลืออยู่ก็มีไม่มาก ไม่ซำก็จะเสร็จเรียบร้อยแล้ว

เพราะฉะนั้น ให้เอาใจของเรามาอยู่ภายในดีกว่า มาใส่ใจกับการศึกษาวิชาธรรมกาย กับการสร้างบารมีดีกว่า แทนที่จะไปคิดล้งเลวว่า จะดีหรือจะอยู่ดี อย่าไปคิด มันเสียเวลา กำลังใจตก ไม่เป็นทางมาแห่งบุญ บารมีของเราจะหย่อนลงไปเรื่อย ๆ แล้วจะไปอยู่ท้ายแถว ถ้ามาคิดกันอย่างนั้น

แต่ถ้าเอาเวลามาทำหยุดทำนิ่ง มีแต่จะรุดหน้า แม้เราจะก้าวเท้าช้า ๆ หรือก้าวเท้าแบบผู้ทุพพลภาพ แบบผู้พิการ ค่อย ๆ ย่าง ค่อย ๆ ก้าว ก็จะต้องถึงที่หมายสักวันหนึ่ง ดีกว่าผู้ที่อยู่กับที่หรือเดินถอยหลัง หรือกลับหลังหันเดิน ซึ่งมีแต่จะถอยหลังอย่างเดียว

แม้วันนี้เรายังเข้าไม่ถึงธรรม ก็ไม่ได้แปลว่า วันพรุ่งนี้เราจะยังคงเป็นเช่นวันนี้ ทำความเพียรให้สม่ำเสมออย่างถูกหลักวิชชานี้แหละ จะทำให้ลูกทุกรูปสมหวัง สมปรารถนา ได้เข้าถึงพระธรรมกาย

ที่ลูกทุกรูปมาประชุมรวมกันอยู่ที่นี่ เป็นสัญญาณให้เราพอจะรู้ได้บ้างว่า เรามีบุญมีบารมี มีทุนเก่ามาเพียงพอว่า เพศสมณะนี้ หรือเรื่องราวของวิชาธรรมกายนี้ที่ได้ยินก็ยาก อยู่ในเพศสมณะก็ยาก แต่ลูกทุกรูปได้มาอยู่แล้ว มาได้ยินแล้ว แปลว่าบุญเก่าเรามีเพียงพอที่จะก้าวเดินต่อไปข้างหน้า ไม่ว่าเราจะเดินไปแบบช้า ๆ หรือก้าวยาว ๆ ก้าวเร็ว ๆ หรือวิ่งไปก็ตาม

เพราะฉะนั้น ให้ลูกทุกรูปตรึงกระตือรือร้นถึงสิ่งที่หลวงพ่อบอกในวันนี้ ซึ่งจะไปเป็นกำลังใจสำหรับการที่จะแสวงหาความรู้ภายใน ที่จะศึกษาวิชาธรรมกายกันต่อ ๆ ไป

หลวงพ่อบอานวยพร

ขอนุโมทนาสาธุการกับลูกทุกรูปที่ได้มาอยู่บวชกันในพรรชานี้ สำหรับผู้ที่บวชใหม่กับผู้ที่บวชเก่า ที่มีกำลังใจในการบำเพ็ญสมณธรรม ขออามนวยพรให้ลูกทุกรูป จงมีสุขภาพพลานามัยที่แข็งแรง ให้ปลอดกังวลต่อสิ่งที่เป็นข้าศึกต่อการกุศลและพรหมจรรย์ ให้ลูกทุกรูปทำใจหยุดนิ่งได้เข้าถึงพระธรรมกายอย่างสะดวกสบาย อย่างง่ายดาย อย่างถูกต้อง ร่องรอยตรงไปตามความเป็นจริง ให้ได้ศึกษาวิชาธรรมกาย ให้ไปเชื่อมต่อวิชาธรรมกายกับพระเดชพระคุณหลวงปู่ พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) พระผู้ปราบมาร ทุก ๆ รูปจงทุกประการเทอญ ๐

เร่งทำความเพียร

วันที่ ๒ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๖

โอร่าทหลวงพ่อดำมชโย ณ อุโบสถ วัดพระธรรมกาย

วันอาทิตย์ที่ ๒ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๖

อานิสงส์กรานกฐิน

เราได้ทำพิธีกรานกฐินกันเสร็จเรียบร้อยแล้ว อานิสงส์กฐิน ๕ ข้อ
ทุกรูปก็จะได้รับทุกข้อ แต่รายละเอียดอีก ๔ ข้อ คงจะไม่พูดในที่นี้ จะ
พูดอยู่ข้อเดียว คือ เทียวไปโดยไม่ต้องบอกลา

โดยธรรมเนียมสมัยพุทธกาลนั้น หลังจากกรานกฐินกันเรียบร้อยแล้ว
แล้ว พระภิกษุผู้มีเป้าหมายจะทำพระนิพพานให้แจ้ง ต่างก็แยกย้ายกันไป
แสวงหาที่ร่มรมที่ถูกจริตอัธยาศัย ที่สัปปายะในการบำเพ็ญสมณธรรม
เพื่อทำพระนิพพานให้แจ้ง ก็จะแยกย้ายกันไปเลยโดยไม่มีอาลัยอาวรณ์
ไม่ต้องห่วงกังวลเรื่องอะไร ไปแบบไม่ต้องบอกลากัน คือ เป็นที่รู้กันว่า
ที่แยกย้ายกันไปโดยไม่ต้องบอกลานี้ จะไปทำพระนิพพานให้แจ้ง

ในยุคนี้ ผู้มีเป้าหมายแบบนั้นหายาก มักจะไปเที่ยวแบบที่ชาวโลก
เขาเที่ยวกัน เพราะฉะนั้นแม้ตามพระธรรมวินัยจะไม่ต้องบอกลา แต่
ในธรรมเนียมปฏิบัติของวัดเรา ต้องบอกกันนะลูกนะ บอกกันตั้งแต่ผู้ที่
รับผิดชอบมาตามลำดับ เพื่อว่ามีเหตุอะไรจะได้ช่วยเหลือเกื้อกูลกันได้ทัน

วัตถุประสงค์การบวช

ออกพรรษาแล้ว รับกฐินแล้ว กรานกฐินแล้ว แต่ภารกิจของเรา
นั้นยังไม่สิ้นสุด เพราะว่าเราบวชกันมาในคราวนี้ ไม่ว่าช่วงสั้นหรือยาว
ก็ตาม วัตถุประสงค์ของการบวชเป็นพระ มีประการเดียวเท่านั้น คือ การ
ทำพระนิพพานให้แจ้ง

เรารู้อยู่แล้วว่า มรรคผลนิพพานอยู่ในตัว วิธีการปฏิบัติก็หยุดนิ่ง ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ขึ้นตอนต่าง ๆ เราบริหารกันอย่างดีแล้ว ตั้งแต่เห็นธรรมในธรรม ภายในกาย เวทนาในเวทนา จิตในจิต ตามหลักสติปัฏฐาน ๔ เหลืออย่างเดียวเท่านั้นว่า เราจะต้องทำความเพียรกันต่อไป จนกว่าใจจะหยุดนิ่ง มันถึงจะแจ่มแจ้งขึ้นมา ไม่แจ้งเป็นไม่เลิก หมายความว่า อย่างน้อยหลับตาต้องไม่มีผิด

ถ้าหลับตายังมีผิดอยู่ เรายังช่วยตัวเราเองไม่ได้ จะต้องหลับตาแล้ว ไม่มีผิดถึงจะเป็นที่พึ่งกับตัวได้ เมื่อพ้นจากความมืดแล้ว เราจะเห็นไปตามความจริงที่มีอยู่ ตอนนั้นจะมีหลักยึดของใจเรา จะทำให้ชีวิตพิเศษของเรายู้อย่างมีความสุข ปีติ ภาควุมิใจ และสมัคใจ เต็มใจ ปลื้มใจ อยู่ตลอดเวลา

เร่งทำความเพียร ก่อนที่สังขารจะไม่ไหว

ลูกหลวงพ่อยังอยู่ในวัยที่แข็งแรง พอยังสังขารอึดภาพให้เป็นไปได้ พอดุดพอดได้ ให้รีบทำความเพียรกัน อย่าปล่อยให้วันเวลาผ่านไปจนกระทั่งสังขารไม่อำนวย

คุณยายท่านเดือนหลวงพ่เมื่ออายุ ๓๗ ปี ท่านบอกว่า **“ให้รีบทำความเพียรก่อนที่สังขารจะไม่ไหว”** ตอนนั้นรับปากท่านไปอย่างนั้น เพราะยังแข็งแรงอยู่ นึกไม่ออกว่า สังขารไม่ไวมันเป็นอย่างไร

อีกประการ ตอนนั้นกำลังเร่งระดมสร้างวัดวาอารามกัน ทั้งหมู่คณะ เห็นดเห็น้อยกันหมดทุกรูป เอาเวลาไปอยู่ตรงนั้นมาก แต่ว่ามีวัตถุประสงคค์มีเป้าหมายที่เอาเวลาไปให้กับการก่อสร้าง เพื่อจะสร้างให้เสร็จเร็ว ๆ สิ่ง

ก่อสร้างก็จะสร้างเท่าที่จำเป็น เอาแบบแข็งแรง ดูแล่ง่าย ไม่ต้องซ่อมใน
ยุคนี้ เพื่อสงวนเวลาไว้ปฏิบัติธรรม นั่นคือเป้าหมายที่ตั้งใจเอาไว้ตรงนั้น

เพราะฉะนั้น ทุกรูปในยุคบุกเบิกจึงทุ่มเทชีวิตจิตใจเรื่องการก่อสร้าง
แล้วเราก็คาดว่า มันคงจะเป็นอย่างนั้น เนื่องจากว่าไม่เคยสร้างวัดวา
อารามกันมาก่อน แล้วก็ชวนขวายน้อย ต้องการแค่นั้น แต่พออยู่ ๆ ไป
มีสมาธิเพิ่มขึ้นมาเรื่อย ๆ ทั้งภิกษุ สามเณร อุบาสก อุบาสิกา สาธุชน
การก่อสร้างก็ขยายตัวตามไป เพื่อที่จะรองรับ เพื่ออนุเคราะห์ทุก ๆ คน
ไม่ว่าจะเป็นพระ เป็นโยม ให้เขาได้มีโอกาสประพฤติธรรม เลยกลาย
เป็นว่าเป็นห่วงคนอื่นมากกว่าตัวเอง เมื่อวันเวลาผ่านไป สังขารก็
ร่วงโรย แล้วมาถึงจุดที่เสียดายความแข็งแรงที่ผ่านไป เพราะแม้แต่
ห่วงคนอื่นมากกว่าตัวเอง เมื่อลูก ๆ เจริญเติบโตขึ้นในพระธรรมวินัย
มากพอที่จะรองรับได้ งานก็ยังยิ่งขยายต่อไปอีก สังขารหลวงพ่อก็ร่วง
โรยไป กว่าที่จะกลับเนื้อกลับตัวตั้งใจทำอย่างที่ยายบอกเมื่ออายุ ๓๗ ก็
มาตอนจะ ๖๐ นี่แหละ ซึ่งจะให้แข็งแรงเหมือนที่ยายบอกตอนนั้นไม่ได้

ดังนั้น ไม่อยากให้ลูก ๆ ทุกรูปเป็นอย่างหลวงพ่อ เพราะตอนนี้การ
ก่อสร้างต่าง ๆ ก็ใกล้จะบรรลุเป้าหมาย เพราะฉะนั้นยังแข็งแรงกันอยู่ให้
รับชวนขวาย จะอัญเชิญถ้อยคำของคุณยายที่เคยบอกหลวงพ่อเมื่ออายุ
๓๗ มาบอกให้พระลูกชายทุกรูปรับทราบเอาไว้ว่า

ให้เร่งทำความเพียรกัน ทำพระนิพพานให้แจ้ง หรืออย่างน้อย
หลับตาต้องไม่มิด ต้องให้มันแจ่มแจ้ง ให้สว่าง การบวชของเราคราว
นี้ถึงจะมีความปลื้มปิติ ภาคภูมิใจ บุญกุศลจะเกิดทั้งเรารวมทั้งโยมพ่อ

โยมแม่ หมูญาติ สรรพสัตว์ทั้งหลาย และที่สำคัญจะมีโอกาสได้ศึกษา
วิชาธรรมกาย ซึ่งเป็นวิชาที่ไม่มีวิชาใด ๆ จะมาเสมอเหมือน

คำว่า “วิชาธรรมกาย” นี้ เราแค่ได้ยินได้ฟังกันว่า ดีจริง มีจริง แต่
เรายังไม่บรรลุนะลูกนะ เพราะฉะนั้นอย่าปล่อยให้วันเวลาผ่านไป พร้อม
กับถึงความสดชื่น ความแข็งแรงของร่างกายเราไปด้วย ให้ทำภารกิจทั้ง
หยาบละเอียดควบคู่กันไป

อย่าคิดเหมือนที่หลวงพ่อกเคยคิดพลาดมาแล้ว คือ ให้พร้อมก่อน
แล้วถึงทำ คำว่า “พร้อม” ก็คือสร้างให้เสร็จ แล้วจะได้ทำกันอย่างเต็มที่
ซึ่งความพร้อมไม่มีในโลก ความพร้อมมันอยู่ที่เราทำให้มันพร้อม

ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป ตั้งใจทำความเพียรควบคู่กับภารกิจหยาบ ให้
บริหารเวลาของเราให้เป็นว่า เวลานั้นเราจะทำอย่างนั้น อย่างนี้ อย่าง
โน้น แล้วในช่วงที่ไม่ได้นั่งทำความเพียร เราก็ทำในอิริยาบถอื่นควบคู่
กับภารกิจ

ยังตอนนี้เมืองงานขยายไป เราต้องทำหน้าที่เป็นพระอาจารย์ด้วย
ไปตามศูนย์ต่าง ๆ ที่กระจัดกระจายกันอยู่ทั่วประเทศ และขยายไปยัง
ต่างประเทศ มันจะมีสิ่งหนึ่งที่อยู่ในใจเรา ที่เราไม่อยากให้โยมเขาถาม
เพราะเรารู้ด้วยตัวของเราเอง โยมถามก็ตอบยาก และไม่อยากจะตอบ
เพราะมันไม่มองอาจ ดังนั้นเราจะต้องรีบทำความเพียรให้เต็มที่กันนะลูกนะ

อะไรจะมาสู่ความเพียรเมื่อทำอุกหลักวิชา ก็ให้รู้ไปว่าทำอย่างนี้
แล้วจะไม่ถึง เพราะบุญเราถึง แต่ใจเรายังไม่ถึง บุญถึงแล้วถึงได้มาบวช
มาอยู่รวมกัน มาอยู่ในแหล่งความรู้ของวิชาธรรมกาย แต่ใจยังไม่ถึง

เรายังไม่ได้ให้ความสำคัญอย่างเต็มที่ ถ้าเราให้ความสำคัญอย่างเต็มที่
ปานนี้เราสมหวังแล้ว

วัดพระธรรมกาย อย่าให้มีแต่ชื่อ

บางท่านบวชใหม่ ๆ ปฏิบัติธรรมได้ดีนะ บางที่นั่งดีมากก่อนบวช แล้ว
มีศรัทธามาบวชก็มี แต่พออยู่ไปนาน ๆ เข้า มันเลือนไป ความละเอียดมัน
หายากไป น่าเสียดายมาก โดยมักจะมีเหตุผลว่า เพราะมีภารกิจที่จะต้อง
ไปเป็นพระอาจารย์ ต้องดูแลคนอื่น เลยปล่อยปละละเลยไม่ได้ดูแลตัว
เอง พอเราไม่ได้ดูแลตัวเองเข้า มันก็เหมือนกับภารกิจหายาก ๆ ทั่วไป อะไร
ที่นาน ๆ ทำที มันไม่คล่อง ไม่ชำนาญ อะไรที่ทำบ่อย ๆ มันก็คล่อง มันก็
ชำนาญ ศูนย์กลางกายถ้าปล่อยปละละเลย มันก็ไม่คุ้น สิ่งที่เคยเห็นอยู่ก็
เลือนลงมา น่าเสียดายนะลูกนะ เมื่อใดอายุเท่าหลวงพ่อก็จะเสียดาย
ยิ่งกว่านี้อีก ใครที่เป็นอย่างนี้ ให้รีบทำความเพียร เรียกความละเอียดให้
หวนคืนมาเป็นที่พักกับตัวของเรา แล้วจะได้ไปเป็นที่พึ่งแก่ชาวโลกได้

อย่าให้วันเวลาผ่านไปเฉย ๆ เพราะความตายไม่มีนิมิตหมาย เพื่อน
สธรรมิกของเราในวัยหนุ่มมรณภาพกันไปหลายรูปแล้ว บางท่านไป
ด้วยโรคภัยไข้เจ็บ บางท่านไปด้วยอุบัติเหตุ ซึ่งเราก็กี่ได้เห็นแล้ว ไม่ต้อง
ไปพูดถึงญาติโยมหรือก ดายกันเกือบทุกเดือนนั่นแหละ เอาว่าเพื่อนภิกษุ
ก็ค่อย ๆ หายกันไป ความตายไม่มีนิมิตหมายเป็นเรื่องที่เป็นความจริง
เสมอ ให้เร่งทำความเพียรนะลูกนะ ทำกันให้เต็มที่เต็มกำลังเลย

วัดพระธรรมกายอย่าให้มีแต่ชื่อว่า “วัดพระธรรมกาย” ให้มีพระ
ธรรมกายอยู่ในวัดด้วย คือ มีพระภิกษุสามเณรที่ได้บรรลुพระธรรมกาย
อยู่ในวัดด้วย ถึงจะสมกับชื่อว่า วัดพระธรรมกาย ไปที่ไหนจะได้องอาจ

เพราะฉะนั้นต่อจากนี้ไป ใครที่ยังย่อหย่อนก็ให้เร่งทำความเพียรกันให้เต็มที่ ไม่ว่าจะอยู่ภายในหรือต่างประเทศก็ตาม

ตามต่างจังหวัด ต่างประเทศซึ่งไกลหูไกลตา มีสิ่งที่เป็นข้าศึกต่อกุศลและพรหมจรรย์อยู่เยอะ ถ้าเราไม่มีหลักของใจที่จะเอาไว้คุ้มครองโอกาสพลาดพลั้งก็จะมี ซึ่งถ้าเป็นอย่างนั้นจากตายเสียดีกว่า จากตายยังตายเพราะเป็นเรื่องที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ แต่ถ้าจากเป็นด้วยสิ่งดังกล่าวก็น่าเสียดาย อายเขา

เพราะฉะนั้น ที่อยู่ห่างวัดใหญ่ ที่ทำงานต่างจังหวัดก็ดี ต่างประเทศก็ดี ต้องมีจิตสำนึกตรงนี้ให้ดี มันจะมีสิ่งที่จะทำให้ใจเราหยาบ และพลาดจากเป้าหมายที่ดีดั้งเดิม ตอนที่เรามาบวชใหม่ ๆ แล้วเป้าหมายสูงสุดของชีวิตสมณะจะต้องตั้งใจกันให้ดี

โอวาทสำหรับผู้จำเป็นต้องลาสิกขา

สำหรับผู้ที่ต้องลาสิกขา เพราะลางานมา เราก็พยายามเลื่อนไว้อยู่จนกระทั่งได้รับภริณีและภรรยานภริณีแล้ว หากจำเป็นต้องลาสิกขาให้ลาไปเพียงแค่ว่า ใ้ใจยังผูกพันอยู่กับชีวิตที่เคยเป็นสมณะ คือ การทำความดี การปฏิบัติธรรม แต่ไม่ต้องถึงกับเคร่งเครียดแบบเป็นสมณะ เพราะเราเป็นฆราวาส

ต่อไปต้องมีศีล ๕ เป็นปกติ และถ้าให้ดี ทุกวันพระควรจะรักษาศีล ๘ เอาเฉพาะวันพระ เดือนหนึ่งก็มี ๔ ครั้ง ถ้าเราทำอย่างนี้ได้ วันพระจะถูกฟื้นฟูขึ้นมา เวลาใครถามในที่ทำงานหรือที่ไหนก็ตามว่า ทำไมคุณถือ

ศีล ๘ คุณผิดปกติ เราจะได้บอกเขาว่า มันเป็นเรื่องถูกปกติของชาวพุทธ
ที่ว่า วันพระจะต้องถือศีล ๘ ถ้าใครไม่ถืออย่างนั้นถึงจะเรียกว่า ผิดปกติ

แล้วเขาคงถามว่า ทำแล้วจะได้อะไร ทุกวันพระที่ถือศีล ๘ ก็เพื่อให้
ใจคุ้นเคยกับเนกขัมมะ คือ ให้ห่างจากรูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส อาทิตย
ละครึ่ง เดือนละ ๔ ครั้ง ให้ใจค่อย ๆ คุ้นไปเรื่อย ๆ ใจจะได้ปลอดกังวล
แล้วการปฏิบัติธรรมจะได้ก้าวหน้า แม้เป็นฆราวาสก็สามารถบรรลุธรรมได้
จะทำให้จิตใจชุ่มเย็น เบิกบาน มีกำลังใจในการสร้างความดี เราก็จะให้
เหตุผลเขาได้

แล้ววันลาสิกขาให้ลาตอนบ่าย ๆ เย็น ๆ เอาฤกษ์กินอัม โนนหลัก
นั่งธรรมะสะดวก คือ นั่งเพลกันเสร็จแล้ว ฤกษ์อัม บ่ายก็พักผ่อนให้สบาย
ร่างกายสดชื่นก็มานั่งธรรมะ นึกถึงบุญที่ตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรมใน
เพศสมณะ ตั้งแต่วันแรกที่บวชจนกระทั่งถึงวันนี้วันสุดท้าย

ขอให้บุญนี้เป็นพลังสนับสนุนในการทำความดีในเพศฆราวาส อย่า
ให้ใจตกต่ำ ให้คุ้มครองให้ได้ และเป็นพลังสนับสนุนให้เกิดความเจริญ
รุ่งเรืองในชีวิตของฆราวาส และขอบุญนี้บันดาลให้ เมื่อข้าพเจ้าหมด
ความจำเป็นในชีวิตฆราวาส หรือเบื่อหน่ายเห็นทุกข์ เห็นโทษ เห็นภัยของ
ชีวิตฆราวาสแล้ว ให้บุญที่เคยบวชนี้บันดาลให้กลับมาบวชใหม่ แล้วเมื่อ
กลับมาบวชใหม่แล้ว อย่าให้ข้าพเจ้าถอยหลังเลย ให้อยู่จนกระทั่งหมด
อายุขัย ตายในผ้าเหลือง แล้วอุทิศบุญกุศลให้กับบรรพบุรุษ บุพการี
หมู่ญาติ สรรพสัตว์ทั้งหลาย แล้วค่อยไปลาสิกขาอีก นี่พูดสำหรับผู้
จำเป็นที่ลางานมา

บวชดีที่สุด

แต่ถ้าใครไม่มีการกิจเครื่องกังวลอะไรเลย อย่าลาลึกขาละลวก ชีวิตมรวาสไม่มีอะไรหอก ก็มีแต่เรื่องกามอย่างเดียว เรื่องหยุดนิ่ง ไม่มีหอก มั่นยาก แล้วจะรักษาศีลให้บริสุทธิ์ก็ยาก เครื่องกังวลก็เยอะ โอกาสาศีลก็มาก เมื่อโอกาสาศีลมากเท่ากับโอกาสไปอบายมาก ซึ่งเราได้เรียนรูชีวิตในสังสารวัฏแล้วว่า มักจะไปอบายมากกว่าไปสวรรค์

ถ้าไม่จำเป็นจริง ๆ อย่าลาลึกขาละลวก มาทำพระนิพพานให้แจ้ง มาเป็นเนื่อนาบุญของโลก มาเป็นอายุพระศาสนา แล้วมาศึกษาวิชาธรรมกาย ให้แจ่มแจ้งจนกระทั่งเป็นที่พึ่งแก่ตัวเราและชาวโลกได้ เดียวกันวันเดียว ก็คืน เดียวก็หมดเวลาไปแล้ว

มีชีวิตนักบวชไปวัน ๆ หนึ่ง วันต่อวัน วันนี้เราจะเป็นนักบวชที่ดีที่สุด เพราะพรุ่งนี้ไม่แน ตายหรือเปลาก็ไม่รู้ แต่วันนี้ยังมีชีวิตอยู่ในเพศสมณะ จะทำตัวของเราให้ดีที่สุด คิดไปวันต่อวัน เดียวก็พรรษาเพิ่มขึ้น แล้ว มาเป็นพระเถระ มหาเถระกันไปแล้ว จะต้องรองรับภารกิจที่สำคัญต่อไปในอนาคต เพราะพระคือหัวใจของโลกและจักรวาล นี่ไม่ใช่กล่าวเพราะว่าไฟเราะหรือคล้องจองกัน แต่เป็นอย่างนั้นจริง ๆ

ชาวโลกไม่ค่อยรู้อะไรหอก ชาวโลกพอมาเกิดเป็นมนุษย์แล้วก็ลืมของเก่า ต้องมาเรียนรู้อันใหม่ มาเรียนใหม่ ถ้าไม่เจอผู้รู้ การดำเนินชีวิตก็ผิดพลาด ผิดพลาดก็ไปอบาย แต่ถ้าหากว่าเกิดใหม่แม้ลืมของเก่า แต่ว่า มาเจอผู้รู้ ก็ถือว่าเป็นบุญลาภ จะดำเนินชีวิตได้ถูกต้อง มีสุคติเป็นที่ไป แล้วก็ป็นอุปนิสัยปัจจัยทำพระนิพพานให้แจ้งต่อ ๆ กันไป

เราซึ่งเป็นต้นบุญต้นแบบที่ดีก็จะได้บุญกุศลมาก เพราะว่าเป็นผู้ให้ธรรมทาน ให้ความรู้ที่ถูกต้องในการดำเนินชีวิตในสังสารวัฏได้ คือยังทรงจำรักษาความรู้ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้สืบทอดต่อไปเป็นประโยชน์ต่อเพื่อนมนุษย์ ต่อสรรพสัตว์ทั้งหลาย วิมานเราจะได้สว่างไสว วงบุญพิเศษ ดุสิตบุรี ก็จะต้องรับ เราจะได้ไปพักกันชั่วคราว ไปทำความละเอียดกันที่นั่น ซึ่งดีกว่าไปพักที่อื่น เพราะเราอยู่ในโลกมนุษย์ไม่กี่วันไม่กี่เดือนไม่กี่ปี เต็มวก็หมดเวลาแล้ว อย่างนี้กว่าชีวิตของเพศนักบวชมันนาน เผลอประเดี๋ยวเดียวเดียวเป็นพระเถระ พระมหาเถระกันแล้ว ไม่นานเลย

มองให้ไกล ๆ อย่างมองสั้น ๆ นะลูกนะ มองชีวิตที่อีกยาวไกลกว่า ทำอย่างไรเราถึงจะเสวยสุขให้นานาน ไม่ไปอบาย

ชีวิตสมณะเหมาะที่สุดในการสั่งสมบุญบารมี เพราะปลอดกังวล ไม่มีเครื่องกังวลแบบฆราวาส เราแค่ให้ความสนใจเรื่องพระรัตนตรัย และไม่ให้ความสนใจเรื่องอื่นที่ไม่ใช่เรื่องบุญกุศล ไม่ใช่เรื่องพระรัตนตรัยก็แค่นี้เอง เมื่อเราไม่ให้ความสำคัญ สิ่งเหล่านั้นก็ไม่มีความหมายอะไร พอเราให้ความสนใจเรื่องพระรัตนตรัย เรื่องบุญกุศล บุญก็เกิด ธรรมะก็สว่าง เราจะได้ศึกษาวิชาธรรมกายซึ่งมีสิ่งที่น่าสนใจกันอีกเยอะแยะ

เราไม่รู้ตัวหรอกว่า วิบากกรรมที่ติดตัวเรามาเยอะมาก ซึ่งวิบากกรรมเหล่านี้พร้อมเสมอที่จะดึงเราไปสู่อบาย ไปมหานรก เราไม่รู้ตัวเลย เพราะชีวิตที่ผ่านมาผิดพลาดกันมานับชาติกันไม่ถ้วนจนกระทั่งถึงปัจจุบันนี้ ซึ่งเขาคอยจังหวะอยู่ มีวิชาธรรมกายเท่านั้นที่จะไปแก้ไข วิบากกรรมนี้ได้ นอกนั้นแก้ไม่ได้ มันมองไม่เห็น

กฎแห่งกรรมเป็นเรื่องซับซ้อน

ดูอย่างชีวิตของพระมหากัสสปะ ในชาติที่ร่ำรวยถวยจิวร เลี้ยงพระ ๖,๘๐๐,๐๐๐ รูป อีกชาติเกิดเป็นพราหมณ์ยากจนมาก มีผ้าเพียงผืนเดียว และเป็นชาติที่ต่อเนื่องกัน ไม่น่าเชื่อว่า ทำบุญมาตั้งเยอะ แต่เกิดใหม่อีกชาติกลับจนที่สุด ทั้งนี้ก็เพราะเรื่องกฎแห่งกรรมเป็นเรื่องซับซ้อน ถ้าหากบาปที่เคยทำไว้ได้ชอง มันเป็นผังสำเร็จติดมา มันเสียบออกมาก่อน เขาเซตโปรแกรมไว้ มันก็ส่งผลก่อน แต่ตัวบุญบันดาลถึงมาเกิดในยุคพระวิปัสสิพุทธเจ้า ยังมีโอกาสได้เจอพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มีกุศลศรัทธา ได้ฟังธรรม และเอาชนะความตระหนี่ได้

ชีวิตเราก็เช่นเดียวกัน บุญบาปมันอยู่ในตัว บางช่วงสั้น บางช่วงยาว สายวิบากมันยาวสั้นไม่เท่ากัน สายยาว หมายความว่า ต้องใช้ชาตินาน ถ้าสายสั้นก็ใช้ชาติสั้น มันไม่ได้เป็นสายอย่างนั้นนะ แต่มันเป็นดวงบาปที่ต่อ ๆ กัน มันจะส่งผลต่อ ๆ สลับกันไปอย่างนี้ เราจะแก้ได้มันต้องเข้าถึงวิชาธรรมกายอย่างเดียวกันนั้น ไปตรวจตราดู มันเป็นอย่างนี้ ๆ ถึงจะไปแก้ ต้องไปแก้ตรงนั้นให้เหลือแต่ที่ดี ๆ ไว้ ซึ่งไม่ง่ายเลย

ทำบุญเยอะ ๆ แต่ยังเข้าไม่ถึง อย่าเพิ่งนอนใจ จะชั่วต่อเมื่อเข้าถึงธรรมกายนั้นแหละ ชั่วที่สุดเมื่อเข้าถึงวิชาธรรมกาย เหมือนคุณยายท่านพูดว่า **“ยายจะเป็นผู้หญิงชาติสุดท้าย”** เพราะท่านเห็น และท่านเล่าให้หลวงพ่อฟังด้วยว่า ไปทำอะไรมา อย่างนั้น อย่างนี้ อย่างโน้น ใช้มาแค่วัน พอมาชาตินี้ท่านแก้หมด เพราะนั่งกลางวัน ๖ ชั่วโมง

กลางคืน ๖ ชั่วโมง ทำตลอดเวลา ๒๔ น. แล้วทำเป็นทีมด้วย การแก้
ผังต้องแก้เป็นทีม

สมมติลูกทุกรูปทั้งในโบสถ์และนอกโบสถ์ถ้าเข้าถึงหมด มันก็ง่าย
มันจะเป็นกำลังทบกัน มันจะมาซ้อนกัน ทบเหมือนกำลังแรงม้าที่สูงขึ้น
คันหนึ่งพันแรงม้า อีกคันเอามาวกเป็นสองพันไล่เรื่อยกันไปอย่างนี้
มันจะไปได้เร็วแรง ไปถึงต้นแหล่งของผู้ตัดสินใจ เรื่องมันลึกซึ้ง ทำบุญ
ธรรมดาเยอะ ๆ อย่าเพิงวางใจ ต้องเข้าถึงวิชาธรรมกาย

ฉะนั้น ถ้าไม่จำเป็น จึงไม่อยากให้ลาสิกขา และผู้ที่ยังแข็งแรงอยู่
ก็อย่านอนใจ รีบทำความเพียรกันให้เต็มที่ ให้เต็มกำลัง ให้เข้าถึงให้ได้
ถ้าเรามีบุญน้อย เราไม่ได้มาบวชหรอก ไม่ได้มาอยู่ใกล้ ๆ หรือมาได้ยิน
ได้ฟังอย่างนี้ จะไปหาฟังที่ไหน จะมีใครที่ไหนมาเล่าให้ฟังอย่างนี้ ต้อง
เห็นประการเดียวนะลูกนะ

สร้างบารมีเป็นทีม

ต้องเห็นนะลูกนะ ต้องเห็นประการเดียว แล้วมาอยู่ด้วยกัน จะ
เตรียมอาคาร ๖๐ ปี เอาไว้ให้ ไม่ต้องกลัวว่าจะมีเยอะกว่านี้ ขยายได้
เราทำเป็นทีม เรามาค้นกันไป ทำวิชากันทั้งวันทั้งคืนเลย แบ่งกันเป็น
๒ ทีม แล้วมุ่งไปสู่ที่สุดแห่งธรรม มันก็สนุกสนาน จะได้องอาจเหมือน
ที่ยายพูด เป็นชาติสุดท้ายของยายแล้วที่เป็นผู้หญิง ชาติต่อไปยายเป็น
ผู้ชาย บวชตลอดรอดเดี่ยว และท่านไม่ปรารถนาอย่างอื่นเลย ท่านมุ่งไป
ปราบไถ่ดำโน่น ท่านบอก คุณกันแทบทุกครั้งที่เจอ ความปรารถนาของ

ท่านจะไปปราบไฉ่ดำ ปราบไฉ่ดำ คือ ปราบมาร ภาษาของท่าน ได้ยินจนคุ้นหูเลย เพราะท่านรู้ว่าอะไรเป็นต้นเหตุ

เพราะฉะนั้น ยังแข็งแรงอยู่ เอาเรี่ยวแรงมาใช้ทำความเพียรกันเถิด ฝึกหยุดฝึกนิ่งให้เข้าถึงสิ่งที่มีอยู่ในตัวของเรา ให้เข้าถึงพระธรรมกาย แล้วมาศึกษาวิชาธรรมกายของเรา มาทำงานร่วมกัน ควรจะเป็นเป้าหมายสำหรับลูกทุกรูป

หลวงพ่อบ้านวยพร

วันนี้ขอนุโมทนาบุญกับลูกทุก ๆ รูป ที่เห็นดีเห็นชอบกันมาตลอด ในการสร้างบารมี ทำให้ภารกิจทั้งหลายในทุก ๆ งานผ่านพ้นไปด้วยดี มันเป็นบารมีของลูกทุกรูป ถ้าเราไม่เหนื่อย เราจะได้บารมีมาจากไหน

ขอนุโมทนา และขออำนวยพรให้ลูกทุกรูปมีสุขภาพร่างกายที่แข็งแรง อย่าเจ็บ อย่าป่วย อย่าไข้ ให้อายุขัยยืนยาว ได้สร้างบารมีกันไปนาน ๆ ให้ลูกทุกรูปปลอดกังวล มีความบริสุทธิ์กายวาจาใจ ให้รู้แจ้งเห็นแจ้งแทงตลอดในวิชาธรรมกาย ธรรมอันใดที่พระเดชพระคุณหลวงปู่ฯ และคุณยายอาจารย์ฯ ได้บรรจุ ให้ลูกทุกรูปจงบรรลุธรรมนั้น

สิ่งที่เป็นข้าศึกต่อการกุศลและพรหมจรรย์จงอย่าได้เจอะ อย่าได้เจอ ให้สร้างบารมีได้ตลอดรอดฝั่ง เป็นครูเขา เป็นอาจารย์เขา เป็นที่พึ่งต่อสรรพสัตว์ทั้งหลายทุก ๆ ท่าน จงทุกประการเทอญ ๑

จำเป็นต้อง เข้าถึงธรรมให้ได้

วันที่ ๓ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๕

โอวาทหลวงพ่อธัมมชโย

ณ อุโบสถ วัดพระธรรมกาย

วันอาทิตย์ที่ ๓ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๕

อานิสงส์กรานกฐิน

เราได้กรานกฐินกันแล้ว ได้อานิสงส์กันทั่วถึง อานิสงส์กรานกฐิน มีทั้งหมด ๕ ข้อ

๑. เทียวไปไม่ต้องบอกลา พระวินัยว่าอย่างนี้นะ แต่ว่าวัดเราจะไป ไหนมาไหนให้บอกลาก่อน สมัยก่อนเขาลาไปทำกรรมฐานกัน ไปแสวงหา ที่วิเวก จะได้อาศัยความวิเวกนั้นทำใจหยุดนิ่งให้บรรลุมรรคผลนิพพาน

๒. เทียวจาริกไป ไม่ต้องถือไตรจีวรครบสำหรับ

๓. ฉันคนโภชน์ได้

๔. เก็บอธิเรกจีวรไว้ได้ตามปรารถนา

๕. จีวรอันเกิดขึ้นในที่นั้นจะเป็นของภิกษุที่กรานกฐินแล้ว

ส่วนรายละเอียดจะไม่พูดกันในที่นี้

พระคุณของหลวงปู่

ออกพรรษากรานกฐินกันแล้ว สิ่งที่จะต้องทำต่อไปก็คือ สร้างบารมี กันต่อไป และแสวงหามรรคผลนิพพานซึ่งมีอยู่ในตัวเรา ต้องหาให้เจอ

นับว่าเป็นโชคดีของพวกเราที่ได้รู้ know-how นี้ นั่นคือ วิธีการจาก พระเดชพระคุณหลวงปู่ พระผู้ปราบมาร หากเราเกิดก่อนยุคที่ท่านมา บังเกิดขึ้น คำว่า “**แสวงหาหนทางมรรคผลนิพพาน**” นั้นกว้างเหลือ เกิน จนกระทั่งเราก็ไม่รู้ว่าทำอะไรถึงจะได้บรรลุมรรคผลนิพพาน ตามที่เราปรารถนา เพราะหลังจากพุทธปรินิพพานแล้ว ๕๐๐ ปี ความรู้

ที่เป็นเนื้อแท้ ๆ ที่สามารถนำมาปฏิบัติได้ด้วยความมั่นใจเหมือนในสมัยพุทธกาลนั้นหมดไป

ในสมัยพุทธกาล พอลอกพรชากรณกฐินกันแล้วต่างก็แยกย้ายกันไปแสวงหาที่วิเวก เพื่อแสวงหาหนทางมรรคผลนิพพาน เพื่อให้เกิดกายวิเวก จิตวิเวก และอุปวิเวก

การแยกย้ายกันไปแสวงหาที่วิเวกอย่างนั้น แสดงว่าทุกรูปเข้าใจวิธีการที่จะทำให้ตนบรรลุมรรคผลนิพพานอย่างแจ่มแจ้ง เข้าใจอย่างดี ทั้งหลักการ ทั้งวิธีการ know-how อะไรต่าง ๆ เพราะถ้าไม่มั่นใจอย่างนั้น การออกไปจะเคັงคว้าง การไปตามป่า ตามเขา ตามห้วย หนอง คลอง บึง จะวิเวกจริง แต่ใจจะเหงา เพราะไม่รู้จะต้องทำอย่างไร

แต่ในสมัย ๕๐๐ ปี ย้อนไปถึงสมัยที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังมีพระชนม์ชีพอยู่นั้นยังทำให้มั่นใจ เมื่อแยกย้ายกันไปแล้วก็ประพฤติปฏิบัติตัว ต้องการแค่ความเงียบ ความสงัด ไม่คลุกคลีด้วยหมู่คณะ แล้วต่างก็ประกอบความเพียรกันไปตามหลักวิชาว่า ทำอย่างนี้เป็นอย่างนี้ ถึงตรงนี้เรียกว่าอย่างนั้นอย่างนี้ ตัดสังโยชน์ได้ ๓ ตรงนี้เป็นพระโสดาบัน บอกกันเป็นสูตรกันเลย

แต่ว่าหลังจากพุทธปรินิพพานไปแล้ว ๕๐๐ ปี ก็เริ่มเคັงคว้าง นอกจากผู้ที่มีบุญญาธิการสั่งสมมามากถึงขีดถึงคราวจะได้บรรลุมรรคผลนิพพาน นั่นถือว่าเป็นกรณียกเว้น ซึ่งมีเป็นส่วนน้อย แต่ส่วนใหญ่จะเคັงคว้าง

แต่เมื่อพระเดชพระคุณหลวงปู่ ท่านค้นคว้าทางมรรคผลนิพพาน กลับคืนมาอีกครั้งหนึ่ง ทำให้เราปฏิบัติได้ง่าย และมั่นใจว่าถ้าได้ทำตามอย่างนี้แล้วจะได้บรรลุมรรคผลนิพพานแน่

เพราะฉะนั้น เราเกิดในยุคนี้ ถือว่าเป็นบุญลาภของพวกเรา ได้สั่งสมบุญญาธิการมามากเพียงพอที่จะได้บรรลุมรรคผลนิพพาน หรืออย่างน้อยก็เข้าถึงไตรสรณคมน์ มีพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่ง เพราะว่าเราได้หลักการและวิธีการที่พระเดชพระคุณหลวงปู่ได้อบรมสั่งสอน ตอกย้ำด้วยความมั่นใจของท่าน แล้วก็สร้างความมั่นใจให้กับเราว่า ต้องเป็นอย่างนี้ **“หยุดเป็นตัวสำเร็จ ตั้งแต่เบื้องต้นจนกระทั่งเป็นพระอรหันต์”** ผิดจากนี้ไปไม่ใช่

หยุดแล้วเข้าถึงปฐมมรรค ตกศูนย์กระทั่งปฐมมรรคเกิดขึ้น เมื่อได้ปฐมมรรคแล้วการเดินทางไปสู่อายตณนิพพานจึงจะเริ่มขึ้น เริ่มต้นเราผ่านเข้าไปภายใน เห็นดวงธรรม เห็นกายภายใน กระทั่งเข้าถึงพระธรรมกายโคตรภู เป็นโคตรภูบุคคล พระโสดาบัน พระสกิทาคามี พระอนาคามี พระอรหันต์ มีลักษณะเป็นอย่างไร ท่านบอกหมดเลย

หลวงพ่อบอกว่า ลูกทุกรูปที่เกิดในยุคนี้มีบุญมาก ไม่ต่างจากในสมัยพุทธกาลเลย แต่ว่ามีบุญแล้ว เราจะใช้บุญกันเป็นไหม ก็ขึ้นอยู่กับเรา จะเอาจริงเอาจังกันแค่ไหน ถ้าเอาจริงก็ให้ออกาสกับตัวเราเองฝึกหยุดฝึกนิ่ง เราจะต้องสมหวังกันอย่างแน่นอน

พระเดชพระคุณหลวงปู่ ยังยืนยันว่า ต้องเข้าถึงกันอย่างแน่นอน ให้เข้าใจให้ใส ให้เยือกเย็น ทำเรื่อยไป รักที่จะทำ ทำทุกวัน ทำทั้งวัน แล้วหมั่นสังเกต ต้องเข้าถึงอย่างแน่นอน และยังตอกย้ำเข้าไปอีกว่า

ทุกคนมีดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์หยาบ เป็นดวงใส บริสุทธิ์ โต เท่ากับฟองไข่แดงของไก่ อยู่ที่ฐานที่ ๖ ท่านบอกไว้หมดเลย และบอก ต่ออีกว่า ถ้าไม่มีธรรมดวงนี้จะเป็นมนุษย์อยู่ไม่ได้ เพราะธรรมแปลว่า ทรงรักษาเอาไว้ซึ่งกายมนุษย์ เหมือนเปลือกไข่ที่หุ้มไข่ขาวไข่แดงเอาไว้ ทรงรักษาไข่ขาวไข่แดงเอาไว้ ธรรมดวงนี้ใสบริสุทธิ์ มีขนาดโตเท่ากับ ฟองไข่แดงของไก่ซึ่งมีอยู่กันทุกคน

“ถ้าตั้งใจปฏิบัติแล้ว ต้องทำเป็นกันทุกคน” ท่านพูดอย่างนี้ แล้ว กลั้วหัวเราะด้วย ผู้ที่เทศน์บทนี้นำมาเล่าให้หลวงพ่อฟัง แล้วก็เลียนแบบ ให้หลวงพ่อดูด้วยนะว่า พระเดชพระคุณหลวงปู่ พูดอย่างนี้ กลั้วหัวเราะ อย่างนี้ แล้วก็ดีใจไปอย่างนี้ แล้วท่านก็หัวเราะ ย้ำว่าเป็นทุกคน

มีคนหนึ่งคลานเข้าไปหาท่านแล้วถามว่า แล้วทำอย่างไรละหลวงปู่ อยากรู้ อยากได้เดี๋ยวนี้ ท่านว่าถ้าอยากได้จริง ๆ ละก็ ไปจุดธูปที่หน้า องค์พระโน่น เออ “ไม่ได้ตายเถอะ” นิ่งกันไปเลย ท่านสอนต่ออีกโดย เอาตัวเองมายืนยัน “ฉันเอง ๒ คราว ไม่ได้ตายเถอะ นิ่ง ถึงเวลาก็ได้ ไม่ได้ตายสักที” ท่านบอกมันได้ มันไม่ตาย

ความรู้ภายในศึกษาได้ด้วยธรรมกาย

ออกพรรษาแล้ว กรานกฐินแล้ว เราจะมีเวลาปฏิบัติได้ยาวกว่าใน พรรษา ตอนนี้เหลืออีก ๘ เดือนเศษ เหลือเฟือนะลูกนะ โหงวเฮ้งดี ๆ อย่างนี้ ถ้าตั้งอกตั้งใจปฏิบัติเข้าถึงกันทุกคนเลย

ทำนะลูกนะ แล้วอย่าทำแบบเรื่อยเปื่อย ไม่มีเป้าหมาย ทำต้อง หวังว่าทำได้ แต่เวลาทำอย่าตั้งใจเกินไป ฟังให้ตื่นะ เป้าเราต้องเอา ให้ได้ แต่วิธีการปฏิบัติต้องพอดี

เรามาบวชอยู่ที่วัดพระธรรมกายกับหลวงพ่อก็มีความสมัครใจ มีความพร้อมที่จะเข้าถึงพระรัตนตรัยในตัวทุกรูปเลย เพราะวัดมีตั้ง ๓๐,๐๐๐ กว่าวัดทั่วประเทศ แต่ไม่ไป เลือกเอาวัดเดียวคือวัดพระธรรมกาย เพราะอยากได้ธรรมกาย ตอนนั้นสมหวังว่าได้มาอยู่ร่วมกันแล้ว เหลืออยู่อย่างเดียว คือ ทำให้ได้ ก็ต้องเอาให้ได้นะลูกนะ

สิ่งที่เราจะต้องเรียนรู้ซึ่งเป็นความรู้ภายในและสำคัญอย่างยิ่งคอยเราอยู่ในตัว จะเรียนรู้ได้ก็ต้องเข้าถึงธรรมกายเท่านั้น ถ้าไม่ได้ธรรมกาย ก็ศึกษาไม่ได้ เพราะจะไปควักหยิบออกมาให้ดูก็ไม่ได้ จะไปอ่านหรือจะไปฟังก็ชื่นใจ แต่ว่าก็ไม่ได้อยู่ดี ต้องทำนะลูกนะ ทำของเราเองให้ได้ ให้เป็นขึ้นมา แล้วเดี๋ยวก็จะมาศึกษาวิชาธรรมกาย

ยิ่งศึกษาไปจะยิ่งมีความปิติและภาคภูมิใจในตัวเองว่า เราเกิดมาเป็นชาวพุทธ ได้มาบวช ได้มาศึกษาธรรมะของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จะปลื้มอกปลื้มใจ ดีอกดีใจทีเดียว เห็นว่าตัวเรามีคุณค่า เกิดมาชาตินี้ได้มาถึงจุดที่บัณฑิตนักปราชญ์ในกาลก่อนเขาอยากจะเข้าถึงกัน

มีสิ่งที่เรายังสงสัยอยู่ซึ่งเป็นความลับสำหรับเรา เรื่องภพภูมิต่าง ๆ ปรโลก สัมปรายภพ นรก สวรรค์ นิพพาน เรื่องราวเกี่ยวกับชีวิตเรามาจากไหน มาทำไม อะไรคือเป้าหมายของชีวิต เรายังไม่รู้แจ้ง แคร้วจำเท่านั้น หลวงพ่อเล่าให้ฟัง เราก็อึ้ง ๆ อยู่ แต่ยังไม่แจ่มแจ้ง ได้แค่ระดับหนึ่ง ลูเราไปเห็นเองไม่ได้นะลูกนะ

ลิปปากว่า ไม่เท่าตาเห็น นี่คือเรื่องจริง แล้วยังไปจับมือถือแขนสัตว์ นรก เทวดา ชาวสวรรค์ กระทั่งพระนิพพาน พระเดชพระคุณหลวงปู่ฯ ท่านพูดไปถึงอย่างนั้น ลิบตาเห็นก็ยังไม่เท่ากับมือคลำ ไปจับ ๆ ดู ลิบปากว่าไม่เท่าตาเห็น ลิบตาเห็นไม่เท่ามือคลำ ปากแพะลูกนัยน์ตาตาแพ้มือ เพราะฉะนั้นต้องทำให้ได้นะลูกนะ

จำเป็นต้องเข้าถึงธรรมให้ได้

การไปสู่ที่สุดแห่งธรรมนั้น เป็นหน้าที่ของลูกทุก ๆ รูป เราจะไปตามลำพังนั้นไปไม่ได้ ลูเขาไม่ไหว มีแรงปะทะเยอะ ต้องไปเป็นทีม ทีมที่เข้าถึงธรรมกาย ได้ศึกษาวิชชาธรรมกาย ถึงจะไปตรงนั้นได้ เรื่องนี้ หลวงพ่อพูดบ่อย บางทีเราฟังเราก็อึ้งเหมือนกัน ต้องทำให้ได้นะลูกนะ หลวงพ่อจะ ๖๐ ปีแล้ว คอยมานานเหลือเกิน เมื่อไรจะได้สมหวังสักที ต้องเอาให้ได้นะจ๊ะ เราจะได้มาทำงานที่แท้จริงสักที

การเป็นนักบวชมีโอกาสดีกว่าชาวบ้าน เพราะไม่ต้องทำมาหากิน ไม่ต้องทำมาหาเลี้ยงครอบครัว ไม่มีเครื่องกังวล ตัดไปได้ตั้งเยอะ แล้วก็ยูนิฟอร์ม (uniform) ของเราก็ดี ตั้งแต่ปลงผม เครื่องนุ่งห่มมีเพียงเล็กน้อย ลดความกังวลไปได้ตั้งเยอะ เพราะฉะนั้นถ้าเราตั้งใจจริง ๆ แล้วต้องเข้าถึง

อีกประการหนึ่ง วัดนี้ชื่อ “**วัดพระธรรมกาย**” หมายถึง พระพุทธรูปได้เข้าถึงธรรมกาย ไม่ใช่มีอยู่ในตัวแต่เข้าไม่ถึง อย่างนั้นมันก็เหมือนไม่มี ต้องเข้าถึงจึงจะสมกับได้ชื่อว่า วัดพระธรรมกาย เมื่อเราเข้าถึงได้เสียไร การจะไปแนะนำสั่งสอนญาติโยมจะเกิดความมั่นใจ แล้วจะไม่เก้อเขินเวลาโยมเขามาถาม

เขามาถาม เขาก็ไม่ได้เจตนาอะไร พอเกิดความคุ้นเคยกันขึ้นมา “หลวงพ่อ ี่ ๆ นั่งเห็นบ้างหรือเปล่า” เราจะได้ไม่ต้องตอบแบบสงวนท่าทีว่า จวนแล้วบ้าง เกือบบ้าง บางทีก็นั่งยิ้ม ๆ ไม่ตอบเขา หรือบางทีบอกพระพูดไม่ได้ สุตราหิณ ที่บอกพระพูดไม่ได้เพราะว่ายังไม่ได้ เลยพูดไม่ได้ นี่สำคัญนะลูกนะ

ชาวโลกที่กำลังรอคอยเราอยู่มีมากมาย เขาอยากจะได้รับคำแนะนำที่ดี มีพลัง ทำให้เกิดแรงบันดาลใจอยากประพฤติปฏิบัติ แล้วก็อยากจะเจอเนื้อหานุญ เวลาทำบุญจะได้อิ่มอกอิ่มใจ เพราะปัจจัยเขามีน้อย หายาก มีน้อยอยากทำบุญได้เยอะ ๆ แสวงหาเนื้อหานุญ หาเท่าไรก็ไม่เจอ

เราจะเป็นเนื้อหานุญให้กับเขาได้ก็ต้องเข้าถึงนะลูกนะ จะสั่งสอนเขาได้ก็ต้องเข้าถึงไม่มีทางเลือกอื่นใดเลยนอกจากเข้าถึงให้ได้ แล้วการขบฉันภัตตาหาร หรือครองจีวร หรือปัจจัย ๔ อันควรแก่สมณบริโภคที่เขาเอามาถวายด้วยศรัทธา ด้วยหยาตเหงื่อแรงงานของเขา เพราะอยากได้บุญ อยากทำกับเนื้อหานุญ อยากทำบุญกับพระที่เข้าถึงพระรัตนตรัย

ในตัว ที่นี้ถ้าเรายังเข้าไม่ถึง เวลาขบฉันก็จะอยู่ในฐานะที่เป็นเปื่องล่าง
เขานะลูกนะ ตอนนี้น้ำมันมืดเสียแล้ว ถ้ากลางวันมองไปกลางท้องนา จะมีคนกับสัตว์ชนิดหนึ่งที่มี ๔ ขา มีเขายาว ๆ มีคนจูงไป แล้วก็ต้องลาก
แอกลากไปใช้แรงงาน ต้องระวังให้ดีนะลูกนะ

เพราะฉะนั้น เราไม่มีทางเลือก นอกจากทางลยเพื่อให้ได้ทางรอด
ลยให้เข้าถึงธรรม เข้าถึงพระรัตนตรัยในขณะที่ร่างกายเรายังแข็งแรงอยู่
ยังพอมีเรี่ยวแรง เครื่องกัวลก็ยังมีไม่มากนัก ทำควบคู่กันไปกับกิจวัตร
กิจกรรมที่เราต้องทำทุก ๆ วัน อย่าให้กิจวัตรกิจกรรมเรียนหนังสือ หรือ
อะไรก็แล้วแต่เป็นข้ออ้าง ข้อแม้ เจื่อนไขว่ มันเหนื่อย มันเพลีย ไม่มี
เวลาว่าง ไม่มีอารมณ์ที่จะมานั่งแสวงหาพระธรรมภายในตัว อย่าให้สิ่ง
เหล่านี้มาเป็นข้ออ้าง ให้ทำควบคู่กันไป ทำกันทุกวัน

ญาติโยมที่เขามาปฏิบัติธรรม น่าอัศจรรย์ใจทีเดียว ภารกิจการเขาเยอะ
กว่าเรา เครื่องกัวลก็มาก ต้องต่อสู้กับชีวิต ทั้งเจ้านาย ทั้งเพื่อนร่วมงาน
ลูกค้า พ่อค้า ครอบครัวก็มี แต่เขาบริหารเวลา เจียดเวลามาประพฤติ
ปฏิบัติธรรม แล้วก็สมหวังด้วย เขามาเล่าประสบการณ์ภายในให้หลวงพ่
ฟังด้วยความปลื้มปิติใจ

เรากลับต้องหันไปถามเขาเสียอีกว่า ทำอย่างไรถึงเข้าถึง ก็ทำอย่าง
ที่หลวงพ่อบอก คือ ทำทุกอิริยาบถ มีเวลาที่ทำไป แล้วเขาก็เล่าให้ฟังว่า
ล้างหน้าเหมือนล้างหน้าพระ อาบน้ำ ล้างหน้า แปรงฟัน ขับถ่าย เหมือน
ตัวเป็นพระ จะเดินไปไหนเหมือนมือองค์พระมุขบ้าง ตัวเป็นองค์พระบ้าง
องค์พระครอบตัวบ้าง เวลาหลับรู้สึกถูกดุดเข้าไปข้างในบ้าง มีความสุข
มีความเบิกบาน

เขาเล่าอย่างนี้ที่ไร หลวงพ่อจะนึกถึงลูกพระลูกเณรทุกทีว่า เราอยู่ใกล้พระรัตนตรัย และถือว่าเป็นหนึ่งในพระรัตนตรัยด้วย และกิจวัตรกิจกรรมของเราที่มีอยู่ก็เป็นไปเพื่อบุญกุศล ต่างจากชาวโลกที่ทำเพื่อความอยู่เพื่อยังชีพ แต่ทำไมสิ่งเหล่านี้ถึงไม่ส่งเสริมให้เราได้เข้าถึงพระรัตนตรัย เข้าถึงพระธรรมกายเหมือนอย่างญาติโยมเขา ต่อจากนี้ไปให้ตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรมกันเพื่อช่วยตัวของเราเองนะลูกนะ

อีกประการหนึ่ง ชาวโลกกำลังรอคอยเราอยู่ บรรพบุรุษ บุญการีญาติพี่น้องของเราที่ละโลกไปแล้วก็กำลังต้องการพบเราอย่างยิ่ง ไม่ว่าจะอยู่ในภูมิของอบายหรือสุคติภูมิก็ตาม ถ้าได้เห็นเราไปหา หมู่ญาติของเราจะปลื้ม อยู่ในนรกก็ยิ่งปลื้ม อยู่ในสวรรค์ก็ปลื้ม แม้มีสุขแล้ว เห็นเราไปหาไปเยี่ยมเยียนด้วยธรรมกายก็จะปลื้ม ซึ่นอกชื่นใจ ถ้าอยู่ในอบายก็ช่วยให้พ้นอบาย ถ้าไปอยู่ในสุคติก็ไปเพิ่มบุญให้เขา

ดังนั้น นับจากนี้ไปไล่ความเกียจคร้านออกไปทิ้งเสียให้หมด ชี้แจงเอาชนะได้อย่างเดียวคือขยัน จะกินหยูกกินยา กินโอเลี้ยงไม่หาย จะมาเถา มาเป่า ก็ไม่หาย ชี้แจงเอาชนะด้วยขยัน

ให้ลูกทุกรูปสมหวังตั้งใจ ได้บรรลุวิชาธรรมกายอย่างสะดวกสบายอย่างถูกต้องร่งรอย ตรงไปตามความเป็นจริงทุกประการเทอญ ๐

ความหวังของ โลกและจักรวาล

วันที่ ๗ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๔

โอวาทหลวงพ่อัมมชโย ณ อุโบสถ วัดพระธรรมกาย

ภาพ : พิธีกรานกฐิน พ.ศ. ๒๕๖๐

วันอาทิตย์ที่ ๗ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๔

อานิสงส์กรานกฐิน

เราได้กรานกฐินโดยพร้อมเพรียงกันแล้ว ได้อานิสงส์กรานครบถ้วน
กันทุกรูป อานิสงส์มีทั้งหมด ๕ ข้อ คือ

ข้อที่ ๑ เทียวไปไม่ต้องบอกลา

ข้อที่ ๒ ฉันคนโกชน์ แปลว่า รับนิมนต์ฉันเป็นคนละได้

ข้อที่ ๓ ถือผ้าครองไม่ครบสำรับได้

ข้อที่ ๔ เก็บอติเรกจิ๋วได้

ข้อที่ ๕ จีวรลากอันเกิดขึ้น จักได้แก่ภิกษุผู้ได้กรานกฐินแล้ว

รายละเอียดก็ไปศึกษาเพิ่มเติมกันนะ จะได้ไม่ลืม

หมั่นทบทวนพระธรรมวินัย

การไม่ท่องบ่นเป็นมลทินแห่งมณฑล บางทีญาติโยมมาถาม เราตอบ
ไม่ได้ อธิบายเขาไม่เข้าใจ ความเลื่อมใสศรัทธาก็จะหย่อนไป แล้วจะเกิด
ข้อสงสัยว่าวัน ๆ พระทำอะไร กรานกฐินกันไปทำไม และจะเป็นที่ฟัง
กับพระด้วยกันไม่ได้ ดังนั้นสิ่งใดที่เคยศึกษาเอาไว้ในพระธรรมวินัยต้อง
ทบทวนกันนะ

หลวงพ่อก็มีความคิดในตอนนี้เลยว่า เราน่าจะนัดทบทวนพระวินัยกัน
อาจจะ ๓ เดือน ๔ เดือน ทบทวนกันสักครั้งหนึ่ง น่าจะดี บางที่ทำงาน
ยุ่งงานกันจนลืมไปเลย ซึ่งตรงนี้อันตราย เพราะความรู้จะไร้ก็ตาม เมื่อ
เราไม่ค่อยใช้ บางทีก็เลื่อนเหมือนกัน

บวชเป็นพระถ้าไม่รู้เรื่องพระวินัย อันตราย เพราะเราจะไม่รู้ว่าจะรักษาอย่างไร เตียวเพลอไปทำสิ่งที่เป็นข้อห้าม หรือสิ่งที่ควรทำกลับไม่ทำ อย่างนี้เป็นต้น เพราะฉะนั้น ๓-๔ เดือน มีการทบทวนกันสักครั้ง ปีละ ๓ ครั้ง ก็จะไม่หลงลืม จำได้ อยู่ตรงไหนก็องอาจ ใครถามเราก็มั่นใจ พร้อมเสมอที่จะให้เขาถาม และการรักษาพระวินัยจะสมบูรณ์ เพราะฉะนั้น สิ่งนี้อ่าดูเบา ควรจะจัดให้มีการทบทวนพระวินัย ๔ เดือน/ครั้ง ปีละ ๓ ครั้ง จะเป็นสิ่งที่ดีมาก ๆ

ไปไหนมาไหนให้บอกกล่าว

ตอนนี้เราได้อ่านสังสกลฐินครบ ๕ ประการแล้ว แต่ใน ๕ ประการนี้ เฉพาะ ข้อ ๑. เทียวไปโดยไม่ต้องบอกกล่าว ในสมัยพุทธกาล เมื่อออกพรรษา รับฐินกันแล้ว ต่างก็จะแยกย้ายกันไปประพฤติปฏิบัติธรรม ตามป่า ตามเขา ห้วย หนอง คลอง บึง โคนไม้ เรือนว่าง ลอมฟาง หรือที่ไหนก็ได้แต่ที่เป็นที่รื่นรมย์ พอได้รับอานิสงส์แล้วต่างก็แยกกันไปเลย โดยมีพระนิพพานเป็นเป้าหมาย มุ่งทำพระนิพพานให้แจ้งกัน

แต่พอมาถึงสมัยนี้ เราถือกันเป็นธรรมเนียมปฏิบัติว่า จะไปไหน ต้องบอกให้รับรู้ ไม่ได้บอกกล่าว แต่บอกให้รับรู้ ไม่บอกเจ้าอาวาสก็ต้องบอกพี่เลี้ยง หรือพระอาจารย์ หรือเพื่อนสหธรรมิก เพราะอย่างพวกเรา ที่จะออกไปอยู่ธุดงค์คงจะไม่มี ที่ให้บอกเพราะเป็นห่วง ถ้าไปโดยไม่ได้ออกกล่าว เกิดไปเป็นอะไรจะได้ไปช่วยเหลือกันได้ทัน เพราะฉะนั้นในข้อแรกนี้ให้ถือเป็นธรรมเนียมปฏิบัติกัน จะไปไหนมาไหนให้บอกกล่าว ให้รับรู้รับทราบด้วยความห่วงใย มีวัตถุประสงค์อย่างนี้

ส่วนการที่จะไปเที่ยวของพวกเราคงไม่มี เพราะแต่ละรูปต่างมีภารกิจที่ได้รับมอบหมายกัน ส่วนใหญ่ก็จะเป็นเรื่องสอนธรรมะบ้าง ไปทำงานตามไซต์ต่าง ๆ ไปติดต่องานบ้าง จะออกมาในรูปแบบนี้มากกว่า

จัดงานสลายร่างคุณยายให้สมบูรณ์ที่สุด

วันนี้ หลวงพ่อปรารภเรื่องงานคุณยายที่สภာธรรมกายสากล ที่จะจัดงานสลายร่างท่านในวันที่ ๓ กุมภาพันธ์ ให้สมบูรณ์ที่สุด คำว่าสมบูรณ์ หมายถึง ทั้งพระ เณร อุบาสก อุบาสิกา สาธุชน ต้องมีความพร้อมเพรียงกันทำกิจและพร้อมเพรียงกันเลิก เพราะภาพจะถูกเผยแพร่ไปทั่วโลก คือ ถูkBันทึกเก็บเอาไว้ให้พวกเราดู

เคยเห็นข้อบกพร่องที่งานสวดพระอภิธรรมที่บ้านแก้วเรือนทองของคุณยายอาจารย์ฯ ตอนที่เปิดเพลงเพื่อให้ระลึกนึกถึงคุณยาย ตอนที่ไม่มี การเทศน์ มีญาติโยมบางส่วนลุกออกไปเลย แต่เข้าใจว่าคงจะเป็นผู้ที่ไม่ทราบธรรมเนียม ผู้ที่นั่งอยู่คือผู้ที่รู้ธรรมเนียมปฏิบัติ ได้มาฟังสวดพระอภิธรรมคุณยายสม่ำเสมอ

ทำให้หลวงพ่อก็มีความรู้สึกว่ เราน่าจะมารื้อกันสำหรับลูกพระมหาที่จะไปนิมนต์สมภารตามวัดต่าง ๆ ในกรณีทีไปเชิญชวนญาติโยมมา หรือพระที่ติดตามมา ต้องให้เขารู้ธรรมเนียมปฏิบัติอย่างละเอียดทุกขั้นตอนว่า เริ่มอย่างไร ท่ามกลางอย่างไร ปรีโยสาน (ท้ายสุด) อย่งไร ต้องแจ้งให้ละเอียด

แล้วต้องขอให้เขาคัดเป็นพิเศษสำหรับญาติโยมที่จะมา เพราะในนั้นระบุไว้ว่า นิมนต์สมภาร ๑ รูป พระติดตาม ๑ รูป และญาติโยมอีก

๒-๓ ท่าน ถ้าวรณกัน ๓๐,๐๐๐ วัด พระที่ติดตามมาก็เยอะ โยมติดตามมากี่มาก ถ้าเขาไม่ทราบขั้นตอนที่ละเอียด หรือไม่ได้ฝึกฝนมา หลวงพ่อก็จะเสียดายว่า งานของคุณยายซึ่งมีเพียงครั้งเดียวเท่านั้น แทนที่จะสมบูรณ์ แต่กลับมาล่มสลายเพราะความไม่พร้อมเพรียงกันของญาติโยมที่ไม่ทราบขั้นตอนโดยละเอียด หรือไม่ได้ฝึกฝนมา ตรงนี้หลวงพ่อยากจะฝากลูกพระมหาที่จะไปนิมนต์พระตามวัดต่าง ๆ ลองปรึกษาหารือกันดูว่า ทำอย่างไรภาพแห่งความพร้อมเพรียงจะเกิดขึ้น

จากงานสวดพระอิทธิธรรมที่หลวงพ่อกับเห็น ประธานก็ยังอยู่ พระก็นั่งพิธีกรก็พูด แต่เขาลุกขึ้นเดินออกตาม ๆ กันไป ถ้าวันนั้นเกิดเหตุการณ์แบบนี้ก็จะเสียความรู้สึกกันเยอะเลย ตรงนี้ลองไปหารือกันดูว่า ทำอย่างไรจะได้ภาพที่งดงามเกิดขึ้น เป็นแรงบันดาลใจให้กับทั่วโลก และโดยเฉพาะประเทศที่ยังมีพระศาสนาอยู่ หรือประเทศที่มีผู้ไม่มีศาสนา หรือยังแสวงหาอยู่ว่า จะนับถือศาสนาไหนดี ให้เขาเกิดแรงบันดาลใจอยากจะหันมาศึกษาพระธรรมวินัยของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

นอกจากลูกพระมหาแล้ว พระอาจารย์ตามภาคที่กระจายกันไปทั่วประเทศทั้งภุธร นครหลวง ก็ควรอบรมญาติโยมที่จะมา ให้รู้ถึงความสำคัญของการมา พร้อมทั้งขั้นตอนของงาน เพื่อจะได้ไม่เกิดภาพแบบวันนี้ ซึ่งดีมาตลอดแต่ถึงตอนสุดท้ายติดลบไปเลย ตอนแรกก็ชื่นใจ แต่ตอนหลังเห็นแล้วกังวลใจ

เลยถือโอกาสนี้ฝากลูกทุก ๆ รูปที่รับผิดชอบ หรือจะต้องไปทำหน้าที่ติดต่อกับพระ กับญาติโยม ลองไปหารือกัน ปรับปรุงให้ได้อย่างที่เราต้องการ ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อพระศาสนา ไม่ใช่จะเป็นประโยชน์

เฉพาะกับวัดพระธรรมกาย แต่เป็นภาพรวมของข้อวัตรปฏิบัติของชาวพุทธ ระเบียบปฏิบัติของชาวพุทธ ซึ่งถ้าหากได้ภาพที่ดีๆ แล้วนำมาตัดต่อเป็นวิดีโอ แล้วส่งไปตามศูนย์ต่าง ๆ ทั่วโลก ทั่วประเทศ จะเกิดการตื่นตัวไปในทางที่ดีเกี่ยวกับพระพุทธศาสนา ผลพลอยได้คือวัดพระธรรมกายจะเป็นแบบอย่าง เป็นต้นบุญต้นแบบ และบุญที่ได้ก็พวกเรานี้แหละได้กันไปหมดทุก ๆ คน

เพราะฉะนั้น ต้องช่วยหารื้อกันให้ดี ให้งานของคุณยายเนียบที่สุด แล้วเราจะมีคามปิติและภาคภูมิใจว่า เรามีส่วนร่วมอย่างสำคัญในการทำภารกิจนี้เพื่อยาย เพื่อพระศาสนา และวัดพระธรรมกาย นึกย้อนหลัง

เมื่อไร หรือเราเอามาฉายดูกันทุก ๆ ปี เราจะชื่นใจทุกครั้งที่เราเห็น ยามใดที่กำลังใจตก จะถูกยกให้สูงขึ้น เมื่อเห็นภาพที่ดี ๆ ที่เรายาวีดีโอเอาไว้ เพราะเราเป็นหนึ่งในหมู่คณะที่ทำให้ภาพดี ๆ นี้เกิดขึ้น

นอกจากเกี่ยวกับเรื่องการลุก การเดิน การใช้ห้องน้ำ การรับประทานอาหาร หรือการวางรองเท้า ในทุกกิจกรรมต้องหารู้กันดู เพื่อที่เราจะไปหาหรือต่อกับท่านสมภารวัดต่าง ๆ จะใช้ถ้อยคำอย่างไร ประโยคอย่างไร ไม่ให้ท่านเกิดความรู้สึกว่า เราไปบรรมท่าน ไปสอนท่าน เพราะส่วนใหญ่ หรือเกือบจะทั้งหมดท่านจะอาวุโส โดยพรรษาท่านมากกว่าเราเยอะ ตรงนี้เป็นเรื่องยาก จะต้องหารู้กันให้ดี แล้วรวบรวมวิธีการที่ดี ที่พูดออกไปแล้วท่านเกิดความรู้สึกที่ดีว่า เราไม่ได้ตั้งใจจะไปบรรมท่าน แต่ไปขอความร่วมมือเพื่อให้เกิดภาพที่ดีแก่พระพุทธศาสนา ที่จะไปสู่สายตาชาวโลก ในยามที่พระพุทธศาสนากำลังถูกทำให้ตกต่ำลง ทั้งทางการเมืองและทางศาสนาอื่นทั้งทางตรงและทางอ้อม

ทำอย่างไรเราถึงจะขอความร่วมมือกับพระเถรานุเถระเหล่านั้น ให้ท่านอบรมญาติโยมทำความเข้าใจให้ดี เพราะเราเป็นเด็ก เวลาเข้าไปหาผู้ใหญ่ จะพูดจาอย่างไรให้ท่านเอ็นดูเมตตารักเราพร้อมจะร่วมมือ ตรงนี้เป็นสิ่งที่เราจะต้องเรียนรู้และฝึกฝน และจะต้องให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน เหมือนพิมพ์เดียวกันออกมาเลย

ถ้าทำได้อย่างนี้แล้ว เราจะได้รับความร่วมมือ ภาพที่ดีก็จะเกิดขึ้น พระพุทธศาสนาจะถูกยกย่องขึ้น เพราะหลังจากงานของคุณยายแล้ว เรายังมีงานของพระศาสนาอีกเยอะ ที่เราจะต้องช่วยกันฟื้นฟูให้ดีขึ้นกว่าเดิม หรือดีกว่าเดิม อย่าให้ตกต่ำลง

วัดต้องปฏิบัติ

ปัจจุบันนี้ดูเหมือนว่าเราอยู่ในแนวหน้าที่กล้าทำสิ่งที่ดี ๆ ซึ่งก็เป็นของเก่าเอามาเป่าฝุ่นใหม่ แนนอนว่า ใหม่ ๆ ก็มีอุปสรรคหน่อย แต่ในที่สุดทุกคนเขาก็ค่อย ๆ ยอมรับกัน

>> ในวัดไม่ควรมีหมาแมว

สมัยแรก ๆ ตั้งแต่สร้างวัด มีหลายเรื่องที่หลวงพ่อบุญวัดใหม่หมดไปหารือกับหมู่คณะ ตั้งแต่หลวงพ่อตัดตะป็นต้นไป เช่น วัดไม่ควรมีหมา มีแมว หรือมีสัตว์เลี้ยงต่าง ๆ เพราะเคยเห็นตามวัดต่าง ๆ มันชอบทำเลอะเทอะ กัดกันหนวกหู กว่าจะปราบเรื่องนี้ลงไปได้ก็โดนด่าเสียเยอะ คุณยายท่านก็ร่วมมือด้วย จึงมีคนมาเขียนไว้หน้ากำแพงวัดว่า “แม่ชีวัดนี้จับหมาขาย”

โยมคนหนึ่งไปถามหลวงพ่ที่คลอง ๔ ตอนนี้อยู่ที่มรณภาพไปแล้วว่า “มาวัดพระธรรมกายได้ไหม” ท่านบอก “ได้ ถ้าเป็นคน ยกเว้นหมา” เดียวนี้เหลือน้อยลงแล้วเพราะจับกันเรื่อย ๆ ทุกรูปที่นั่นอยู่แถว ๆ นี้ เคยจับหมามาแล้วทั้งนั้น จับแล้วก็เอาไปปล่อย ถูกด่าเกือบตาย แต่ภาพรวมของวัดดูดี

>> ใส่ชุดขาวมาวัด

อีกเรื่องหนึ่ง เรื่องให้ใส่ชุดขาวมาวัด ตอนเริ่มออกกฎนี้ใหม่ ๆ สู้รบกันหืดขึ้นคอทีเดียว เพราะเมื่อหลวงพ่ประกาศไปว่า เมื่อมาวัดให้ใส่ชุดขาว เพื่อลูกนุ่งจะได้ระมัดระวัง เพื่อให้ภาพดูเสมอภาคกัน เพื่อให้ภาพดูสะอาดตา เป็นต้น ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นของเก่าเอามาเป่าฝุ่นใหม่ สมัยนั้น

ยุคพุทธศาสนาเข้ามาในเมืองไทยใหม่ ๆ ก็ทำกันอย่างนี้ แต่ตอนหลังก็ค่อย ๆ เลือนหายไป เราก็นำวัฒนธรรมนี้กลับมาใหม่ ซึ่งตอนนั้นผู้ที่เห็นด้วยก็มี ไม่เห็นด้วยก็มี เราก็ต่อสู้กันมาอย่างนี้ พยายามทำความเข้าใจกับญาติโยม กว่าจะเป็นเหมือนทุกวันนี้ได้ก็เหนื่อยทีเดียว แต่ในที่สุดก็ทำได้ แล้วเริ่มมีหลาย ๆ วัดทำตาม

>> เป้าหมายการบวช

ยังมีอีกหลายเรื่องที่เราจะต้องฟื้นฟูพระพุทธศาสนาให้สิ่งดี ๆ หวนคืนมา อนุรักษ์ของเก่าเอาไว้ เช่น เป้าหมายการบวช บวชมาแล้วต้องมีวัตถุประสงค์เดียวเป็นหลัก คือ ทำพระนิพพานให้แจ้ง นอกนั้นเป็นเรื่องปลีกย่อยลงมา นี่เป็นของเก่าดั้งเดิม **บวชมาเพื่อทำพระนิพพานให้แจ้ง สิ่งนี้ต้องอยู่ในใจของลูกทุกรูป ถ้าไม่มีสิ่งนี้ บวชเป็นพระยากนะลูกนะ**

แต่ถ้าบวชอย่างมีเป้าหมาย ๓๒ พรรษาที่ผ่านไปของหลวงพ่อรู้สึกประเดี๋ยวเดียว ยังมีความรู้สึกว่า งานที่แท้จริงยังไม่ได้เริ่มต้นเลย ทั้ง ๆ ที่ทำมาเรื่อย ๆ ไม่ขาดเลยแม้แต่วันเดียว มากบ้าง น้อยบ้าง ทำมาตลอด

เพราะฉะนั้น ต้องมีเป้าหมาย เมื่อมีเป้าหมายแล้วข้อวัตรปฏิบัติจะเป็นไปเองแบบอัตโนมัติ เพราะรักที่จะไปถึงตรงนั้น อยากจะเข้าถึงธรรมกาย อยากจะถึงพระรัตนตรัย อยากศึกษาวิชาธรรมกาย อยากปราบมาร เมื่อมีเป้าหมายแล้วจะเป็นอย่างนี้ จะมีความกระตือรือร้นเกิดขึ้น และจะสอนตัวเองได้

เมื่อเรามีเป้าหมาย เราก็ปฏิบัติธรรม พอปฏิบัติธรรมก็มีความสุข ถ้าไม่มีความสุขเรานั่งอยู่นาน ๆ ไม่ได้หรอก แต่ความสุขที่เกิดขึ้นจาก

ธรรมปฏิบัติไม่ใช่จุด ๆ จะเกิดขึ้นเลย ต้องเริ่มต้นจากไม่สุขไม่ทุกข์มาก่อน ต้องฝึกฝน ต้องพากเพียร ต้องอดทน ทำสม่ำเสมอ หมั่นสังเกตดูว่า เราทำอะไรถึงจะวางใจได้ถูกต้อง ถูกวิธีการ แล้วความสุขจากการปฏิบัติ จึงจะเกิดขึ้น เป็นกำลังใจสำหรับวันต่อวันทีเดียว

ลูกมีบุญบารมีมากที่จะเข้าถึงธรรมได้

มาอยู่วัดพระธรรมกายแล้ว อย่าให้มีแต่ชื่อ “วัดพระธรรมกาย” เท่านั้น แต่พระในวัดพระธรรมกายต้องเข้าถึงธรรมกาย นี่คือวัตถุประสงค์ของการสร้างวัดมาตั้งแต่ต้น ที่ว่าสร้างวัดให้เป็นวัด สร้างพระให้เป็นพระ สร้างคนให้เป็นคนดีที่โลกต้องการ

หลวงพ่อบอกว่า ลูกทุกรูปมีบารมีแก่ ๆ กันทั้งนั้น ถ้าบารมีอ่อน ๆ มาไม่ถึง มาอยู่รวมกันไม่ได้ เหมือนฝูงนกเข้าฝูงนก ฝูงเนื้อเข้าฝูงเนื้อ ฝูงปลาอยู่ในหมู่ปลา ธรรมกายก็ต้องอยู่ในหมู่ธรรมกาย อยู่บ้านไม่ได้ มีความรู้สึกที่ไม่ใช่ที่อยู่ของเรา อยู่วัดอื่นก็ไม่ค่อยได้ นอกจากวัดสาขาที่ขยายงานออกไปเท่านั้น

เพราะฉะนั้น บารมีของลูกทุกรูป หลวงพ่อกล้ายืนยันว่า เรื่องบารมีเรามีมากพอที่จะเข้าถึงวิชาธรรมกาย ถ้าให้โอกาสกับตัวเองปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอ ให้ถูกวิธี นั่งไปเรื่อย ๆ จะต้องเข้าถึงสักวันหนึ่งอย่างแน่นอน ขอให้ตั้งใจ

หลักวิชา

ใหม่ ๆ ก็ฟัง ๆ ก่อน มีภาพโน่นภาพนี่ เสียงโน่นเสียงนี่เกิดขึ้นในใจ บางทีมาทางเสียง ไม่เห็นภาพ เราก็ใช้ภาวนาสัมมาอะระหังสวไป บางที

มาทางภาพ ไม่มีเสียง เราก็นึกภาพองค์พระ นึกดวงแก้ว นึกถึงหลวงปู่
ถ้ามาทั้งภาพทั้งเสียง เราก็นึกภาพไปด้วย ภาพนาฬิกามาอะระหังไปด้วย
ก็ฝึกฝนกันไปอย่างนี้

ทำไปทุก ๆ วัน ทำให้สม่ำเสมอ ไม่ว่าเราจะมีภารกิจอื่นใดที่หมุ่คณะ
มอบหมายให้ จะเป็นพระนักศึกษา จะเป็นพระดูแลงานโยธา จะเป็นอะไร
ก็แล้วแต่ เป็นพระอาจารย์หรือเป็นพระนักเรียนบาลี ภารกิจเหล่านี้เป็น
บุญทั้งนั้น เป็นเครื่องเสริมในการนั่งด้วยซ้ำไป แทนที่จะเป็นอุปสรรค
ตามที่เข้าใจผิด

สมมติเราทำงานหนัก เพลียบ้าง นั่งไปเกิด เดี่ยวก็หายเพลีย ถ่างวง
ก็ปล่อยให้หลับ เมื่อยก็ขยับ ฟุ้งก็ลืมตา แล้วก็ว่ากันใหม่ ฝึกฝนอบรม
กันไปอย่างนี้ทุก ๆ วัน สักวันหนึ่งเราจะได้รางวัลของชีวิต คือ การเข้าถึง
พระธรรมกาย การบวชของเราในคราวนี้ก็จะสมปรารถนา เป็นการบวช
ที่ได้บุญได้กุศล ได้ธรรมะ ได้ที่พึ่งภายใน

โยมพ่อ โยมแม่ พี่น้องหมู่ญาติ ที่มีชีวิตอยู่หรือละโลกไปแล้วก็มีส่วน
แห่งบุญ แดมเป็นที่รักของเทวดาด้วย เทวดาชอบพระแท้ พระที่เข้าถึงพระ
ในตัว คอยตามอนุรักษ์ดูแล แล้วจะมีสิ่งที่เป็นอจินไตยเหนือธรรมชาติ
เกิดขึ้นให้เราได้เห็นอยู่ตลอดเวลาด้วยเทวานุภาพ เพราะเทวดารักเรา รัก
พระที่เข้าถึงพระ และที่สำคัญคือ เข้าถึงแล้วมีความสุข เป็นที่พึ่งแก่เรา

ออกพรรษาแล้ว อย่าเลิกละการปฏิบัติ ทำให้เป็นกิจวัตร เหมือน
ตื่นเช้ามาเราก็ต้องล้างหน้า แปรงฟัน ขับถ่าย สรงน้ำ จันภัตตอาหาร
อะไรอย่างนั้น ทำให้เป็นกิจวัตร ทำบ่อย ๆ เดี่ยวจะเคย คุ่น ชื่น วันไหนที่
ไม่ได้ทำจะมีความรู้สึกว่า มันขาดอะไรไป

ชีวิตพระดีที่สุด

หลวงพ่อบอกยืนยันว่า **ชีวิตพระเป็นชีวิตที่ดีที่สุด** เหมาะสมกับชาวโลกที่สุด เหมาะสมกับมนุษย์ที่สุดเลย เพราะเป็นชีวิตที่ปลอดภัย มีเวลาว่างสำหรับที่จะแสวงหาความรู้ภายใน ซึ่งยังมีอีกเยอะแยะที่เรา还不知道เลย มีเวลาสำหรับแสวงหาความสุขที่มีมากกว่าความสุขที่มนุษย์เข้าใจ ซึ่งสมบูรณ์ไปด้วยลาภ ยศ สรรเสริญ

ถ้าบวชกันทั้งโลกได้ยิ่งดี ลักรวันหนึ่งจะเป็นอย่างนั้น เมื่อถึงวันนั้น สิ่งดี ๆ ตั้งแต่ต้นกับก็จะเกิดขึ้น เรื่องเทวดาไสบาตรเป็นเรื่องปกติสำหรับผู้มีข้อปฏิบัติที่ดีงาม เป็นพระแท้

ลูกคือความหวังของโลกและจักรวาล

มาอยู่กับหลวงพ่อก่อนแล้ว อย่าปล่อยเวลาให้ผ่านไป อย่ามัวทะเลาะกัน ก็ไม่ถึงกับทะเลาะ แต่เอาปากคอยพูดให้เขาคน ๆ ใจเย็น เราลองเปลี่ยนกันใหม่ดีไหม แล้วมาสนใจปฏิบัติธรรมควบคู่กับภารกิจ ภารกิจกับจิตใจให้ไปด้วยกัน แล้วจะได้ไปค้นคว้าวิชา

ซึ่งนอกจากเราเรียนเพื่อช่วยตัวเองแล้ว สัตว์โลกกำลังรอคอยความช่วยเหลือจากเราเยอะแยะ มากกว่ามากเลย เราจะได้ไปเห็นว่ายูนิฟอร์มของสัตว์โลกผู้น่ารักทำไมจึงแตกต่างกัน ใครเป็นคนตัดสินใจนิฟอร์ม แล้วเอาไปใส่ได้อย่างไร

เขาวัว คนเกิดจากลิง แต่พอมองกันจริง ๆ แล้ว ลิงเกิดจากคน แต่ไม่ใช่คนออกลูกเป็นลิงนะ คือ เขากดธาตุธรรมเราต่ำลงมาเรื่อย ๆ จนกระทั่งถึงระดับหนึ่ง กดไปด้วยบาปศักระสือของเขา เอาวิชาเขามา

กดบังคับเอาไว้ว่า ถ้าคิดพูดทำกรรมอย่างนี้ จะมียูนิฟอร์มนี้ เขาเซตโปรแกรม (Set Program) ไว้เลย สวมเลย ดุดเข้าหากันเลย ออกมารูปร่างก็เพี้ยน เสียก็เพี้ยน ความรู้สึกนึกคิดเพี้ยนหมด สิ่งเหล่านี้น่าศึกษา

สัตว์โลกทั้งหลายรอคอยการช่วยเหลือจากเราเยอะ เขาเอาผังสำเร็จมาบังคับ มีทั้งผังใหญ่ผังย่อยเยอะแยะ ทำคนเดียวสู้มันไม่ไหว ต้องทำเป็นทีม แล้วทั้งทีมจะต้องเท่าเทียมกันทั้งทีม

ลูกทุกรูปที่มารวมอยู่ที่วัดพระธรรมกาย มาอยู่กับหลวงพ่อ ล้วนมีบารมีพิเศษทางนี้ทั้งนั้น มีธาตุธรรมเป็นพิเศษ แต่ว่าเราไม่รู้จักตัวเรา เพราะขาดการเชื่อมโยงความรู้ระหว่างใจเรากับผู้รู้ภายในที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ เมื่อเราไม่ได้ไปเชื่อมก็ไม่รู้ แต่พอไปเชื่อมได้ ก็เปลี่ยนจากผู้ไม่รู้มาเป็นผู้รู้ เหมือนพระจุฬินทร โง่ที่สุด เมื่อหยุดสนทลกลับฉลาดที่สุด แล้วมีฤทธิ์ปาฏิหาริย์กายได้ตั้งเยอะแยะ เปลี่ยนแปลงได้อย่างนี้ทีเดียว จากโง่มาฉลาด จากมืดมาสว่าง

เมื่อไรเราเอาชนะความมืดได้ ขบไล่ให้หนีออกไปจากใจเรา หลับตา ลืมตา นั่ง นอน ยืน เดิน สว่างตลอด ตอนนั้นแหละเราจะเป็นคนใหม่ จะเป็นคนใหม่ที่เหมือนเกิดใหม่ในธรรมวินัย ความคิดก็เปลี่ยนไปเลย แล้วนึกไม่ถึงเวลาย้อนหลังไปตอนนั้นว่า เราเป็นอย่างนั้นได้อย่างไร เมื่อถึงตรงนั้นจะเป็นอย่างนี้ ยังมีเรื่องที่น่าศึกษาเกี่ยวกับตัวเราเยอะ น่าเจ็บใจนะว่า ตัวเราเองไม่ได้รู้เรื่องตัวเราเอง น่าเจ็บใจที่เขาทำเอาไว้ขนาดนั้น แต่มีวิธีการที่เราจะรู้ได้

มาอยู่กับหลวงพ่อแล้วอย่าให้หายใจฟรี ให้ได้รู้เรื่องราวของเราไปบ้าง หลวงพ่อพยายามหาวิธีบำรุงสังขารชั้น ๕ ลูกทุกรูป ปีจ้าย ๔

อาหารอะไรต่าง ๆ อยากจะเอาอย่างไรก็เอา ไม่ขัดใจ หวังเพียงให้ลูก
ทุกรูปสนใจการปฏิบัติธรรมอย่างจริงจัง วันคืนล่วงไป จะได้ไม่สูญเปล่า

ออกพรรษาแล้ว กรานกฐินแล้ว ปฏิบัติความดีกันใหม่ นะลูกนะ
ให้รักการปฏิบัติธรรมให้ดี ใครที่ไม่เคยรักเลย หรือรักบ้าง ไม่รักบ้าง
ก็ให้เปลี่ยนมาเป็นรักแท้ รักกันจริง ๆ แล้วก็ตั้งใจปฏิบัติ หลวงพ่อขอ
ยืนยันต้องได้ทุกรูป ถ้าเอาจริง ตั้งใจจริง ยกเว้นว่า บ้า ไม่บ้าก็ต้องเข้าถึง

วันนี้วันที่ลูกทุกรูปมาประชุมพร้อมกัน ได้กรานกฐินพร้อมกัน
และหลวงพ่อก็มีโอกาสได้มาพูดคุย ต้องถือว่าเป็นวันที่เราจะมาปฏิบัติ
ชีวิตกันใหม่ ให้รักการปฏิบัติให้มาก ๆ ทำทุก ๆ วันนะลูกนะ ภารกิจกับ
จิตใจให้ควบคู่กันไป แล้วเดี๋ยวเราจะสมหวัง

พอเราสมหวัง โยมก็สมหวัง พอโยมสมหวังคราวนี้จะค่อย ๆ
ขยายกันไปทั่วเลย ทั้งสังฆมณฑล เขารอเราอยู่ รอคอยความช่วยเหลือ
จากเรา ทั้งพระ ทั้งเณร อุบาสก อุบาสิกา ภรรยาส์ ทุกชาติ ทุกภาษา ทุก
ศาสนา รอคอยเราอยู่ สรรพสัตว์ทั้งหลายที่เรามองเห็นด้วยตาเนื้อกับที่
มองไม่เห็น ต่างคอยความช่วยเหลือจากเรา แต่เราไม่รู้ตัวเองเลย วันนี้
จำเป็นต้องบอกให้รู้ ถ้ารู้แล้วก็ต้องลงมือปฏิบัติกันอย่างจริงจัง

ธรรมะเป็นของสากล

หลวงพ่อบอกฟังเวลาใครมาเล่าเรื่องประสบการณ์ภายในว่า ได้ผล
ดีอย่างนั้นอย่างนี้ ฟังแล้วชื่นอกชื่นใจ เขาพูดดี เขาบอกว่า เดี่ยวนี้ลูกรู้
วิธีวางใจว่า วางอย่างไรถึงจะพอดี แล้วก็ตอนหลังนี้ลูกไม่ต้องทำอะไร
เลย อยู่เฉยๆ นิ่งๆ เข้าใจคำว่า **หยุด** คำว่า **นิ่ง** คำว่า **เฉย** ที่หลวงพ่อ

พูดบ่อยๆ เข้าใจแล้ว คือ มันต้องเข้าไปถึงคำว่า **หยุด** เข้าถึงคำว่า **นิ่ง** มันนิ่งจริงๆ เข้าถึงคำว่า **เฉย** มันเฉยจริงๆ เลย อารมณ์อื่นไม่เข้าแทรก แล้วมันไม่มีอะไร แล้วยิ่งทำใจว่างๆ ไม่มีอะไร ยิ่งมีมาให้ดู ตั้งแต่แสงสว่าง ดวงธรรม กายภายใน องค์พระ

ล่าสุดชาวต่างชาติ เจ้าของฟิตเนสทั่วโลก อยู่ฮ่องกง เขาไปดูหมอมอบดูบอกว่า ถ้าคุณมาเมืองไทย คุณจะพบสิ่งที่ดีที่สุดในโลกสำหรับชีวิตของคุณ แต่ก็ไม่รู้ว่าจะหมายถึงอะไร เขาจึงตัดสินใจมาเมืองไทย

เขาเป็นชาวฮิวที่รักการฝึกสมาธิมาตั้งแต่เด็ก อายุ ๑๔ ขวบ หนีการเรียนไปอินเดีย ขึ้นไปนั่งสมาธิที่เทือกเขาหิมาลัย นั่งมาได้ ๒๗ ปี มีตาที่ ๓ เขาเข้าไปที่กลางหน้าผาก บอกสว่าง เขากับจักรวาลเหมือนเป็นอันเดียวกัน หน้าเขายิ้ม เป็นนักกล่อม ดูเขาสดชื่น

แล้วในที่สุดมีคนแนะนำให้เขามาวัดพระธรรมกาย เขาได้ไปนั่งสมาธิที่หน้าบ้านแก้วเรือนทองของคุณยาย เขาร้องให้ออกมา ซึ่งเขาก็ไม่รู้เหมือนกันว่า ทำไมน้ำตามันไหล เขารู้สึกว่าสถานที่นี้มีพลัง แต่เขาก็ยังไม่รู้อะไร

เขามาเรียนธรรมะ ๗ วัน ใน ๗ วันนั้น เขาลงศูนย์กลางกายได้ เขาบอกมันยากเหมือนกัน แต่เขารู้แล้วละ เขาใช้คำนี้ เขารู้แล้วว่า วิธีวางใจที่จะให้หนึ่งได้ ต้องไม่ใช่กำลัง เขาบอกว่า ใจรู้แล้ววิธีที่จะวางใจให้เห็นดวง เห็นจุดกึ่งกลางของดวง ต้องไม่ใช่กำลังบังคับ ต้องนิ่งๆ

หลังจากนั้นเขาก็กลับไปปฏิบัติภารกิจ หลวงพ่อก็ให้การบ้านเขาไป เขาบอกเกิดมาเขาไม่เคยทำการบ้านเลย แต่เมื่อหลวงพ่อกำหนดให้การบ้าน

เขาก็จะทำ แล้วเขาก็รักษาคำสัญญานั้น เมื่อเขารักษาข้อสัญญา การปฏิบัติก็ดีขึ้น

ล่าสุดเมื่อไม่กี่วันนี่ เขาบอก ไฉ่ไฮ เข้าไปข้างในมืองค์พระเป็นล้านๆ องค์ผุดเรียงซ้อน ๆ กันขึ้นมานับไม่ถ้วน เขาเริ่มเข้าใจอะไรได้ดีเพิ่มขึ้น เพราะฉะนั้นลูกทุกรูปตั้งใจทำความเพียรกันให้ดี ทำให้ลูกหลักวิชา ก็ต้องได้ ต้องเห็น ต้องเป็นกันทุกรูปเลย

หลวงพ่อบ้านวยพร

ในที่สื่อนี้ หลวงพ่อขออนุโมทนาบุญกับลูกทุกรูป และขออำนาจพร อารธนาบุญ บารมี รัศมี กำลัง ฤทธิ์ อำนาจ สิทธิ เจริญขาด ของพระ ตันธาดุตันธรรม พระพุทธเจ้าจักรพรรดิ บารมีธรรมหลวงปู่วัดปากน้ำฯ คุณยายอาจารย์ฯ มหาทานบารมี ศีลบารมี เนกขัมมะ ปัญญา วิริยะ ขันติ ลังจะ อธิษฐาน เมตตา อุเบกขาบารมี ที่ลูกทุกรูปได้สั่งสมอบรม มาตั้งแต่ปฐมชาติที่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์ ถอยพิดลงมาปราบมาร สร้าง บารมีเรื่อยมากระทั่งถึงปัจจุบันนี้

จงมารวมที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ให้กลั่นกายวาจาใจ ธาตุธรรม ดินน้ำลมไฟ วิญญาณ อากาศ เห็นจำกัดรู้ของลูกทุกรูปให้สะอาด บริสุทธิ์ หลุดพ้นจากกิเลสอาสวะ วิบัติ บาปศัคดีสิทธิ์ สิ่งที่ไม่ดีต่าง ๆ ให้มลาย หายสูญไปให้หมด ให้มีแต่บุญ บารมี รัศมี กำลัง ฤทธิ์ อำนาจ สิทธิ เจริญขาด ของพระตันธาดุตันธรรม พระพุทธเจ้าจักรพรรดิ ที่สว่างไสว ในศูนย์กลางกาย ให้ลูกทุกรูปได้บรรลุวิชาธรรมกายอย่างสะดวกสบาย อย่างง่ายดาย จงทุกประการเทอญ ๐

ช่วยกันรักษาพระพุทธศาสนา

วันที่ ๗ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๓

โอวาทหลวงพ่อธัมมชโย ณ อุโบสถ วัดพระธรรมกาย

วันอาทิตย์ที่ ๗ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๓

ได้อานิสงส์กฐินเพราะคุณยาย

เราได้กรานกฐินกันเสร็จเรียบร้อยแล้ว มีอานิสงส์ ๕ ประการตามพระวินัย ได้ครบถ้วนทุกรูปแล้ว ซึ่งจะไม่พูดรายละเอียดในที่นี้ การใช้ อานิสงส์ ๕ ประการดังกล่าวนั้น ให้เป็นไปเพื่อสนับสนุนให้เราได้ทำพระนิพพานให้แจ้ง อย่างที่เราตั้งใจบวชกันมาตั้งแต่วันแรก

อานิสงส์นี้ ถ้าหากว่า ไม่มีคุณยายเป็นหลักเป็นประธาน ไม่มีญาติโยม ซึ่งเป็นลูกหลานคุณยายเหล่านั้นสนับสนุนก็จะเป็นกฐินตกค้าง เราก็จะไม่มีโอกาสได้อานิสงส์ ๕ ประการนี้ ซึ่งจะทำให้การประพฤติปฏิบัติธรรม ภายหลังจากออกพรรษาแล้ว ไม่สะดวกเท่าที่ควร

เพราะฉะนั้น เราจะต้องระลึกนึกถึงคุณยายอาจารย์ ให้มาก ๆ คือ นอกจากท่านจะสร้างวัดให้เราอยู่ สร้างคร่อมหาทานเอาไว้ให้เราได้ ขบฉัน มีกำลังไว้สำหรับประพฤติธรรม ยังให้เราได้อานิสงส์กฐินนี้อีกด้วย

แม้ท่านละสังขารไปแล้ว แต่วัดพระธรรมกายและลูกหลานของท่าน ทั้งพระภิกษุ สามเณร อุบาสก อุบาสิกา สาธุชน ก็ยังอยู่ในสายตาของท่าน ที่ท่านมีความปรารถนาในการสร้างวัดนี้ขึ้นมากเพื่อให้วัดเป็นวัดให้พระเป็นพระ ให้ชาวโลกเป็นคนดีที่โลกต้องการ นี่คือวัตถุประสงค์ที่สำคัญของการสร้างวัดพระธรรมกายขึ้นมา

หมั่นทบทวนเป้าหมายมโนปณิธาน

การที่เราได้มาบวชอยู่จำพรรษาร่วมกัน เรามีวัตถุประสงค์หลาย ๆ อย่าง เราจึงตั้งใจมาสร้างบารมีร่วมกัน มาศึกษาวิชาธรรมกาย ฝึกฝน

ตนของเราให้เป็นพระแท้ ให้ได้เข้าถึงวิชาธรรมกาย และสุดท้ายมีจุดหมายไปสู่ที่สุดแห่งธรรม นี่คือเป้าหมายที่เราเข้ามาเป็นสมาชิกวัดพระธรรมกายในเทศน์กบวชนี้

เมื่อเป็นอย่างนี้ เราควรจะทบทวนมโนปณิธานของเราทั้งสามอย่างนี้ว่า บรรลุเป้าหมายแล้วหรือยัง ถ้ายังก็จะต้องทำให้บรรลุเป้าหมายนั้นให้ได้ ซึ่งการบรรลุเป้าหมายนั้น จะนำมาซึ่งความปิติ ความสุขใจ ความภาคภูมิใจว่า เราได้ใช้วันเวลาในเทศน์กบวชที่เป็นสมาชิกวัดพระธรรมกายเพื่อการนี้

คุณยายของเราซึ่งท่านละสังขารไปแล้ว ท่านก็จะดีใจ และยิ่งถ้าใครสามารถติดต่อกับท่านได้ ไปมาหาสู่ท่านได้ โดยอาศัยวิชาธรรมกายแล้ว ท่านยิ่งชอบ ต้องรู้ความในใจของท่านเสียก่อน นั่นคือสิ่งที่ท่านพึงปรารถนา และจะดีใจมากทีเดียว

นับจากวันนี้เป็นต้นไป หลังจากที่เรได้อานิสงส์กฐินแล้ว ก็ขอให้ใช้อานิสงส์นี้ให้เป็นไปเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าว ๓ อย่างที่เราได้ตั้งใจมา และสิ่งนี้จะทำให้คุณยายมีความปิติยินดีเป็นอย่างยิ่ง หลวงพ่อหวังว่า ลูกทุกรูปจะมีความตั้งใจอย่างนี้อย่างแรงกล้าเพิ่มขึ้นทุก ๆ วัน และบรรลุวัตถุประสงค์ในที่สุด

ศาสนามีภัยต้องรวมใจให้เป็นหนึ่ง

เมื่อสักครู่นี้ตัวแทนของลูกทุกรูปได้นำปัจจัยร่วมบุญกับหลวงพ่อบุณนำซองเขียนว่า ทอดกฐินสามัคคีวัดที่ตกค้าง ที่เขายื่นความจำนงมาให้หลวงพ่อ ๕๐๐ วัด หลวงพ่อมีความปิติยินดีเป็นอย่างยิ่ง ที่ลูกทุกรูป

มีจิตใจใฝ่กุศลแสวงหาบุญบารมีตลอดเวลา ไม่ว่าทางหนึ่งทางใดที่เป็น
ทางมาแห่งบุญแห่งบารมี ก็เปิดใจรับด้วยความปิติยินดี

การที่มิกฐินตกค้าง ๕๐๐ วัด เป็นผลจากความไม่รับผิดชอบใน
พระพุทธศาสนาอย่างที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อทัตตชีโวท่านกล่าว
ให้พวกเราฟังไปแล้ว หลวงพ่อว่า จริง เดียวนี้ไม่ค่อยจะรับผิดชอบกัน
ไม่ได้ดูว่าอะไรจะเสียหายกระทบไปทั่วสังฆมณฑล เมื่อเป็นเช่นนี้ก็
เป็นภารกิจของเรา ที่เราได้มาฟังพระศาสนาเพื่อความพ้นทุกข์ เราจะต้อง
เป็นที่พึ่งให้แก่พระศาสนาให้ได้

ในยามนี้พระศาสนากำลังมีภัย ลูกทุกรูปจะต้องรวมใจเป็นหนึ่ง ที่จะตั้งใจยกย่องเชิดชูพระพุทธศาสนา โดยเริ่มต้นจากตัวของเราก่อน ประพฤติดีปฏิบัติชอบ ฝึกฝนตนเองให้สมบูรณ์ ให้เป็นพระแท้ แล้วจึงสั่งสอนผู้อื่น เมื่อมีกิจที่เราจะช่วยเหลือได้ในงานพระศาสนา เราก็อุทิศตนช่วยอย่างเต็มกำลัง โดยเฉพาะ ๕๐๐ วัดที่มีมาถึงเรานั้น เขาต้องการอานิสงส์กฐิน เราช่วยกันอย่างเต็มที่เต็มกำลัง เป็นสิ่งที่ดีงาม เป็นทางมาแห่งบารมีของลูกทุกรูป

หลวงพ่อบอกว่า บุญกุศลที่เกิดขึ้นนี้เป็นกุศลอันยิ่งใหญ่ ที่จะเป็นแรงสนับสนุนให้ลูกทุกรูปได้บรรลุวิชชาธรรมกายอย่างสะดวกสบายอย่างง่ายดาย

หลวงพ่อบำเพ็ญพร

หลวงพ่อบอกอนุโมทนาบุญกับลูกทุกรูป ขอให้มหาทานบารมีหนึ่งเป็นพลปัจจัยส่งผลดลบันดาลให้ลูกทุกรูปเชี่ยวชาญในวิชชาธรรมกายของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ให้มีสุขภาพร่างกายแข็งแรง จิตใจเบิกบานแจ่มใส ปลอดภัยพลอดอุปสรรคนานาในชีวิตของนักบวช ปลอดภัยที่เป็นข้าศึกแก่พรหมจรรย์

ให้ลูกทุกรูปมีกำลังกายกำลังใจที่เข้มแข็ง อย่างน้อยครึ่งหนึ่งของคุณยายก็ยังดี เศษเสี้ยวของคุณยายจันทร์ก็ยังดี ให้กำลังนี้เป็นไปเพื่อสร้างบารมีให้ยิ่ง ๆ ขึ้นไป ให้บารมีนี้ซ่อนอยู่ในกลางศูนย์กลางฐานที่ ๓ สว่างไสวประดุจดวงอาทิตย์ยามเที่ยงวัน ให้ดวงบารมีนั้นนำลูกทุกรูป ให้ได้บรรลุวัตถุประสงค์การทำพระนิพพานให้แจ้ง ให้สำเร็จเป็นอัครรรยงทุกประการเทอญ ◎

เทคนิคการบริหารเวลา

วันที่ ๑ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๑

โอวาทหลวงพ่อดำมชโย

ณ อุโบสถ วัดพระธรรมกาย

วันอาทิตย์ที่ ๑ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๑

อานิสงส์กรานกฐิน

เราได้กรานกฐินกันเรียบร้อยแล้ว ได้รับอานิสงส์ของกฐินโดยทั่วถึง หลวงพ่อจะไม่พูดถึงรายละเอียดทั้งหมด ให้ไปศึกษาตามตำรับตำรา และจากพระอาจารย์ สงสัยข้อไหนให้กราบเรียนถามท่าน

มีอยู่ข้อหนึ่ง คือ เทียวไปโดยไม่ต้องบอกลา ในสมัยพุทธกาลเมื่อออกพรรษา กรานกฐินกันแล้ว ได้รับอานิสงส์กฐินแล้ว ต่างแยกย้ายกันไปบำเพ็ญสมณธรรมตามป่า ตามเขา ห้วย หนอง คลอง บึง ตามถ้ำ หรือตามสถานที่ที่รื่นรมย์ที่ถูกจริตอัธยาศัย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อทำพระนิพพานให้แจ้ง เมื่อได้รับอานิสงส์กฐินแล้วไม่จำเป็นต้องบอกลากัน แยกย้ายกันไปบำเพ็ญสมณธรรมได้เลย ไม่มีห่วง ไม่มีกังวล ไม่มีอาลัยอาวรณ์

แต่ว่าในสมัยนี้ เราต้องมาอยู่รวมกันเป็นหมู่คณะ มีกฎระเบียบของการคณะสงฆ์ให้เจ้าอาวาสปกครองดูแลผู้อยู่ร่วมในสำนัก เพราะฉะนั้นในข้อนี้ นอกจากเราจะเื้อตามพระธรรมวินัยแล้ว แม้ว่าจะได้รับการยกเว้น เพราะได้รับอานิสงส์กฐินแล้วก็ตาม แต่เราต้องเื้อเพื่อในกฎระเบียบของการอยู่รวมกัน จะไปไหนมาไหนก็ต้องบอกให้ทราบ

ในแง่ของการปฏิบัติจริง ๆ คงมาบอกให้หลวงพ่อบทราบไม่ได้ ก็ควรจะบอกกับผู้ที่หลวงพ่อบหมายให้ทำหน้าที่แทนหลวงพ่อ หรือหมู่คณะรับทราบ เหตุผลก็คือ ไปอยู่ที่ไหน เป็นตายร้ายดีอย่างไร ก็ยังไป

ติดตามดูแลระดับพระองค์เองกลับมาได้ หรือไปอยู่ที่ไหนเกิดจิตหายาบ
อยากจะเป็นเปลี่ยนเพศภาวะขึ้นมา จะได้รับทราบ จะได้ส่งตัวแทนไปนิมนต์
กลับมา พุทธศุขให้กำลังใจกันไป

เพราะฉะนั้น มีข้อนี้ข้อเดียว จะไปไหนมาไหนก็ขอให้แจ้งให้ผู้ที่
หลวงพ่อมอบหมายให้ดูแลไปตามลำดับชั้น แจ้งต่อ ๆ กันมา จะได้ไม่
เป็นกังวล แม้ว่าการจะไปไหนมาไหนเป็นไปเพื่อการปฏิบัติศาสนกิจ
ตามที่ได้รับมอบหมายจากหมู่คณะก็ตาม ขอให้แจ้งด้วย

ยกตัวอย่าง หลวงพ่อทัตตะ ท่านเป็นรองเจ้าอาวาส ที่จริงแล้วโดย
อายุทางโลกท่านมากกว่าหลวงพ่อ โดยฐานะตำแหน่งท่านก็เป็นพระเถระ
ผู้ใหญ่ เป็นครูบาอาจารย์ของภิกษุ สามเณร อุบาสก อุบาสิกา สาธุชน
ท่านได้รับความเคารพนับถือทั้งภายในและต่างประเทศ แต่แม้กระนั้น
เวลาท่านจะเดินทางไปไหน ท่านยังมาบอกหลวงพ่อให้รับทราบ เพื่อจะได้
พูดคุยกันเรื่องงาน ส่วนมากจะไปด้วยเรื่องงานทั้งนั้น ไม่มีเรื่องอื่น ท่าน
ทำอย่างนี้เพื่อให้หลวงพ่อได้รับทราบด้วย และเป็นไปตามธรรมเนียม
ปฏิบัติ ตามสิ่งที่ดีงามที่ควรจะทำ

นี่เป็นแบบอย่างที่ดีงามที่เราควรจะยึดถือปฏิบัติเป็นแบบแผนต่อไป
แม้ว่าจะหมดรุ่นหลวงพ่อไปแล้ว พวกเราจะต้องมารับช่วงงานต่อไป
เพราะงานพระศาสนาไม่ควรจะอยู่เฉพาะในยุคของหลวงพ่อเท่านั้น ควร
จะสืบทอดต่อกันไปเรื่อย ๆ ให้คุ้มกับที่ได้ทุ่มเทชีวิตจิตใจในการสร้างวัด
ให้เป็นที่พักแก่ชาวโลก เพราะฉะนั้นข้อวัตรปฏิบัติที่ดีงามก็ควรจะยึดถือ
เป็นแบบแผนกันต่อไป

ต้องเข้าถึงธรรมให้ได้

วัดเราชื่อว่า “วัดพระธรรมกาย” กิตติศัพท์อันดีงามที่เกิดจากการร่วมแรงร่วมใจกันของหมู่คณะ พระภิกษุ สามเณร อุบาสก อุบาสิกา กระจายไปทั้งภายในและต่างประเทศ ทำให้เขามีความปรารถนาอยากจะมาวัดพระธรรมกายกัน วัดอุประสงค์ที่เขาหลัก ๆ เลยก็คือ อยากจะมาศึกษาวิชาธรรมกาย

เพราะฉะนั้น เวลาที่เขา mong มาที่พระ เณร อุบาสก อุบาสิกา โดยเฉพาะพระ เขามองในฐานะอันสูง ฐานะอันสูง คือ ฐานะของผู้ที่ได้ปฏิบัติธรรมจนกระทั่งมีประสบการณ์ภายใน เข้าถึงพระธรรมกาย เข้าถึงรัตนะทั้งสามภายใน เป็นอายุพระศาสนา เป็นเนืองนาบุญของโลก

ชาวโลกเขาอยากมาวัดด้วยความรู้สึกนี้ เมื่อเขารู้สึกอย่างนั้น มันทำให้เขาไม่กลัวความยากลำบากในการเดินทางข้ามน้ำข้ามทะเลมา หรือถ้าในประเทศไทยบางที่ต้องขึ้นเขาลงห้วยกันมา โดยสารรถกันมา ต้องเสี่ยงภัย เสี่ยงชีวิต เพราะอยากจะได้พบพระผู้มีบุญที่มีพระรัตนตรัยภายใน เป็นพระเป็น เป็นพระทั้งภายนอกทั้งภายใน อยากจะมาเคารพกราบไหว้บูชา อยากเข้าใกล้ ฟังธรรม ศึกษาธรรม ปฏิบัติธรรมร่วมกัน และอยากจะได้เข้าถึงธรรมเช่นเดียวกัน

เมื่อเขามองมาอย่างนี้ ก็เป็นหน้าที่ของเราที่จะต้องสอนตัวเองให้ได้ ควบคุมกับการสอนผู้อื่น จะต้องปฏิบัติตัวให้เข้าถึงพระธรรมกายให้ได้ สอนตัวเราได้ด้วย สอนผู้อื่นได้ด้วย ถ้าได้ทั้งสองอย่างนี้ก็เป็นยอดคน

เมื่อเรามีเป้าหมายอย่างนี้ ดังนั้นอย่าให้มีอะไรมาเป็นอุปสรรคมาขัดขวาง มาเป็นข้ออ้างเงื่อนไขให้เราชะล่าใจ ปล่อยปละละเลยในการปฏิบัติธรรม

อย่าคอยความพร้อม

อายุพรรษาเรามากขึ้นทุกปีนะลูกนะ ที่จะรอให้งานหายาบรรเทาเบาบางลงไป มันยาก ทั้ง ๆ ที่เราปรารถนาเช่นนั้น เมื่อชื่อเสียงวัดเรากระจายออกไปในทางที่ดี สาธุชนมากมาย วัดก็ต้องขยาย ภารกิจหายาบก็ตามมา เพราะฉะนั้นถ้าจะคอยให้ว่าง หรือคอยให้พร้อมกันในทุกสิ่ง หลวงพ่อว่า เราอย่าไปคอยถึงวันนั้นเลย เพราะความตายไม่มีนิมิตหมาย ร่างกายของเราก็เสื่อมลงไปทุก ๆ วัน

คุณยายท่านเคยเตือนตอนที่หลวงพ่อยังแข็งแรงอยู่ หลวงพ่อไปอ่านบันทึกดู ถ้าจำไม่ผิดตอนนั้นอายุ ๓๕ ท่านเตือนว่า **“ท่านรีบปฏิบัติธรรมนะ ก่อนที่สังขารจะไม่ไหว”** เพราะการปฏิบัติธรรมต้องอาศัยความแข็งแรงของร่างกาย ถ้าร่างกายไม่แข็งแรง นั่งแล้วเตี้ยก็เมื่อย ง่วง หลับ มันจะเพลอ ๆ กันไปอยู่เรื่อย ๆ

เทคนิคการบริหารเวลา

อย่าคอยความพร้อมนะลูกนะ จงจัดสรรบริหารเวลาของเราทั้งความคิด คำพูด และการกระทำ

ความคิด ลองประหยัดเวลาในการคิดฟุ้งซ่าน ที่ไม่เกี่ยวกับเรื่องพระธรรมวินัยหรือเรื่องภารกิจการทำงานที่ได้รับมอบหมาย อย่าไปเสียเวลาคิดเลย

คำพูด ประหยัดเวลาพูดที่นอกเหนือจากพระธรรมวินัย และภารกิจที่ได้รับมอบหมาย ประหยัดเวลาตรงนี้เอาไว้

การกระทำ อะไรที่ไม่เกี่ยวกับพระธรรมวินัย ไม่เกี่ยวกับภารกิจที่ได้รับมอบหมาย ก็ควรประหยัดเวลาตรงนี้

ถ้าเราบริหารเวลาไม่เป็น เราก็ไม่มีเวลา เมื่อเรามีความรู้สึกเช่นนั้นบ่อย ๆ ก็จะติดเป็นนิสัย ติดนาน ๆ เข้าเป็นอุปนิสัย แล้วหยั่งรากลึกลงไปเป็นชั้นธันดานติดตัวเราตลอด นั่นก็คือ เราก็จะได้ฝังสำเร็จความไม่พร้อมตลอดทั้งในชาตินี้และชาติต่อไป ซึ่งจะยึดเวลาในการเข้าถึงธรรมออกไป สังขารก็เสื่อมกันเรื่อยไป

สองประสานงานสำเร็จ

หลวงพ่อบอกว่า ถึงเวลาที่เราจะต้องเข้าถึงพระธรรมกายไปพร้อมกับปฏิบัติภารกิจหยาบ อย่าไปคอยวันเวลาให้พร้อมเลย หรือคอยว่าต้องปลื้มตัวไปปฏิบัติธรรมนอกสถานที่ที่จริงหลวงพ่อบอกเห็นด้วยนะ แต่โอกาสอย่างนั้นสำหรับหมู่คณะเราหายากเหลือเกิน เราต้องทำทุกสิ่งควบคู่กันไป

ทำอย่างคุณยายสิจ๊ะ ภารกิจหยาบท่านก็ทำ สร้างวัดวาอารามรับแขก ปลุกต้นไม้ ทำความสะอาดวัด ไม่ใช่ทำเฉพาะเสนาสนะที่อยู่อาศัยหรือกุฏิของท่านเพียงอย่างเดียว สมัยแข็งแรงท่านก็ทำด้วยตัวเอง เมื่อแข็งแรงน้อยหน้อยก็ทำน้อยหน้อย แต่ว่าใช้ปากทำ คือ แนะนำอบรมสั่งสอนลูกหลานให้มาช่วยกันทำ ท่านก็ทำของท่านอย่างนี้ทั้งหยาบทั้งละเอียด หลวงพ่อเคยถามท่านว่า

“ยาย แล้วเวลาปฏิบัติธรรม มันไม่คั่งค้างอยู่ในใจหรือ”

ท่านบอก “ไม่เป็นนะ เวลายายมานั่ง ยายก็ทิ้งทุกสิ่งทุกอย่างหมด แล้วทำใจหยุดใจนิ่ง ยายฝึกของยายอย่างนี้ ท่านก็ควรจะเอาบ้างนะ”

ท่านก็สอนหลวงพ่อ หลวงพ่อก็นำมาถ่ายทอดกันต่อไป

แม้เรามีภารกิจต้องเรียนหนังสือ กับภารกิจหยาบที่จะต้องทำ กิจวัตรกิจกรรมของส่วนรวมก็ตาม ควรจะเจียดเวลาสำหรับการปฏิบัติธรรม บางรูปไม่ได้เรียนหนังสือ แต่มีภารกิจหยาบโดยตรง ทำเต็มเวลา และมีกิจวัตรกิจกรรมด้วย ก็ควรจะเจียดเวลาให้ได้ บริหารเวลาให้เป็น

ถ้าหากเราทำได้อย่างนี้ หลวงพ่อก็เชื่อว่า ลูกทั้งหมดจะต้องเข้าถึง พระธรรมกายอย่างแน่นอน เพราะเราเป็นผู้มีบุญที่ได้สั่งสมกันมาดีแล้ว ในกาลก่อน ไม่อย่างนั้นเราจะมารวมกันที่ตรงนี้ได้หรอก ไม่ว่าจะเป็นมาโดยตรงหรือทางอ้อมก็ตาม เหลืออย่างเดียว คือ ความสม่ำเสมอและถูกวิธีการ ตรงนี้เรายังให้ความสำคัญกันไม่เต็มที่

อานิสงส์การเข้าถึงธรรม

วันนี้ เราได้กรานกฐิน ได้อานิสงส์ของกฐินกันแล้ว ต่อจากนี้ไป เราก็คือเป็นผู้ใหญ่กันเพิ่มขึ้น เขาจะเปลี่ยนจากเรียกหลวงพี่เป็นหลวงน้า หลวงอา หลวงลุง หลวงพ่อ หลวงปู่ สูงขึ้นไปเรื่อย ๆ อย่าให้เขาเรียกพริ ให้เขาเรียกขานด้วยความรู้สึกปีติยินดี ภาคภูมิใจที่พระราชาที่ผ่านไปได้ไม่ได้ผ่านไปโดยเปล่าประโยชน์ แต่ว่าคุณธรรมภายในของเราเพิ่มพูนกันขึ้นไปเรื่อย ๆ

เราจะนั่งนอนยืนเดินตรงไหนก็มีความสุข มีปิติเป็นรางวัลสำหรับผู้ที่บริหารเวลาเป็น ให้ความสำคัญต่อการปฏิบัติธรรมควบคู่กับกิจวัตรกิจกรรม

ถ้าเราเข้าถึงธรรมได้ จะมีกำลังใจที่มหาศาล ไม่มีความรู้สึกลัวอะไร มาเป็นอุปสรรคสำหรับชีวิตของการสร้างบารมี จะดิน อากาศ ไฟa คนจะโจมตีใส่ร้ายป้ายสี หรืออะไรที่นอกเหนือจากนี้ก็ตาม ไม่หวั่นไหว เพราะใจมีความสุข มีจนกระทั่งไม่มีเวลาไปคิดเรื่องอื่น เพราะคิดเรื่องอื่นไม่มีความสุข แค่อยู่นิ่งภายในองค์พระ มันมีความสุข มีกำลังใจมหาศาล

ความรู้สึกที่อยากจะศึกษาวิชาธรรมกายจะเกิดขึ้นมาเอง คือวันนั้นรู้แค่นี้ พรุ่งนี้อยากจะรู้เพิ่มขึ้น มะรืนนี้อยากจะรู้ให้ดีกว่าเมื่อวานนี้ และความรู้สึกที่ว่า ไม่อยากให้วันเวลาผ่านไปโดยเปล่าประโยชน์แม้เพียงวินาทีเดียว อยากจะใช้เวลาทุกวินาที เป็นไปเพื่อการสร้างบารมี ความรู้สึกอย่างนี้จะเกิดขึ้นเอง ไม่ใช่พยายามที่จะให้เกิด หรือพิจารณาไตร่ตรองด้วยสติปัญญาแล้วทำให้เกิด เกิดเองเลย พอได้ธรรมกายแล้วจะคิดอย่างนี้เองเลย

แล้วความรู้สึกที่ดี ๆ จะค้างค้ำอยู่ในใจเราตลอด และมีเหลือเฟือจนกระทั่งเราสามารถแบ่งปันเป็นคำพูดแจกจ่ายกับเพื่อนสหายธรรมิก หรือสาธุชนทั้งหลายที่เข้าใกล้เรา พอมีมากก็อยากแบ่งปัน และเป็นการให้ที่เป็นทางมาแห่งความสุข ให้อะไรจะมีความสุขเท่ากับการให้เขาเข้าถึงธรรมกายเป็นไม่มี

พอเรามีตรงนี้เหลือเฟือแล้ว เราก็อยากแจกจ่าย คำว่า จำหน่ายแจกจ่ายธรรม จะเกิดขึ้นเอง จะอยากพูด อยากคุย อยากแนะ อยากนำ

อยากให้เขาเข้าถึงพระธรรมกาย อยากจำหน่ายจ่ายแจกธรรม คำนี้จะ
เกิดเองโดยไม่ต้องพยายาม ไม่ต้องฝืน

แล้วเวลาที่ได้ให้ความบริสุทธิ์จะมีปิติเป็นรางวัล มีความสุขทุกครั้ง
ที่ให้ และจะเข้าใจว่า การให้ธรรมทานเลิศกว่าการให้ทั้งปวง มีความสุข
มาก เวลาเห็นใครเขาเข้าถึงสักคน โอ ชื่นใจกว่าให้รถ ให้เพชรนิลจินดา
ให้สมบัติต่าง ๆ ซึ่งพอให้เขาไปแล้ว เราก็ไม่รู้ว่า เขาจะเอาไปใช้ให้เกิด
ประโยชน์หรือเปล่า บางทีให้วัตถุความเสียหายยังตามมาภายหลัง แต่
ให้ธรรมทาน แปลกนะ ถ้าให้เขาเข้าถึงธรรมกายได้ ไม่เสียหาย ปลื้ม
ทุกครั้งทุกขณะจิตที่ให้ ที่ตามระลึกถึง

แล้วจะมีกระแสใจอย่างนี้ออกจากตัวไปเอง ซึ่งผู้ที่เข้าใจไม่ว่าจะ
เป็นพระ เป็นเณร เป็นอุบาสก อุบาสิกา สาธุชน เขาสัมผัสได้ และความ
รู้สึกที่ดีก็เกิดขึ้นกับเรา บางทีเราไม่ต้องพูดอะไร เรานั่งนิ่ง ๆ สบาย ๆ
เขามีความทุกข์มาเยอะเยอะ อยากจะมาระบายให้เราฟัง อยากจะถ่ายทอด
ความทุกข์ให้หมด แค่ว่าเจอหน้า บางทีไม่รู้จะพูดอะไร แต่เขารู้ว่าทุกข์ของ
เขาดับไปแล้ว เหมือนถือคบเพลิงทวนลม ลมจะพัดความร้อนจากคบ
เพลิงเข้าหน้าเข้าตัว ก็ร้อนอบอ้าว แต่พอมาเจอสายฝน ฝนฟ้าตกมา
ดับคบเพลิง ใจเขาก็ชุ่มเย็นหายเร่าร้อน ถ้าหากเขาเจอเราอยู่ในสภาวะ
อย่างนี้ ความเร่าร้อนในใจเขาก็ดับไป

หลวงพ่อยากให้สมาชิกวัดพระธรรมกาย โดยเฉพาะนักบวช เป็น
อย่างนี้ ถ้าได้อย่างนี้ หลวงพ่อว่าโลกมันเหลือใบนิดเดียว ไม่เพียงพอที่
เราจะก้าวไป ก้าวไม่กี่ทีก็ทั่วแล้ว เพราะว่าเรามีกำลังใจ มีปิติ มีความสุข

ในการเดินทางไปทุกหนทุกแห่งทั่วโลก จนกระทั่งกำลังใจกล้าแกร่งในระดับที่อยากจะเปลี่ยนไปจักรวาลอื่น ซึ่งที่พูดมานี้ไม่ได้เกินความจริงเลย

ยกตัวอย่าง หลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ท่านคิดอย่างนี้ว่า

อยากจะให้สัตว์ในโลกันตร์พ้นจากสภาพนั้น มาอยู่ในสภาพที่เป็นมนุษย์ แล้วบรรลุธรรมกาย

อยากให้สัตว์นรกทั้งขุมใหญ่ ๘ ขุม ขุมเล็ก ๔๔๘ ขุม (อุสสทนรก ๑๒๘ ขุม ยมโลก ๓๒๐ ขุม) พ้นจากสภาพการเป็นสัตว์นรกมาเกิดเป็นมนุษย์ แล้วบรรลุธรรม

อยากให้อสุรกายพ้นจากสภาพนั้น มาเกิดเป็นมนุษย์ มาบรรลุธรรม

อยากให้เปรตพ้นสภาพเปรตมาเป็นมนุษย์ ปฏิบัติธรรม เข้าถึงวิชาธรรมกาย

อยากให้สัตว์เดรัจฉานทั้งหลายพ้นจากสภาพสัตว์เดรัจฉาน มาเกิดเป็นมนุษย์ เข้าถึงวิชาธรรมกาย

อยากให้มนุษย์ทุกคนได้เข้าถึงธรรม ถึงวิชาธรรมกาย เข้าสู่สภาวะที่ละเอียด

อยากให้เทวดาต่าง ๆ ภูมิเทวา รุกขเทวา อากาศเทวา ชาวสวรรค์ ๖ ชั้น ทั้งหมดได้เข้าถึงวิชาธรรมกาย

อยากให้รูปพรหมทั้งรูปภพได้เข้าถึงวิชาธรรมกาย

อยากให้รูปพรหมทั้งรูปภพได้เข้าถึงธรรม

แม้นิพพานถอดกายก็เช่นกัน อยากเอากายเดิมแท้มาปรับปรุง
ธาตุธรรมใหม่ ให้เป็นธาตุธรรมดั้งเดิม

เพราะฉะนั้น เวลาท่านทำวิชชา ท่านควบไปหมดเลย นิพพาน ภพ ๓
โลกันตร์ ตรวจตราไปดูฝั่งสำเร็จที่เขาบังคับให้เกิดกิเลส ให้สร้างกรรม ให้
มีวิบาก แล้วก็ภพเป็นที่รองรับ ท่านจะไปรู้หมดเลย รื้อฝั่งนี้ออกหมด
ว่า มันบังคับกันมาตั้งแต่ไหน ทำอย่างไรถึงจะไปเก็บวิบัติบาปศักดิ์สิทธิ์
ที่เขาไปบังคับตรึงนี้ให้หมดสิ้นไปได้ ตลอดนิพพาน ภพ ๓ โลกันตร์ ให้
สิ้นไปเลย นี่คือหัวใจท่านนะ

ยังไม่พอ ท่านยังอยากทำให้สิ่งแวดล้อม ตั้งแต่โอกาสโลก ชั้นธโลก
สัตว์โลก อยู่ในสภาวะดั้งเดิม คือ เมื่อแก้ฝั่งสำเร็จของมนุษย์ ทิพย์ ธรรม
ได้หมดแล้ว อยู่ในสภาพเดียวกันเช่นเดียวกับอายตณนิพพาน เรื่องที่
จำเป็นสำหรับมนุษย์ก็หมดไป เช่น อาหาร เสื้อผ้า แต่ไม่ได้หมายความว่า
ไม่ได้นุ่งผ้า เสื้อผ้าอย่างนี้ที่เปลี่ยนกันหลากหลาย เสนาสนะ ยารักษาโรค
สิ่งที่มีความจำเป็นอย่างนี้หมดสิ้นไปเลย เพราะอยู่ในสภาวะเดียวกับ
อายตณนิพพานไม่ถอดกาย

สัตว์โลก ได้แก่ เห็น จำ คิด รู้

ชั้นธโลก ได้แก่ ชั้นธ ๕

โอกาสโลก ได้แก่ ดิน อากาศ ไฟ ดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ ดวงดาว
จักรวาลต่าง ๆ ที่ไปมาไม่สะดวก ไม่ถึงกัน ให้ติดต่อกันได้ ใจของ
ท่านอย่างนั้นะ

ภาพ : พระประธาน อุโบสถ วัดพระธรรมกาย

เพราะฉะนั้น เวลาทำวิชาควมหมดเลย นิพพาน ภพ ๓ โลกกันตร์ แสน โกฎิจักรวาล อนันตจักรวาล โอกาสโลก ชันธโลก สัตวโลก พระอาทิตย์ ดวงจันทร์ ดวงดาวหมดเลย แก่หมด ยังไม่พอนะ ยิ่งกว่านั้นเข้าไปอีก ทั่วธาตุทั่วธรรมที่เขาบังคับบัญชาแค่ไหนจะไปแก้มั้งนั้นหมดเลย ท่านมีความรู้สึกอยากให้เป็นอย่างนี้ ยิ่งกว่าใคร ๆ ทั้งสิ้น

เพราะฉะนั้น การให้ธรรมทานเป็นสุดยอดแห่งการให้ เป็นทางมาแห่งบุญ ความบริสุทธิ์ ความสุข ความปิติใจ ถ้าลูกทุกรูปในที่นี้ได้เข้าถึงธรรมกาย เข้าถึงวิชาธรรมกาย ความรู้สึกชนิดนี้จะเกิดขึ้น และวันนั้นถึงเวลาของเราที่จะประชุมพร้อมกัน วางทุกสิ่ง และมาทำหยุดนิ่ง เช่นเดียวกับที่หลวงปู่วัดปากน้ำได้ผ่านมาแล้วในระหว่างที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ และแม้แต่ปัจจุบันนี้ท่านก็ยังทำอยู่ แม้ว่าไม่เร็วแรงเท่ากับตอนที่มียากุ มนุษย์ก็ตาม หยุดในหยุดไปเรื่อย ๆ ไม่ยั้งเลย

ช่วยกันสร้างบรรยากาศที่ดี

อย่าให้วันเวลาผ่านไปเปล่า ๆ นะลูกนะ ให้ผ่านไปพร้อมกับการทำหยุดทำนิ่งควบคู่กันไปด้วย

สิ่งที่จะช่วยให้ลูกทุกรูปหยุดนิ่งได้สมบูรณ์ เราจะต้องมาช่วยกันสร้างบรรยากาศแห่งการประพฤติปฏิบัติธรรมกัน บรรยากาศอย่างนี้เราสามารถสร้างได้

เราไม่อาจจะเอาอากาศบนยอดดอยมาไว้ที่วัดได้ ไม่อาจที่จะเอาท้องทะเลมาไว้ใกล้วัด ไม่อาจจะเอาทะเลสาบมาไว้ได้ แต่เราสร้างบรรยากาศ

แห่งการประพาศธรรมได้ โดยมีสิ่งแวดล้อมที่เหมือนเดิมอย่างนี้แหละ
นั่นก็คือความรักและความปรารถนาดีซึ่งกันและกัน

ถ้าลูกทุกรูปมีความรัก มีความปรารถนาดีซึ่งกันและกัน หลวงพ่อ
เชื่อว่าบรรยากาศแห่งการประพาศธรรมจะเกิดขึ้น บรรยากาศแห่งการ
สร้างบารมีจะเกิดขึ้น แม้เราจะมีภารกิจหายไปที่หนักหนาแค่ไหนก็ตาม
ไม่ถึงกับสาหัสหรอก แค่นักหนาแต่มีความสุข เหนื่อยแต่มีความสุข
ถ้าลูกทุกรูปมีความรัก มีความปรารถนาดีซึ่งกันและกัน

ช่วยสร้างบรรยากาศที่ดี เมื่อพระสร้างบรรยากาศอย่างนี้ก็จะ
ถ่ายทอดไปถึงสามเณร

เมื่อสามเณรช่วยกันสร้างบรรยากาศ ก็จะไปถึงอุบาสก อุบาสิกา

เมื่ออุบาสก อุบาสิกาในองค์กรของเราช่วยกันสร้างบรรยากาศ ก็
จะถึงสาธุชน

จากสาธุชนก็ถึงบ้าน จากบ้านก็ถึงหมู่บ้าน ตำบล อำเภอ จังหวัด
หรือทุกหนทุกแห่ง

ในโรงเรียน ในที่ทำงาน ตามถนนหนทาง ระหว่างทางในทุก ๆ ที่
ก็จะเกิดขึ้นได้

เพราะฉะนั้น ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไปนะลูกนะ ให้ใช้วันเวลาให้เป็น
ประโยชน์ต่อการสร้างบารมีสมกับที่ตั้งใจเข้ามาสู่เส้นทางธรรม ไกลชิด
พระรัตนตรัยอย่างนี้ และให้สมกับที่ตั้งใจจะทำพระนิพพานให้แจ้ง
จะได้หมดห่วง หมดกังวล

หลวงพ่อบ้านวยพร

ในที่สุดนี้ หลวงพ่อขออำนวยพรให้ลูกทั้งหมดนี้ จงมีสุขภาพร่างกายที่แข็งแรง ใครเจ็บไข้ได้ป่วยก็ขอให้หายเจ็บ หายป่วย หายไข้ ใครที่แข็งแรงก็ขอให้แข็งแรงยิ่ง ๆ ขึ้นไป ให้อายุยืนยาว ได้สร้างบารมีไปนาน ๆ ให้มีกำลังใจเข้มแข็งเอาชนะการบังคับบัญชาของพญามารได้ ไม่ให้ตกต่ำ ให้จิตใจสูงส่ง สร้างบารมีได้ตลอดรอดฝั่ง จนกระทั่งถึงที่สุดแห่งธรรม

ให้รู้แจ้งเห็นแจ้งแทงตลอดในวิชาธรรมกายอย่างถูกต้องร่องรอยตรงไปตามความเป็นจริง หลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ และคุณยายอาจารย์ฯ ได้บรรลุธรรมใด ลูกทุกรูปพึงบรรลุธรรมนั้น

จะทำหน้าที่เป็นครูเขา เป็นอาจารย์เขา เป็นยอดกัลยาณมิตร ผู้นำบุญ ก็ให้ชี้แจงแสดงธรรมไปเพราะทั้งเบื้องต้น ท่ามกลาง เบื้องปลาย บริสุทธิบริบูรณ์ทั้งอรรถทั้งพยัญชนะ ใครได้ยินได้ฟังก็ให้เกิดความอาหาญ ร่าเริง เบิกบานในทางธรรม ได้บรรลุธรรมตามนั้น

จะเดินทางไกลไปที่ใด เพื่อปฏิบัติศาสนกิจ ก็ขอให้บุญหล่อเลี้ยงรักษาให้ปลอดภัย คิดอะไรในสิ่งที่ดี เป็นไปเพื่อการสร้างบารมี ขอความปรารถนานั้นจงเป็นผลสำเร็จ ๆ ๆ ด้วยอานุภาพแห่งพระธรรมกายของพระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ จงทุกประการเทอญฯ ©

ต้นแบบที่ดีของคฤหัสถ์

วันที่ ๒ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๐

โอวาทหลวงพ่อดัมมชโย ณ อุโบสถ วัดพระธรรมกาย

วันอาทิตย์ที่ ๒ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๐

เรากราบทูลกันเสร็จเรียบร้อยแล้ว มีอานิสงส์กฐินทั่วถึงกันทั้งหมด อานิสงส์กฐินตามธรรมวินัย ทุกท่านคงได้ศึกษากันมาอย่างดีแล้ว จะไม่พูดรายละเอียดในที่นี้ แต่ว่าจะขอพูด ๑ ข้อ คือ

เที่ยวไปโดยไม่ต้องบอกลา อานิสงส์ข้อนี้โดยธรรมวินัยไปได้โดยไม่ต้องบอกลา ไม่มีปัญหา แต่ว่ายุคสมัยพุทธกาลกับยุคนี้ไม่เหมือนกัน ในสมัยนั้นพอออกพรรษาแล้ว ปาวณาเสร็จ รับกฐินได้อานิสงส์กฐินเสร็จเรียบร้อยแล้วต่างก็แยกย้ายกันไปประพฤติปฏิบัติธรรม ตามป่าตามเขา ห้วย หนอง คลอง บึง เรือนว่าง โคนต้นไม้ หรือสถานที่ไหนที่ร่มเย็นเป็นสัปปายะ ถือโอกาสว่า ไม่ต้องมีห่วงมีกังวลอะไรต่าง ๆ ก็แยกย้ายกันไปปฏิบัติธรรม

แต่พอมาถึงยุคนี้ อันนี้เป็นเรื่องขอร้องส่วนตัวในฐานะที่หลวงพ่อบุญผู้ปกครองอยู่ การจะไปไหนมาไหน หลวงพ่อยากจะรับรู้รับทราบด้วย เพราะเป็นห่วง เนื่องจากว่าสถานการณ์บ้านเมืองในยุคนี้เปลี่ยนแปลงไป เพราะฉะนั้นในกรณีนี้ ถ้าใครจะแยกย้ายไปเที่ยวกรรมฐาน เที่ยววัดดูละอะไรต่าง ๆ ต้องบอกให้พระอาจารย์ หรือผู้ที่หลวงพ่อมอบหมาย หรือหลวงพ่อได้รับทราบด้วย

เนื่องจากว่า เราทำงานเป็นทีม ทีมของเรามุ่งไปสู่ที่สุดแห่งธรรม ไม่ใช่แยกย้ายกันตามลำพัง ตัวใครตัวมันอย่างในสมัยนั้น เพราะฉะนั้น การจะไปไหนมาไหนต้องไปตามนโยบายเพื่อให้ได้งานของพระศาสนา เพื่อให้ได้บุญของการไปในครั้งนั้น เพื่อประโยชน์สุขของตนและผู้อื่น

อันนี้เป็นเรื่องของการขอร้องส่วนตัว ซึ่งหลวงพ่อก็ทำอย่างนี้ทุกปี หลังจากกรานกฐินกันแล้ว เพราะเราต้องไปเป็นทีม ทำก็ต้องทำเป็นทีม ให้งานทุกอย่างสอดคล้องกัน ก็ให้ลูก ๆ รับทราบในประเด็นนี้ด้วย

ลาสิกขาแล้วต้องไปเป็นต้นแบบที่ดี

บางท่านที่มีความจำเป็นต้องลาสิกขา เพราะงานมาบวช ครบกำหนดวันลาแล้วต้องออกไปปฏิบัติภารกิจในทางโลก หลวงพ่อก็อยากแนะนำว่า แม้เราจะลาสิกขาไปแล้วก็ตาม ก็ให้ไปเป็นต้นบุญต้นแบบที่ดีโดย

>> รักษาศีล ๕ ให้บริบูรณ์ อย่าให้บกพร่องซึ่งเป็นข้อวัตรปฏิบัติที่ไม่ขัดกับชีวิตประจำวัน เป็นศีลที่เป็นไปเพื่อการบรรลุมรรคผลนิพพาน

หลวงพ่อดีดาย เห็นหลายคนเคยบวชเรียนกันมาแล้ว ตอนบวชก็เคร่งครัดในธรรมวินัยดี แต่พอลาสิกขาไปแล้ว ศีล ๕ บกพร่อง โดยเฉพาะที่ชัดเจน คือ การไปดื่มสุราเมรัย หลวงพ่อเห็นแล้วอายจึงเลยอายแทนเขาว่า เขาเคยบวชมาแล้ว เคยศึกษามาแล้ว ได้ชื่อว่า เป็นผู้รู้มาแล้ว ได้รับคำแนะนำสั่งสอนจากพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว โดยมีพระธรรมวินัยเป็นตัวแทน แต่ออกไปถูกระแสโลกดึงดูด ถูกคะยั้นคะยอชักชวนให้ดื่มสุรา ตอนแรก ๆ ก็เก้อเขิน ไม่กล้าดื่ม ยังมีความละอายต่อบาปอยู่ แต่ต่อไปเชื่อเก่ากำเริบขึ้นมา ก็ไปดื่มที่ละนิดทีละหน่อย ในที่สุดก็เหมือนเดิม เหมือนเมื่อสมัยก่อนบวช

ถ้าอย่างนี้หลวงพ่อดีดาย เพราะเราได้สละเวลาในทางโลก การทำมาหากิน ครอบครอง ความสนุกสนานเพลิดเพลิน มาบวชกันแล้ว ๑ พรรษา พอลาสิกขาไปศีล ๕ ก็รักษาไม่บริบูรณ์ นำเสียตาย

ชาวโลกยังขาดแคลนตัวอย่างที่ดีงาม ที่เขาจะดำเนินชีวิตตาม เขาขาดแคลนมาก เขาต้องการตัวอย่างที่ดีเพื่อที่เขาจะได้ปฏิบัติได้ถูก เป็นหน้าที่ของเราในฐานะที่เราได้รู้แล้วเห็นแล้วในระดับหนึ่ง เกี่ยวกับโทษในการผิดศีล คุณของการรักษาศีลก็ได้เรียนรู้มาพอสมควร เราควรจะเป็นแบบอย่างที่ดีให้กับชาวโลก แทนที่เราจะ让他ดึงเราไป เราจะต้องดึงเขากลับมาสู่แสงสว่าง ดึงเขาขึ้นมาจากโคลนตม ขึ้นมาสู่ที่สะอาด ไม่ควรจะปล่อยให้เขาดึงเราให้ตกต่ำลงไป

ถ้าหากใครถูกดึงไปอย่างนี้ หลวงพ่อเสียความตั้งใจดีแต่เดิมกว่าจะมาบวชได้ไม่ง่ายเลย เวลาบวชก็มีคนมาร่วมอนุโมทนา บวชแล้วมีคนสนับสนุน ลาลึกขาไปเขาก็หวังว่า จะได้รับแสงพระธรรมบ้าง ได้รับคำแนะนำที่ดีบ้าง แต่ในที่สุดกลับไปเป็นเหมือนเดิมอย่างนั้น บวชแล้วก็สูญเปล่า ลูกหลวงพ่ออย่าเป็นอย่างนี้นะ ถ้าลาลึกขาแล้วศีล ๕ ต้องให้บริบูรณ์

>> วันพระให้รักษาศีล ๘

ถ้าหากมีกำลังใจ มีเวลา อารมณ์ และสุขภาพแข็งแรง ควรจะรักษาศีล ๘ บ้าง แม้จะครองเรือนก็ตาม วันพระเป็นวันเหมาะสมที่เราจะรักษาศีล ๘ ให้บริสุทธิบริบูรณ์ เดือนหนึ่งมีแค่ ๔ วันพระ เดือนละ ๔ ครั้ง

วันปกติเราก็กถือศีล ๕ วันพระก็ถือศีล ๘ สมาทานเอาไว้ ทำใจให้เป็นพระทั้งกาย ทั้งวาจา ทั้งใจ ให้เป็นพระไปทั้งเนื้อทั้งตัว แม้ว่าไม่ได้ครองผ้ากาสาวพัสตร์ก็ตาม แต่ใจให้เป็นพระ รักษาพระพุทธานุญาตให้บริสุทธิบริบูรณ์ ถ้าทำอย่างนี้ได้ ก็เท่ากับว่าเราจะได้ยกย่องวันพระ ซึ่งตอนนี้ถูกละเลยไปหลายสิบปีแล้ว

เมื่อ ๔๐-๕๐ ปีที่แล้ว ผู้เฒ่าผู้แก่ยังเล่าให้ฟังว่า ในอดีตพอถึงวันพระ เขายังรักษาศีลกัน เข้าวัดฟังธรรม แต่ปัจจุบันทำมาหากินต้องแข่งขันกัน วันพระไม่ตรงกับวันหยุดเลยลดละเลิกกันไป แต่ของเราแม้ไม่ตรงกับวันหยุด เราก็สามารถรักษาได้ จะได้เป็นแบบอย่างที่ดีสำหรับชาวโลก

เราจะได้อธิบายให้เขาฟังได้ว่า อานิสงส์การรักษาศีล ๘ มีอะไรบ้าง รักษาแล้วจะได้ประโยชน์ต่อตัวเองอย่างไร ต่อครอบครัวอย่างไร ต่อเพื่อนบ้าน ต่อสังคม ต่อประเทศชาติ และต่อโลกอย่างไร

ศีล ๘ เป็นสิ่งที่ควรรักษาเอาไว้ เดือนหนึ่งแค่ ๔ วัน ไม่ยากเลย ผู้เฒ่าผู้แก่เล่าให้หลวงพ่อฟังว่า ในสมัยก่อนเขารักษากันยิ่งกว่านี้ มีวันรับวันจริง แล้วก็วันสง คือ ก่อนวันพระ ๑ วัน ก็สมาทานกันแล้ว วันจริงคือ วันพระก็เคร่งครัด วันรุ่งขึ้นก็ยังสมาทานต่ออีก ๑ วัน หมายความว่า ใน ๑ เดือน เขารักษาศีล ๘ ถึง ๑๒ วันทีเดียว

ดังนั้น ในสมัยก่อนนั้นสังคมจึงอยู่เย็นเป็นสุข ทุกคนมีความสุข มีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่กัน แบ่งปันกัน มีเมตตาธรรมซึ่งกันและกัน รักใคร่ เหมือนกับเป็นครอบครัวเดียวกัน หน้าตาก็เบิกบาน ยิ้มแย้มแจ่มใสกัน เพราะฉะนั้นถ้ามีโอกาสให้รักษาศีล ๘ กันไปตามวาระนะ

>> สร้างครอบครัวให้เป็นครอบครัวธรรมกาย

ถ้าใครมีครอบครัวก็ให้ทั้งครอบครัวเป็นครอบครัวของชาวพุทธ เป็นพุทธมามกะที่สมบูรณ์ รู้จักการให้ทาน รักษาศีล และเจริญภาวนา

การทำทาน ประเพณีในการใส่บาตรพระ ก็ควรจะรักษาเอาไว้ ถ้าทั่วประเทศพร้อมเพรียงพร้อมใจกันไม่ใส่บาตรพระสัก ๗ วัน พุทธศาสนา

ก็หมดไปแล้ว นั่นหมายถึงว่า ประเทศชาติได้สูญเสียสิ่งที่มีคุณค่าไป เราควรจะรักษาธรรมเนียมนี้อะไรไว้ นอกจากเพื่อบุญกุศลของเรา ควรจะรักษาเอาไว้เท่าที่เรจะมีโอกาส ส่วนพระณเรที่เรารู้นั้น ท่านจะเป็นอย่างไรก็เป็นเรื่องของท่าน แต่ภาพนี้ควรจะสืปรากฏเอาไว้ และถ้าหากถือโอกาสให้ธรรมทานกับท่านบ้างก็ดีเหมือนกัน คือ ถึงเวลาก็ให้โอกาสพูดเปรย ๆ กับท่านบ้าง เวลาจะสืบาตรว่า

“วันนี้ดีใจจัง อธิษฐานจิตมาทั้งคืน อยากจะเจอเพื่อนานาญมาสืบาตร วันนี้เป็นบุญลาภ สิ้นเข้าขึ้นมาเตรียมอาหาร พอเดินออกมาหน้าบ้านเจอเพื่อนานาญมายืนอยู่หน้าบ้าน พอเห็นแล้วชื่นอกชื่นใจ ดูสิรักษาธรรมวินัยได้ดี” คุยกับท่านอย่างนี้สัก ๑ นาที ท่านจะได้ชื่นอกชื่นใจ มีกำลังใจรักษาธรรมวินัย ก็จะเป็นกำลังใจให้ซึ่งกันและกัน

>> การปฏิบัติธรรมเป็นหัวใจของชีวิต อย่าทิ้งการปฏิบัติธรรม

ในเรื่องของการปฏิบัติธรรม เมื่อลาสิกขาไปแล้ว อย่าให้ธุรกิจ การงานอื่นใดมาเป็นอุปสรรคต่อการประพฤติปฏิบัติธรรมของเรา อย่าให้มาเป็นข้อแม้ ข้ออ้าง หรือเงื่อนไข ทำให้เราไม่ปฏิบัติธรรม

การปฏิบัติธรรมเป็นหัวใจของชีวิต เมื่อเราปฏิบัติธรรมทุกวัน แม้ยังเข้าไม่ถึงธรรมก็ตาม กายวาจาใจก็จะถูกกลั่นให้บริสุทธิ์ไปเรื่อย ๆ ทุกวัน จิตใจก็เจริญงอกงามไปสู่ความดีงามไปเรื่อย ๆ โดยที่เราไม่รู้สืกตัวเลย เหมือนเรารดน้ำที่โคนต้นไม้อะไร เราสังเกตไม่ออกหรือกว่า ต้นไม้มันโตวันละสักก็เซ็นต์ แตรดไปทุกวัน สักวันหนึ่งมันก็มีผลเกิดขึ้น

พอเราเริ่มต้นหลับตา แค่ว่าคุ้ยชาตสมาธิ เพียงหลับตาแค่นั้น เทวดาเห็นก็อนุโมทนาสาธุการแล้ว ความดีได้หยั่งรากลงไปໃใจของเราแล้ว แค่ว่าหลับตาเท่านั้น ยังไม่ทันได้ทำอะไรเลย และเมื่อเราทำใจหยุดนิ่งตามที่ได้ศึกษามาในระหว่างบวช กระแสธารแห่งบุญก็จะเริ่มเกิดขึ้นมา ทีละเล็กทีละน้อย ความดี บุญกุศลก็ค่อย ๆ สั่งสมไปทีละเล็กทีละน้อย เหมือนน้ำหยดลงมาในตุ่ม ทีละหยด สองหยด ไม่ช้ามันก็เต็ม

สักวันหนึ่งสิ่งที่เราทำที่เรามีความรู้สึกเหมือนไม่ได้อะไรเลย เหมือนไม่ก้าวหน้า มันจะบังเกิดผลขึ้นอย่างที่เราไม่รู้เนื้อรู้ตัวเลย และถึงวันนั้น เราจะมีความสุข มีปิติ เป็นรางวัลสำหรับคนที่มีความเพียร เห็นคุณค่าของการปฏิบัติธรรม

การปฏิบัติธรรมที่เข้าไม่ถึง
มีเพียงประการเดียว คือ ไม่ได้ทำ
ถ้าไม่ได้ทำ ก็ทำไม่ได้
ถ้าได้ทำก็ทำได้ มีอยู่แค่นี้

ปฏิบัติไปเรื่อย ๆ ไม่ช้าความบริสุทธิ์เต็มที ถูกส่วนเข้าก็จะได้เข้าถึงพระธรรมกายในตัว เมื่อเข้าถึงพระธรรมกายแล้ว เราก็มีไตรสรณคมน์เป็นที่พึ่ง มีพุทธรัตตะ ธรรมรัตตะ สังฆรัตตะ เป็นที่พึ่งที่ระลึกของเราตลอดไป เราจะมีชีวิตที่เบิกบาน

มีสาธุชนหลายท่านมาเล่าให้หลวงพ่อฟัง ท่านหนึ่งเล่าว่า

“หลวงพ่อกับ ผมนั่งธรรมะทุกวันเลย วันละชั่วโมงครึ่ง อากาศร้อน ผมก็นั่ง เหงื่อออกผมก็นั่งไป ไม่คิดอะไร ผมคิดว่า ธรรมะคือธรรมชาติ

หมายถึงว่า ผมนั่งไปอย่างนั้นแหละ ไม่ได้คิดว่าจะเห็นอะไร แต่นั่งทุกวัน อย่างสม่ำเสมอ ใหม่ ๆ ฟุ้งจิงเลย ทั้งเมื่อย ทั้งมืด ทั้งฟุ้งสารพัดไปหมด แต่ผมก็นั่งไปเรื่อย ๆ

“จนกระทั่งวันหนึ่ง ผมก็นั่งไปอย่างนั้นแหละเป็นกิจวัตร อยู่ ๆ แสงสว่างก็เกิดขึ้น อยู่ ๆ พระมาจากไหนก็ไม่รู้ จากที่ไกล ๆ พริบลงไป ในกลางท้องผมเลย ผมมีความสุขจิงเลย แต่ผมก็ไม่รู้อะไร เห็นแต่พระ และมีความสุข

“ตอนนี้ใครเข้าใกล้ผม ผมพูดหมดเลยว่า ทำไมคุณไม่นั่งสมาธิ สมาธิให้คุณค่าต่อชีวิตมาก คุณจะมีความสุข คุณจะมัวมาหาเงินทอง ทำไมตายแล้วก็เอาไปไม่ได้ ทำไมคุณไม่มาหาความสุขจากการนั่งสมาธิ เข้าถึงพระภายใน แต่ก่อนนั้นผมก็เคยกิน เคยเที่ยว เหมือนคุณอย่างนี้แหละ ไม่เห็นมีความสุขเลย มันแค่เพลิน ๆ ลืมความทุกข์ไปชั่วคราวกลับมาผมก็ยังมีความทุกข์เท่าเดิม แต่เดี๋ยวนี้ผมมีความสุขมาก ผมเดินไปไหนมาไหน ตัวจะโล่ง ๆ เหมือนลอย ๆ กลวง ๆ ข้างใน ผมก็พูดไม่ถูก เหมือนกันทำไมถึงเป็นอย่างนี้ มันกลวง มันโล่ง มันสบาย มีพระในตัว ผมก็ดูของผมไปเรื่อย ๆ บางทีก็เป็นดวง บางทีก็เป็นพระ บางทีท่านก็องค์ใหญ่ บางทีท่านก็องค์เล็ก ดวงบางทีก็เล็ก บางทีก็ใหญ่ เดี่ยวมาเดี๋ยวไป บางทีก็อยู่ในท้องพระ บางทีพระก็อยู่ในกลางดวง ผมมีความสุขจิงเลย ทำไมคุณไม่ทำอย่างนี้บ้างล่ะ”

ท่านเล่าให้หลวงพ่อฟัง ทำให้หลวงพ่อมั่นใจว่า ชีวิตประจำวันไม่ได้เป็นอุปสรรคต่อการประพฤติปฏิบัติธรรมเลย เพราะธรรมะมีอยู่แล้วในตัวของเรา ถ้าเราตั้งใจจริง ทำทุกวันก็จะสมหวังได้

>> มาวัดทุกวันอาทิตย์

อาทิตย์หนึ่งก็มาเยี่ยมที่วัด มาปฏิบัติธรรมด้วยกัน มาเยี่ยมหลวงพี่ที่ท่านยังบวชอยู่ มาคุยเรื่องธรรมะ อย่าไปชวนท่านคุยเรื่องทางโลก บาปนะให้คุยเรื่องพระ เรื่องธรรมะ เรื่องดี ๆ อย่าเอาเรื่องร้อนใจมาคุยกับท่าน

อย่าเอาหนังสือ หรือสื่อต่าง ๆ ที่ดูแล้วทำให้ใจเราร้อน มาถวายท่าน พวกผู้หญิงที่แต่งตัวน้อยชิ้น บางทีไม่ได้ใส่อะไร อย่าเอามาให้ท่านดู พระพุทธเจ้าท่านเรียกพวกนี้ว่า **นุ่งชั่วห่มชั่ว** หลวงพ่ออ่านตอนนั้นก็ไม่ใช่ใจ ไม่เห็นจะเกี่ยวอะไร เออ จริงสินะ คืออะไรก็ตามที่ไปทำลายสันติสุขภายในของบุคคลใด สิ่งนั้นคือความชั่ว ภาพเหล่านี้พอคนเห็น โดยเฉพาะพระ ใจที่กำลังสงบนิ่งดี กำลังเยือกเย็น พอเห็นขึ้นมา ขวัญหนีเลย พอขวัญหนีแล้วดีมันฝ่อ ดีโต ๆ นี่เหลือนิดเดียว ใจกระเจิง กระเจิงยังไม่พอ มันร้อน พอใจร้อนมันก็ขยายมาสู่ระบบประสาทกล้ามเนื้อ เกิดความกระสับกระส่าย พอเกิดความกระสับกระส่าย ภาพนี้เข้าไปแทนที่ มันก็อยากไถ่ อยากลอง ลองไม่ได้ก็อึดอัด ความสงบก็สูญเสียไป อย่างนี้เขาเรียกว่า **นุ่งชั่วห่มชั่ว** เอาหนังสือมาหนังสือนั้นก็ชั่ว มันไหลมาจากตรงนั้น

ดังนั้น อย่าเอาสิ่งนี้เข้ามา ถ้ามีอยู่ในวัดของเรา ช่วยกันขจัดออกไป เป็นตัวแทนของหลวงพ่อ เป็นตัวแทนของพระศาสนา เป็นตัวแทนของพระพุทธเจ้า ช่วยกันขจัดกวาดล้างออกไปให้หมด อย่าให้มี

เพราะฉะนั้น วันอาทิตย์มาเยี่ยมเยียนเพื่อนสหธรรมิก มาช่วยเสริมให้กำลังใจกัน ให้ท่านมีกำลังใจอยู่ในพระธรรมวินัย เพราะกำลังใจท่าน

เดี๋ยวก็ขึ้น เดี๋ยวก็ลง พอมาเสริมกำลังใจให้กำลังใจท่านสูงขึ้น เราก็จะได้บุญกุศลไปด้วย

>> ช่วยเหลือกิจกรรมของวัด

มีโอกาสมาก็มาช่วยเหลือกิจกรรมของวัด เราช่วยอะไรได้เราก็ช่วยกันไป ช่วยเรื่องทุนทรัพย์ได้ก็ทำหน้าที่เป็นกองเสบียงไป ช่วยทำหน้าที่ผู้นำบุญได้ก็ทำหน้าที่ผู้นำบุญ ทำหน้าที่เป็นกัลยาณมิตร ช่วยด้านห้วงคิด ความรู้สติปัญญา ก็มาช่วยกัน

>> ช่วยกันปกป้องพระพุทธศาสนา

เวลาเกิดเหตุเภทภัยในทางพระพุทธศาสนา โดยเฉพาะกับวัดวาอารามของเรานี้ก็ช่วยกันปกป้อง ช่วยกันแก้ไข ขวาลือต่าง ๆ ที่ไม่เป็นความจริง ต้องกล่าวหาญที่จะแนะนำให้เขามีความเข้าใจในสิ่งที่เป็นจริง ใครเข้าใจไม่ถูกต้องก็อธิบาย ทำให้เขาเข้าใจถูกต้อง ทำอย่างนี้จึงจะเรียกว่า รักพระพุทธศาสนาอย่างแท้จริง

การลาสิกขาออกไปคราวนี้ ไปเพราะความจำเป็น ไปแล้วก็ให้เกิดประโยชน์ต่อพระพุทธศาสนาด้วย และต่อตนเองไปด้วย ผู้ที่จำเป็นต้องลาสิกขาไป ฟังคำสั่งที่หลวงพ่อนำแนะนាំเฝ้าไว้จะลุล่วง

ชีวิตสมณะ..ภูมิอันสูงสุด

สำหรับลูกทุกรูปที่ไม่ได้มีการกัณฑ์ใดเลย ไม่จำเป็นก็อย่าลาสิกขาตามเขาไปนะ เห็นเขาลาสิกขาก็มีอารมณ์ร่วมไปกับเขา อย่างนี้ไม่เกิดประโยชน์ เราอยู่ในภูมิอันสูงแล้ว ควรรักษาภูมินี้เอาไว้ให้ตลอดรอดฝั่ง และยกให้สูงขึ้นไปเรื่อย ๆ

ไม่มีเพศภาวะไหนที่จะมีโอกาสว่างในการแสวงหาความรู้ภายใน ซึ่งเราจะเรียนกันจนตายเท่าไรก็ไม่หมด เป็นพระเป็นเณรเป็นเพศภาวะที่เหมาะสมต่อการศึกษาวิชชาธรรมกายมาก เพราะเราไม่ต้องทำมาหากิน ไม่ต้องไปแข่งขันกับใคร ไม่มีคู่แข่ง ไม่มีคู่แข่ง ไม่มีกำไรขาดทุน ไม่มีทุกข์โศกเศร้า เป็นโอกาสว่างทีเดียว

ถ้ารู้จักใช้เพศภาวะนี้ให้เป็นประโยชน์ ไปแสวงหาความบริสุทธิ์ภายใน เติมความบริสุทธิ์ไปทุกวันทุกคืน สักวันหนึ่งเราจะรู้แจ้งเห็นแจ้ง แสงตลอดในวิชชาธรรมกาย จะเข้าใจคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เข้าใจวิชชาธรรมกายที่หลวงปู่วัดปากน้ำท่านศึกษา เข้าไปเพื่อมุ่งไปสู่ที่สุดแห่งธรรม ความเข้าใจนั้นจะทำให้เรามีความเห็นที่ตรงต่อหนทางที่จะไปสู่ที่สุดแห่งธรรม กำลังใจของเราจะไม่วันตกต่ำ จะมีความสุขในเพศภาวะนี้อย่างสมบูรณ์

อย่าเป็นศิลปินเดี่ยว

ออกพรรษาแล้ว ในช่วงนี้การปฏิบัติธรรมของเราต้องเข้มข้นขึ้นไปเรื่อย ๆ อย่าให้ตกต่ำลงมา อย่าขยับเฉพาะภายในพรรษาเท่านั้น ออกพรรษามีเวลายาวนานกว่าในพรรษา พยายามทำความเพียรกันให้เต็มที่ ควบคู่กับการกิจที่เราได้รับมอบหมายจากส่วนรวม เขาให้เราทำอะไร ก็ทำภารกิจนั้นให้สำเร็จ ให้สมบูรณ์

อย่าลืมมองภาพรวมด้วย เราจะเอาเฉพาะจุดที่เรารับผิดชอบให้สมบูรณ์อย่างเดียวไม่ได้ เราจะต้องดูว่า สิ่งที่เราทำนั้นกระทบต่อส่วนรวมไหม ถ้ากระทบเราก็แก้ไขปรับปรุงให้ดีทั้งจุดที่เรารับผิดชอบ ดีทั้งส่วนรวมด้วย เพราะเราทำกันไปเป็นทีม ไม่ใช่ทำกันไปตามลำพัง

ศิลปินเดี่ยวอย่านำมาใช้ในการสร้างบารมีเลย เราต้องเอาทั้งคนทำงาน งานก็สำเร็จ คนก็มีไมตรี รักกัน มีความสามัคคีเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน อยู่ในอารามนี้จะได้มีความสุข

บวชกันไปในวันหนึ่งคืนหนึ่ง ประเดี๋ยวเดียวก็จะหมดเวลาแล้ว อย่างหลวงพ่อก็ก๊อ ๓๐ พรรษาแล้ว พวกเราก็จริญพรรษาขึ้นมาเรื่อย ๆ เพราะฉะนั้นภารกิจที่เราได้รับมอบหมายนี้ก็ทำควบคู่กับการปฏิบัติธรรม

งานเร่งด่วน สร้าง ๓ สิ่งให้สำเร็จ

มีงานเร่งด่วนอีกอย่างที่เกิดขึ้น เรื่องก่อสร้างมหาธรรมกายเจดีย์ สภาธรรมกายสากล และมหาวิทยาลัยพระมงคลเทพมุนี

สิ่งที่เราสร้าง ไม่ใช่เพราะเราอยากสร้าง แต่เป็นสิ่งที่ต้องสร้าง “อยาก” กับ “ต้อง” มันไม่เหมือนกัน เพราะถ้าให้หลวงพ่อเลือกกระหว่างอยู่เฉย ๆ กับทำ หลวงพ่อเลือกอยู่เฉย ๆ แต่อยู่เฉย ๆ แล้วมันไม่ได้บารมี เพราะฉะนั้นจึงจำเป็นต้องทำ

ที่ทำให้เราก็คิดพิจารณาว่า มันเกิดประโยชน์ไหม ถ้าเกิดประโยชน์ต่อมวลมนุษยชาติ ต่อการสร้างบารมี เราก็กทำ เพราะฉะนั้นสิ่งนี้เป็นสิ่งที่ต้องทำ ไม่ใช่เป็นสิ่งที่เราอยากทำ เมื่อทำมาแล้วมันเป็นบารมีของเรา และเป็นประโยชน์ต่อชาวโลกทั้งหลาย ต่อพระพุทธศาสนา เพราะเราเกิดมาสร้างบารมี ไม่ใช่เกิดมากิน มานอน มาเที่ยว มาสืบทัดพันธุมนุษยชาติ เราไม่ใช่มีชีวิตอย่างนี้ อย่างนี้เรียกว่า ชีวิตนกชีวิตกา ไม่ใช่ชีวิตนักสร้างบารมี เมื่อเราเกิดมาสร้างบารมี เราก็กต้องสร้างบารมี อะไรจะเป็นบารมีได้ เราก็กต้องทำสิ่งนั้น

มหาธรรมกายเจดีย์ สภาธรรมกายสากล มหาวิหารพระมงคลเทพมุนี เป็นสิ่งที่มีประโยชน์ ทั้งประโยชน์ตน ประโยชน์ท่าน และประโยชน์ต่อชาวโลก เราจึงต้องทำ

ในตอนนี้เราก็เห็นว่า สภาธรรมกายสากลใช้ประโยชน์ได้จริง ๆ ตั้งแต่วันแรกที่ยกคำฟ้าเรื่อยมา จนกระทั่งมาทอดกฐินปีที่แล้ว ก็มาถึงงานของหลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ วันต่อมานางพระบรมพุทเจ้า และวันนี้เป็นครั้งที่ ๕ คือ การทอดกฐินสามัคคี ก็ได้ประโยชน์กันมาอย่างเต็มที่ ต่อไปในอนาคตประโยชน์เรื่องการสอนธรรมะ การฝึกคน อบรมหล่อหลอม การฟังธรรม การปฏิบัติธรรม ทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็น การปลูกฝังความดีจะเกิดขึ้นที่สภาธรรมกายสากล และที่เราจะต้องขยายกันต่อไปอีก ๑๐ ช่องนั้น ก็เพื่อจะรองรับพระเถรแสนองค์ที่จะมาร่วมฉลองมหาธรรมกายเจดีย์ เพื่อให้ภาพนี้ขยายไปทั่วประเทศไทย และต่างประเทศทั่วโลก ให้เขาเห็นพลังแห่งความดี เขาจะได้มีกำลังใจ ในการสร้างความดี

การทำอย่างนี้ไม่ใช่เพราะความมั่งใหญ่ใฝ่สูงหรืออยากเด่นอยากดัง อยากให้ใคร ๆ เขาชื่นชม อยากจะเหนือกว่าคนอื่น ประเด็นนี้ไม่ได้นำเอามาเป็นข้อมูลในการพิจารณาขยายสภาธรรมกายสากลเลย หลวงพ่อมีเพียงประเด็นเดียวเท่านั้น เพื่อให้ภาพนี้เป็นกำลังใจต่อชาวพุทธทั่วประเทศ ต่อชาวโลกทั้งหลาย เขาจะได้เกิดกำลังใจในการสร้างบารมี

การเห็นพระภิกษุสามเณรแสนรูปนี้ไม่ใช่ของง่าย เราเอาตัวของเราเป็นเกณฑ์นี้แหละ เราเป็นพระเป็นเณร เคยเห็นอย่างมากไม่เกินหมื่นรูป และหมื่นรูปนั้นก็เห็นที่วัดพระธรรมกาย ที่อื่นแค่เป็นจำนวนพัน

เท่านั้น จำนวนพื้นที่เห็นส่วนมากจะเป็นในงานศพของพระผู้ใหญ่ แล้วมักจะหมุนเวียนกันมา แต่ที่จะอยู่รวมพร้อมกันถึงหลักพันขึ้นไปยาก

หมื่นรูปเราเห็นได้เฉพาะที่วัดพระธรรมกาย แต่แสนรูปเรายังไม่เคยเห็น มีแต่ปรากฏในพระไตรปิฎกว่า พระพุทธเจ้าพระองค์หนึ่งมีพระภิกษุสงฆ์สาวกเป็นบริวารแสนรูปบ้าง หลายแสนรูปบ้าง เป็นล้านบ้าง เราอ่านแล้ว จริง ๆ ส่วนลึกเรายังไม่ค่อยจะเชื่อว่า จะเป็นไปได้อย่างไร

เมื่อเราคิดได้ คนอื่นก็คิดได้ เพราะฉะนั้นหลวงพ่อก็คอยจะให้สิ่งที่เขาคิดมันถูกต้อง คือ คิดว่าเป็นไปได้จริง ๆ ไม่ใช่เป็นไปไม่ได้ เพราะฉะนั้นแสนรูป ก็จะเกิดกำลังใจ กำลังใจจากจุดนี้ก็ขยายไปทั่วประเทศ และไปยังต่างประเทศทั่วโลก นี่เป็นสิ่งสำคัญที่หลวงพ่อก็คอยจะทำให้เกิดขึ้น

หลวงพ่อก็มีวิธีการที่จะทำให้มีพระมีเณรแสนรูปมาบวชกัน ไม่ได้ยาก สิ่งนี้อยู่ในใจหลวงพ่อตลอด จะหยิบขึ้นมาใช้เมื่อไรก็ได้ตอนนั้นในการที่จะเอาพระเณรมาบวช ไม่ได้วิตกกังวล

เหลืออย่างเดียวนั้นก็คือ การขยายพื้นที่อีก ๑๐ ช่องออกไป ซึ่งจะต้องใช้เงินอีกจำนวนมาก เมื่อเป็นอย่างนี้แล้ว เราจะต้องมารวมพลังประสานใจกันให้เป็นหนึ่ง คิดให้เหมือนกันว่า ทำอย่างไรภารกิจนี้จึงจะสำเร็จไปได้ สภาธรรมกายสากลสำเร็จ มหาวิหารพระมงคลเทพมุนี และมหาธรรมกายเจดีย์สำเร็จเป็นอัศจรรย์ในยุคนี้

ตอนที่เห็นตัวเลข หลวงพ่อก็มีทางเลือกอยู่ ๒ ทาง ว่า เราจะกัดฟันสู้ต่อไป อีก ๑๘ เดือนนี้ ทำให้เสร็จไปเลย หรือว่าทำไปหยุดไป มีเงินเราก็กทำ ไม่มีเงินเราก็กไม่ต้องทำ จะกี่ปี ๔ ปี ๕ ปีเสร็จก็แล้วแต่

ก็เสร็จไปตอนนั้น ถ้าเราทำอย่างนั้น เราสบายตอนนี้ แต่ว่างานมันไม่เกิดขึ้น ดีไม่ดีกำลังใจเราจะท้อถอยกันเสียก่อน แต่ถ้าทำตอนนี้เสร็จกิจตรงนี้ได้ การกิจหยาบเราก็จะลื่นสุด คุณยายท่านจะได้ทันเห็นงานเราก็จะได้ทันใช้

วันนี้หลวงพ่อก็เลยถือโอกาสเล่าสิ่งเหล่านี้ให้ลูกทุกรูปฟัง เพื่อที่ว่าเราจะได้เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน แล้วกัดฟันสู้กันไปอีก ๑ ปีกับ ๖ เดือน เมื่อการกิจหยาบเราลื่นสุดแล้ว เราจะได้มุ่งเข้าไปสู่งานที่แท้จริงของเราต่อไปในอนาคต

หลวงพ่อบำเพ็ญพร

ในที่สุดนี้ หลวงพ่อขออนุโมทนาบุญกับลูกทุก ๆ รูป ที่ได้ทุ่มเทชีวิตจิตใจ ที่ได้ประพฤติปฏิบัติธรรมกันมาตลอด แล้วร่วมบุญกันอย่างเต็มที่ในทุกหน่วยงาน โดยไม่เห็นแก่ความเหนื่อยยากลำบากกายเลย

ให้บุญกุศลนี้เป็นเครื่องสนับสนุนให้ลูกทุกรูปมีสุขภาพร่างกายแข็งแรง อย่าเจ็บ อย่าป่วย อย่าไข้ มีอายุขัยยืนยาว ได้สร้างบารมีกันนาน ๆ

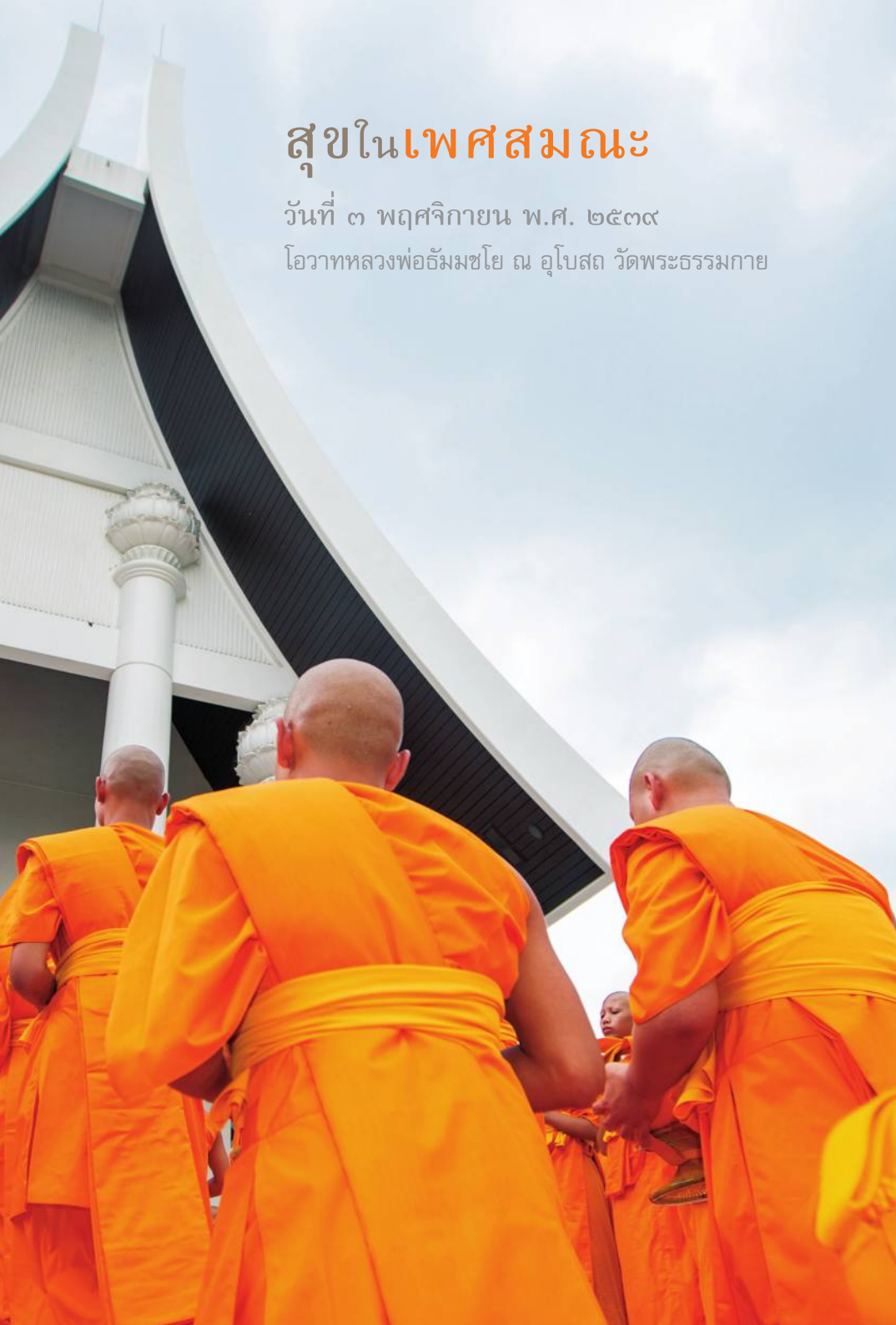
ขอให้มีพลังบุญพิเศษ แสดงธรรมได้ไพเราะทั้งเบื้องต้น ท่ามกลาง และเบื้องปลาย บริสุทธิบริบูรณ์ทั้งอรรถพยานุชนะ จะแนะนำสั่งสอนใคร ขอให้เขาได้เข้าถึงธรรมะกันทุกคน จะชักชวนใครให้เขามาสร้างบุญสร้างบารมีก็ให้สำเร็จทุกราย ให้รู้แจ้งเห็นแจ้งแทงตลอดในวิชาธรรมกาย คิดอะไรในสิ่งที่ดี ขอให้สมความปรารถนาจงทุกประการเทอญ ๐

สุขในเพศสมณะ

วันที่ ๓ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๖๔

โอวาทหลวงพ่อดัมมชโย ณ อุโบสถ วัดพระธรรมกาย

วันอาทิตย์ที่ ๓ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๓๙

อานิสสรานกฐิน

เราก็ได้กรานกฐินกันเสร็จเรียบร้อยแล้ว ได้อานิสสร ๕ ประการ ตามพระวินัยครบหมดทุกข้อ หลวงพ่อจะไม่พูดถึงรายละเอียด แต่จะบอกเพิ่มเติมเฉพาะข้อที่ ๑ ที่ว่าเที่ยวไปโดยไม่ต้องบอกลา

ในสมัยพุทธกาล ออกพรรษา กรานกฐินกันแล้ว ต่างก็แยกย้ายกันไป ประพฤติปฏิบัติธรรมตามอัธยาศัย ใครชอบโคนไม้ก็ไปโคนไม้ ชอบป่าก็เข้าป่า ชอบถ้ำก็เข้าถ้ำ ไปที่ไหนก็ไม่ต้องบอกกล่าวกัน ธรรมเนียมเขาทำกันอย่างนั้น

แต่ว่าของเรานั้นต้องบอกกล่าวกันนะ ถ้าไม่บอกหลวงพ่อก็เป็นห่วง บอกหลวงพ่อหรือผู้ที่หลวงพ่อมอบหมาย จะไปไหนมาไหนต้องบอกให้รับทราบ เพื่อมีอะไรจะได้ช่วยเหลือเกื้อกูลกัน หรือมีงานส่วนรวมจะได้ตามกัน ซึ่งโดยปกติของเราก็บอกกล่าวกันทั้งนั้นทุกปี อันนี้ก็พูดไปตามประเพณี

เราทำกันอย่างนี้สืบเนื่องมายาวนานตั้งแต่สร้างวัดกันมา ตั้งแต่หลวงพ่อหัตตะเรื่อยไป เวลาท่านจะไปไหน ท่านก็บอกที่จำเป็น ยกเว้นไปหาหมอไม่ต้องบอก คือถ้าหากว่าใครมาเป็นพ่อบ้านอย่างหลวงพ่อก็มีสำนึกลึก ๆ นะ เป็นห่วง เป็นกังวล ทั้ง ๆ ที่เขาก็โตกันแล้ว อายุเยอะแล้ว แต่ก็ห่วง บุญตรงนี้น้อยน้อยอยู่ คงต้องสร้างบุญให้เยอะกว่านี้จะได้หมดห่วง เพราะฉะนั้นจะไปไหนมาบอกกับหลวงพ่อ หรือผู้ที่หลวงพ่อมอบหมายเสียหน่อยก็จะสบายใจ

เลิกไปแล้วต้องเป็นต้นแบบที่ดี

บวช ๓ เดือนเข้าพรรษา ประเดี๋ยวเดียวจริง ๆ ไม่นานก็ออกพรรษา แล้ว ทำพิธีมหาปวารณาและกรานกฐินกันแล้ว หลวงพ่อรู้สึกใจหายนะ ถ้าจะมีรูปใดรูปหนึ่งเปลี่ยนเครื่องแบบ จะต้องลาสิกขา เคยเห็นพร้อมหน้าพร้อมตาส่งบารมีร่วมกันมา แต่บางรูปจำเป็นจะต้องลาสิกขาไป เพราะลาราชการมา หรือลาครอบครัวมาบวช นึกแล้วก็ใจหาย แต่ว่าเมื่อมีความจำเป็นก็ไม่ใช่ไร

กลับไปอยู่ในเพศฆราวาสแล้ว อย่าลืมนึกถึงภาพที่เคยอยู่ร่วมกันตอนเป็นพระ มีกิจกรรมร่วมกันทั้งทาน ศีล ภavana ช่วยเหลือกิจการงาน พระศาสนา เคยเห็น้อยากร่วมกันมา ให้จำภาพนี้เอาไว้ ยามใดที่จิตใจตกต่ำ เศร้าหมอง ขุ่นมัว ท้อแท้ ก็ขอให้นึกถึงภาพเก่า ๆ เหล่านี้เอาไว้ ตอนที่ยังเป็นนักบวชอยู่ได้สร้างความดีอะไรไว้บ้าง สิ่งนี้จะได้เป็นเครื่องจรรโลงใจ ชูใจให้เราม่กำลังใจที่จะต่อสู้กับชีวิตเพศฆราวาสกันต่อไป

>> แม้ลาสิกขาไปแล้วก็ต้องปฏิบัติธรรมทุกวัน อย่างน้อยวันละ ๑ ชั่วโมง อย่าให้ขาดเลยแม้แต่วันเดียว จะช่วงไหนก็ได้ที่เราสะดวกสบาย อารมณ์ปลอดโปร่ง จะเช้า สาย บ่าย เย็น กลางคืน ดึกดื่น ค่อนรุ่ง ช่วงไหนที่เราสะดวกก็ทำไปเถิด ไม่ว่าจะเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้า มีภารกิจอะไรก็ตาม ขอให้นั่งเถิด นั่งกันไปทุกวัน

ความสม่ำเสมอเป็นหัวใจของการเข้าถึงธรรม แม้เราอยู่ในเพศคฤหัสถ์ เราก็สามารถทำควบคู่กันไปได้ เหมือนท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี เป็นมหาเศรษฐีก็ยังเข้าถึงธรรมได้ แต่นั่นบารมีเก่าท่านเคยะและได้สั่งสมบุญตลอด ปฏิบัติธรรมะไม่ขาดจึงมีโอกาสดำเนินเข้าถึงธรรม

>> ทุกวันอาทิตย์ควรจะมาวัดนะ ที่จริงอยากจะใช้คำว่า “ต้องมาวัด” ด้วยซ้ำไป การมาวัดจะทำให้เราไม่เลื่อนจากเส้นทางการสร้างบารมี บางที่เราไปอยู่ในสิ่งแวดล้อมใหม่ มีเครื่องร้ายเยอะที่จะทำให้ใจเรตกต่ำ เมื่อเราได้กลับมาวัดในวันอาทิตย์ มาพบพระอาจารย์ หรืออดีตเพื่อนสหธรรมิก ได้พูดคุยธรรมะ ใจเราจะได้สูงขึ้น แต่อย่าเอาเรื่องข้างนอกมาเล่าให้เขาฟังนะ

พูดคุยเรื่องธรรมะ เรื่องทาน ศีล ภาวนา อดีตเพื่อนสหธรรมิกที่ยังอยู่ก็ดี พระอาจารย์ก็ดี หลวงพี่ก็ดี หลวงพ่อก็ดี จะได้แนะนำพูดคุยกัน ธรรมะของพระพุทธเจ้านี้แปลก แม้เรื่องเก่า ๆ แต่ฟังที่ไรก็ชื่นใจ เย็นหู เย็นใจทุกครั้ง กลับไปบ้านเราจะได้มีความสุข มีปิติ มีความเบิกบานใจ

>> สร้างครอบครัวให้เป็นครอบครัวธรรมกาย เป็นแบบอย่างที่ดีของโลก เป็นพุทธมามกะที่ดี เป็นอุบาสกที่ดี

>> ใส่บาตรทุกวัน ให้กำลังต่อพระศาสนา เป็นแบบแผนที่ดีต่อลูกหลานของเรา ครอบครัวเรา หรือผู้ที่พบเห็น

ประเทศของเรา ถ้าหากขาดภาพของการใส่บาตร ไม่เกิน ๗ วันเท่านั้น พระพุทธศาสนาก็หมดแรงหมดกำลัง เพราะฉะนั้นเมื่อเราลาสิกขาไปแล้ว หน้าที่ใส่บาตรต้องทำนะ อย่างอ้างว่า ทำงานดึกตื่นสาย หรือว่าไม่มีพระผ่านมา เลยไม่ได้ใส่บาตร ต้องพยายาม ถ้าขวนขวายแล้วต้องเจอ พระในเมืองไทยตั้งหลายแสนรูป อยู่ในกรุงเทพก็เยอะ ตามหาให้ได้

เราทำบุญใส่บาตรทุกวัน เป็นบันไดเบื้องต้นที่จะไปสู่เทวโลก และเป็นการดำเนินรอยตามการสร้างมหาทานบารมีเหมือนพระบรมโพธิสัตว์ทุก ๆ พระองค์ ซึ่งท่านก็ทำอย่างนี้

หลวงปู่วัดปากน้ำท่านเคยพูดว่า “**บารมีอะไรก็ทำไปเกิด แต่อย่าขาดทานบารมี**” เพราะการให้ทำให้เรามีโภคทรัพย์ มีทุกสิ่งทุกอย่าง การมีทรัพย์จะทำให้เรารักษาศีลสะดวก เจริญภาวนาก่ง่าย จะให้ทานต่อก็ดี แต่ถ้าไม่มีโภคทรัพย์ โอกาสกุศลมีอยู่ตลอดเวลา ทำให้เกิดในตระกูลต่ำ ขัดสนด้วยโภคทรัพย์ เมื่อขัดสนก็ต้องแสวงหาทุกวิถีทางเพื่อความอยู่รอด ไม่ได้ด้วยเล่ห์ก็เอาด้วยกล ไม่ได้ด้วยมนตร์ก็เอาด้วยคาถา จีบลั่นเอา คดโกงกันไปอย่างนั้น เพราะฉะนั้นทานบารมีท่านถึงบอกว่าต้องทำ

แม้หลวงปู่วัดปากน้ำเอง ท่านก็ยังทำสม่ำเสมอ ตั้งแต่เริ่มบวชใหม่ ๆ ออกบิณฑบาตช่วงแรก ๆ อดข้าวไป ๓ วัน เพราะไม่ได้อาหารเลย มีอยู่วันหนึ่งกำลังหิวเพราะต็มน้ำมาหลายวัน วันนั้นบิณฑบาตได้ข้าว ๑ ปั้น กล้วย ๑ ผล ตั้งหลักหาที่รื่นรมย์ กำลังจะฉัน สายตาเหลือบไปเห็น สุนัขแม่ลูกอ่อนตัวพอมโซ มันมองท่านด้วยสายตาละห้อย ไม่ว่าชีวิตสัตว์หรือชีวิตมนุษย์มีความหิวเท่ากัน พระบรมโพธิสัตว์คิดแตกต่างจากมนุษย์ทั่วไป ท่านคิดจะสร้างบารมีของท่านเรื่อยไป แม้ว่าในยามยากจะถึงแก่ชีวิตแล้ว ก็ยังอดคิดที่จะให้ไม่ได้ ท่านบอก “เออ เอ็งก็หิว ข้าก็หิว อาหารก็มีแค่นี้ แบ่งกันคนละครึ่งก็แล้วกัน” ข้าวแบ่งไปครึ่งปั้น กล้วยครึ่งผล โยนไปให้ มันกินแต่ข้าว กล้วยมันไม่กิน ท่านก็มองไป แหมไม่รู้ว่าเอ็งไม่กิน แล้วท่านก็อธิษฐานจิต

“ด้วยอำนาจแห่งมหาทานบารมี ข้าวครึ่งปั้น กล้วยครึ่งผล อดอยากยากจนอย่าได้บังเกิดขึ้นแก่เรา แล้วถ้าหากว่า เรามีกำลังบุญส่ง พระภิกษุสามเณรเข้ามาอยู่ร่วมปฏิบัติธรรมด้วยกันในวัดจะไม่ให้อดอยาก จะไม่ให้บิณฑบาตเลย เราจะเอากำลังบุญเลี้ยงหมดทุกรูป ให้ท่าน

เหล่านั้นศึกษาพระธรรมวินัยได้เต็มที่ ทั้งเรียนปริยัติ ทั้งศึกษาธรรมปฏิบัติให้ได้ ๓ ป. ปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ”

ด้วยอานุภาพแห่งมหาทานบารมีนั้น ท่านเป็นรูปแรกของประเทศไทย ตั้งแต่สร้างชาติมาเลย ตั้งโรงงานเลี้ยงพระภิกษุสามเณรได้ตลอดชีวิตของท่าน ภิกษุสามเณรที่มีมากที่สุดในยุคนั้นก็ ๕๐๐ รูป แม้ในยามยากตอนเกิดสงคราม เขาห้ามเคลื่อนย้ายข้าวปลาอาหาร แต่ปรากฏว่าวัดปากน้ำไม่เคยอดเลย เขาจะมาทอดผ้าป่ากับท่านตลอดเลย

วิธีทอดผ้าป่าสมัยนั้น เขาล่องเรือเอี่ยมจันทน์เปล่า ๆ เริ่มตั้งแต่ต้นคลอง กับหัวใจนักสร้างบารมี และความปรารถนาอยากจะทำผ้าป่าสร้างมหาทานบารมีกับหลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ เพราะท่านเป็นทักษิณบุคล ทำแล้วอุกกรรมกาย มีอานิสงส์มาก

ล่องเรือเอี่ยมจันทน์ผ่านคลองมา ปากก็ตะโกนไป ๒ ผัง บอกว่า “จะไปทอดผ้าป่าวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ กับหลวงปู่วัดปากน้ำ ใครมีศรัทธาอะไรก็เอามาใส่เรือเถิด” เขาพูดแค่นี้ ประโยคเดียวซ้ำ ๆ เพียงไม่นานท้องเรือนั้นก็เต็มไปด้วยข้าวสาร ข้างบนปิดด้วยกล้วย อ้อย อะไรต่าง ๆ สารพัดหมด ซึ่งทหารเขามองดูแล้วเห็นมีแต่กล้วย มีแต่อ้อย เขาก็ไม่ตรวจตราอะไร ให้ผ่านไปได้ เป็นอย่างนี้ตลอดเลย แม้ในยามยากยังสามารถเลี้ยงพระได้ตลอดเรื่อยมาเลย เพราะอานุภาพแห่งมหาทานบารมี

เรื่องทานบารมีอย่าให้ขาด ลาลิกขาไปแล้วให้ตักบาตรทุกวัน
วันธรรมดาพระรูปไหนผ่านมาก็ตักบาตร พระไม่ผ่านมาก็แสวงหาพระ ขวนขวายไปตักบาตร วันอาทิตย์ก็มาเลี้ยงพระที่วัดพระธรรมกาย

ให้กำลังแต่ภิกษุสามเณรผู้ศึกษาพระธรรมวินัย ทำอย่างนี้เรื่อยไป
ชีวิตเราจะได้มีความสุข

>> หากเจอใครที่กล่าวจ้วงจาบเรื่องธรรมกายก็ดี หรือใส่ร้าย
ป้ายสีวัดเราก็ดี ที่ไม่ถูกต้อง มีโอกาสก็ช่วยปกป้องชี้แจงให้เขาเข้าใจ
ได้ถูกต้องด้วยว่า ความจริงไม่ใช่อย่างนั้น เพราะเคยบวชมาแล้ว ความ
จริงไม่ได้เป็นอย่างนั้นเลย เป็นเรื่องของการสร้างข่าวด้วยความปรารถนา
ไม่ดี โดยไม่คิดว่ามันจะมีผลกระทบต่อพระศาสนา ช่วยกันแก้ข่าวและ
สรรเสริญคุณของผู้ประพฤติธรรมที่เราเคยอยู่ร่วมกัน

>> เมื่อมาวัดก็อย่ามาคนเดียว ชวนคนที่เรารักมาด้วย ไม่ว่าจะเป็น
เป็นครอบครัวเรา ญาติเรา มิตรเรา เอามาเป็นกำลังของพระศาสนา
ต่อไปจะได้มีสมาชิกเพิ่มขึ้น แล้วจะได้เป็นภาพที่ทำให้เกิดแรงบันดาลใจ
แก่ชาวโลก

วัยแข็งแรง..บวชเถอะ

ส่วนผู้ที่ไม่มีพันธุการของชีวิต หลวงพ่อไม่อยากให้ลาสิกขาเลย
ยังหนุ่ม ยังแข็งแรง วัยนี้พระพุทธเจ้าใช้คำว่า ทหฺรฺ (ทะ-หะ-รัง) ทหาร
วัยหนุ่ม เป็นกำลังสำคัญ จะศึกษาวิชาธรรมกายก็สะดวก สร้างบารมี
ได้ง่าย เพราะวัยนี้โรคน้อย พันธุการของชีวิตยังไม่มี เป็นโอกาสดีที่
เราจะได้ศึกษาธรรมปฏิบัติได้เต็มที่

ถ้าเลือกได้ หลวงพ่อยากจะกลับไปมีชีวิตที่อยู่ในวัยแข็งแรงอย่างนี้
แล้วตั้งหน้าตั้งตาประพฤติปฏิบัติธรรมอย่างเดียว ไม่ทำอย่างอื่นเลย เพื่อ
ศึกษาค้นคว้าวิชาธรรมกายที่เรายังไม่รู้ไม่เห็นอีกเยอะแยะไปหมดเลย

ยิ่งเรียนเข้าไปเรื่อย ยิ่งเห็นความเกี่ยวพันกันตลอดไปหมดเลย มนุษย์ ทิพย์ ธรรม โอกาสโลก ชันธโลก สัตว์โลก ไม่มีอะไรไม่เกี่ยวพันกันเลย ยิ่งศึกษา ยิ่งลึกซึ้ง ยิ่งมีความรู้สึกว่ เวลาชีวิตในโลกนี้มันนิดเดียวจริง ๆ ที่จะไปศึกษาให้รู้ทั่วถึงกันไป มองดูแล้วมันนิดเดียว แวบเดียว ยังมีอีกเยอะแยะที่เรายังไม่รู้อะไรเลย

หลวงพ่อดีตายแทนผู้ที่ยังมีร่างกายแข็งแรง ไม่มีพันธนาการของชีวิต ถ้าจะลาสิกขาไปเพราะอย่างนั้น มันน่าเสียดาย ขอยืนยันว่าการบวชดีกว่ากันเยอะเลย สตรีกับสตางค์มันแค่นั้นเอง หยุดประเดี๋ยวนะ ความสุขมากมายกายกอง ธรรมจักขุเกิด ญาณทัสสนะเกิด ลีมสมบัติ ลีมทุกสิ่งไปเลย

แม้พระราชายังสละราชสมบัติออกบวช

พระราชาพระองค์หนึ่ง ทุกวันเหมือนมีธูลีอยู่ในดวงตา มันเคืองตา เคืองใจตลอดที่มอง ทุกวันมีแต่เรื่องร้องทุกข์ เรื่องร้องสุขไม่เคยได้ยินเลย พระองค์คิดทุกวันเลยว่า สักวันหนึ่งเมื่อเราอายุมากแล้ว พระโอรสสามารถปกครองดูแลแทนได้ จะริบยกราชสมบัติให้ทันทีเลย ทั้ง ๆ ที่ท่านยังมีกามคุณ กามสุข สตรีสตางค์เยอะ อำนาจเยอะ แต่มันเป็นพันธนาการของชีวิต ไม่เคยให้ความสุขในชีวิตเลย

พอเห็นผมหงอกเพียงเส้นเดียวแค่นั้น แล้วมองดูลูก สามารถแทนตัวเองได้แล้วจึงมอบภารกิจให้เลย ตัวเองก็เข้าป่า แสวงหาที่วิเวก สร้างบรรณศาลา ฝึกใจหยุดใจนิ่ง ปลอดกังวล ยังกุศลจิตให้เกิดขึ้น ละวิตก วิจารณ์ ปิติ สุข เอกัคคตา เข้าถึงดวงธรรมภายใน ถึงฌานสมาบัติ มีความสุข ปิติ เบิกบานตลอดเวลายิ่งกว่าทรัพย์สินภายนอก

ต่อมา เมื่อลูกรับราชสมบัติไปแล้ว ตอนแรกด้วยฤทธิ์หนุ่มก็คิดว่า ดี ถ้าได้นั่งบัลลังก์ เราจะเสพลุขให้เต็มทีเลย แต่ความจริงไม่ใช่อย่างนั้น เพราะของทุกอย่างมันมีเงื่อนไขทั้งนั้น ไม่ใช่ว่าได้ทุกอย่างมาแล้วมันหมด ปัญหา เพราะสิ่งที่ตัวได้มามันมีปัญหาติดมาด้วย แล้วยังมีสิ่งที่เกี่ยวข้องเกี่ยวโยงกันอีรุงตุงนังกันไปหมด หนักเข้า ๆ ไม่ไหว มีความรู้สึกว่าเป็น ผู้ปกครองไม่ใช่ง่ายเลย ตอนนั้นฤทธิ์หนุ่มคิดว่า จะมีสนมเยอะ ๆ แต่พอ มีแล้วก็ทะเลาะกันก็เบื่อ

แล้วกลับมากราบทูลพระราชองค์นั้น ท่านเห็นพระโอรสมาแต่ไกล เข้าใจเลย ลูกเรากำลังนำไฟมาให้อีกแล้ว พอก้มกราบ พอเงยหน้าก็ขอ ทูลเชิญเสด็จกลับไปปกครองใหม่เถิด ลูกหมดกำลังสติปัญญาทุกอย่าง แล้ว ไม่มีความสุขเลย

พระราชบิดาก็บอกว่า ไม่เอา อยู่ที่นี่ลำบาก สตรีสต่างค์มันยุ่ง ชะมัดเลย ผู้ปกครองจะต้องรักษาราชบัลลังก์ และจะมีคนคอยแย่งชิงอยู่ ตลอดเวลา หลับไม่เคยเป็นสุขเลย ทั้ง ๆ ที่ที่นอนนั้นทำด้วยฟูกสำลีประชี ร้อยครั้งหนุ่มพลทุกอย่าง มีเสียงดนตรีบรรเลง มีนางสนมคอยปรนนิบัติ ในปราสาทราชวังไม่มีผู้ชายเลย แต่ไม่เคยได้ความบันเทิงใจ กลางคืน เป็นคว้น กลางวันเป็นไฟตลอดเวลา แต่บัดนี้มาปลื้มกวีเวทปฏิบัติเข้าถึง สมบัติ ใจหยุดนิ่งดี มีความสุข สิ่งนั้นไม่ต้องการเลย

เพราะฉะนั้น ถ้ามาเทียบกันแล้ว หยุดเป็นตัวสำเร็จ เป็นตัวสำคัญ ดังนั้นผู้ที่ยังอยู่ในวัยหนุ่ม กลับใจเสียใหม่เถิด มองเข้ามาในวัดนะ อย่า มองออกนอกวัด แล้วตั้งหน้าตั้งตาศึกษาพระธรรมวินัยไป

ออกพรรษาแล้ว กรานกฐินแล้ว ภารกิจหยาบเสร็จแล้ว จะไปปฏิบัติธรรมกันที่พนาว์วัฒน อากาศกำลังสดชื่น ดอกไม้กำลังสวยงาม เหมาะในการประพฤติปฏิบัติธรรมกันเป็นอย่างยิ่งเลย จะได้ไปแสวงหาธรรมะกันอย่างเต็มที่ หลวงพ่อขอฝากเอาไว้สำหรับผู้มาอยู่ใหม่ เพิ่งได้ ๑ พรรษามาหยก ๆ

สำหรับรุ่นพี่ท่านไม่ลืกละอยู่แล้ว มีความสมัครใจ เต็มใจที่จะศึกษาวิชาธรรมกายกันต่อไป มีโอกาสก็ประพฤติปฏิบัติธรรมกันอย่างเต็มที่ ท่านเหล่านี้่น่าอนุโมทนาคะ เทวดามองมาที่ไร่กับสี่มปีติยินดี พระสาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้าบังเกิดขึ้นอีกแล้ว ตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรมดีจริง ๆ ท่านก็ชื่นอกชื่นใจในข้อวัตรปฏิบัติของพวกเรา

ดังนั้น หลวงพ่อก็ขอฝากเอาไว้สำหรับผู้จำเป็นต้องลาสิกขา และผู้ที่ยังแข็งแรงที่ควรอยู่ต่อไป กับทหารเก่าแม่อายุพรรษามากขึ้น แต่กำลังใจเข้มแข็งขึ้นไปเรื่อย ๆ ร่างกายจะเสื่อมโทรมลงไปแค่ไหน แต่จิตใจตรงกันข้ามเข้มแข็งขึ้นไปเรื่อย ๆ งานสร้างบารมีของเรายังมีต่อเนื่องไปเรื่อย ๆ นะ หมดงานนี้เราไปพักปฏิบัติธรรมหมุนเวียนกัน

หลวงพ่อบำณวยพร

ในที่สุดนี้ หลวงพ่อขออนุโมทนาสาธุการลูกทุกรูป ที่ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา ๑ พรรษา ได้ตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรมกันอย่างเต็มที่ ขวนขวายช่วยเหลือกิจการงานของพระศาสนา แล้วได้สร้างมหาทานบารมี

ขอบุญเหล่านี้ทั้งหมดจากพระนิพพานให้หลังไหลมาที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ของลูกทุกรูป ให้เป็นดวงบุญที่มีความสว่างโพล่งยิ่งกว่า

ดวงอาทิตย์ตอนเที่ยงวัน ให้ดวงบุญนี้มีอานุภาพกลั่นกายวาจาใจ ธาตุธรรม เห็น จำ คิด รู้ ให้สะอาด บริสุทธิ์ ให้เหมาะสมที่จะรองรับวิชาธรรมกาย ให้เข้าถึงวิชาธรรมกายได้อย่างสะดวกสบาย อย่างง่ายดาย อย่างอัศจรรย์ ให้ได้บรรลุธรรมที่หลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ได้บรรลุได้ไปรู้ไปเห็นว่า หลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ท่านทำวิชาปราบมารกันอย่างไร

ให้ลูกรูปที่ตั้งใจประพฤติปฏิบัติชอบ สัมสมความดีมาตลอดให้ได้ เข้าถึงธรรมอย่างนี้ ด้วยสุขภาพพลานามัยที่แข็งแรง ไม่เจ็บ ไม่ป่วย ไม่ใช่ มีจิตใจเบิกบาน แจ่มใส สะอาด บริสุทธิ์ ไม่ติดพันในกามคุณ ๕ รูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส ธรรมารมณ์ ให้ใจอ่อนให้หมด ใส่ สะอาด สว่าง บริสุทธิ์ ยิ่งกว่าพระจันทร์ในคืนวันเพ็ญที่ปราศจากหมู่เมฆ

จะแสดงธรรมเพื่อโปรดญาติโยมทั้งหลายมนุษย์และเทวดา ก็ขอให้มีความดีที่ไพเราะ เป็นธรรมภาสิต มีเสียงที่ใครได้ยินได้ฟังแล้วเกิดความปีติเลื่อมใสในพระรัตนตรัย พุดจากับใครให้ชนะใจคนให้หมดทุกคน เทศนา ก็ให้ถูกอกถูกใจถูกหทัยของมนุษย์ทุกคน จะทำหน้าที่ของยอดกัลยาณมิตร ก็ให้มีอานุภาพที่จะทำหน้าที่นั้นได้สมบูรณ์

ขออานุภาพแห่งบุญ บารมี รัศมี กำลัง ฤทธิ์ อำนาจ สิทธิ เชียบขาดของพระต้นธาตุ พุทธเจ้าจักรพรรดิ ในอายตณนิพพานลงซ้อนผั่งสำเร็จที่หลวงปู่ได้กล่าวมา ณ บัดนี้ ให้สำเร็จเป็นอัศจรรย์จงทุกประการ เทอญ ๐

หยุดนิ่งคือ หัวใจของพระ

วันที่ ๕ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๖๘

โอวาทหลวงพ่อธัมมชโย

ณ อุโบสถ วัดพระธรรมกาย

วันอาทิตย์ที่ ๕ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๓๘

บวชมาเพื่อแสวงหาความบริสุทธิ์

ชีวิตนักบวชเป็นชีวิตที่แสวงหาความบริสุทธิ์ วันหนึ่งคืนหนึ่งตั้งแต่ตื่นนอนจนกระทั่งเข้านอน สิ่งที่แสวงหาคือความบริสุทธิ์อย่างเดี่ยว บริสุทธิ์ด้วยศีล สมาธิ ปัญญา วิมุตติ วิมุตติญาณทัสสนะ อันนี้เป็นชีวิตของนักบวช ถ้าหากว่าบวชมาแล้วไม่ได้แสวงหาสิ่งนี้ น่าเสียดาย

ความบริสุทธิ์เป็นยอดปรารถนาของนักบวชทุกรูป

ที่เราสละทางโลกมา เพราะเห็นว่าชีวิตทางโลกจะทำให้สะอาด บริสุทธิ์ บริบูรณ์ เหมือนเพชรที่เจียรระไนแล้วไม่มีขนแมวมันยาก เพราะชีวิตฆราวาสเป็นชีวิตที่ต้องต่อสู้ดิ้นรน แก่งแย่งชิงดี เบียดเบียนกัน มีคู่แข่งคู่แข่ง แค่ว่ารักษาศีล ๕ ให้บริสุทธิ์ยิ่งยาก ใครทำได้ก็ดี แต่โอกาสอย่างนั้นยาก ได้เป็นบางครั้งบางคราว เพราะการทำมาหากินทางโลก บิบบังคับให้เราต้องทำ สังคมมันบีบอย่างนั้น

การบวช คือ การออกจากเครื่องกังวลทั้งหมดเลย โดยเฉพาะเรื่องการทำมาหากินเป็นหลัก เรื่องหมู่ญาติ เรื่องความสนุกสนานเพลิดเพลิน เพื่อจะได้มีโอกาสว่างสำหรับการแสวงหาความบริสุทธิ์ภายใน

ถ้าหากเราเข้าถึงความบริสุทธิ์ภายในได้ การเป็นนักบวชก็สมหวัง ความบริสุทธิ์แม้เราอยากจะได้มา แต่ถ้าเราไม่ทำก็ไม่ได้ จะอธิษฐานจิตว่า ขอให้กายวาจาใจสะอาด บริสุทธิ์ ผ่องใส แค่อธิษฐานอย่างเดียวไม่บริสุทธิ์

ความบริสุทธิ์จะเกิดขึ้นได้เมื่อใจหยุดนิ่ง พอใจหยุดนิ่งถูกส่วนแล้ว
ความบริสุทธิ์ก็มีมาเอง โดยไม่ต้องอธิษฐาน ไม่ต้องปรารถนา

หยุดนิ่งคือหัวใจของพระ

หยุดนิ่งเป็นหัวใจของพระ ของนักบวช เราต้องหยุดนิ่งให้ได้

๑ พรรษาผ่านไปมาแล้ว จนกระทั่งถึงวันนี้ วันที่เรารับกฐิน กรานกฐิน
กันไปเมื่อสักครู่นี้ เป็นสิ่งที่เราควรจะหันกลับมาดูตัวเราว่า เราได้แสวงหา
ความบริสุทธิ์กันอยู่หรือเปล่า เพราะวันคืนประเดี๋ยวเดียวเท่านั้น ยิ่งอายุ
เลข ๕ อย่างหลงพ้อ ยิ่งรู้สึกเร็วมากเลย เดี่ยววันเดียวคืนหมดไปแล้ว

ใครที่ยังประมาทอยู่ ยังไม่ได้แสวงหาความบริสุทธิ์ภายใน หรือ
ยังทำไม่เต็มที่ ยังย่อหย่อนอยู่ ยังไม่ได้เอาจริงเอาจัง หลงพ้อว่าตั้งแต่
วันนี้เป็นต้นไป เราไม่ควรจะปล่อยเวลาให้ผ่านไปเฉย ๆ พยายามฝึกใจ
ให้หยุดนิ่งให้ได้

หลงพ้อว่า การทำใจให้หยุดนิ่ง ไม่ยาก
เพราะใจมันพร้อมจะหยุดอยู่แล้ว
แต่เราไปหาเรื่องมาทำให้ไม่หยุด

วันหนึ่งคืนหนึ่งเราไม่ค่อยจะคิดถึงเรื่องความบริสุทธิ์กัน เพราะ
มีสิ่งที่ทำให้เขวออกนอกเส้นทางแห่งความบริสุทธิ์ที่จะทำให้ใจเราหยุดนิ่ง
ลองนึกดูว่า มีสิ่งที่ทำให้เขวอยู่เรื่อย ๆ เมื่อเราเขวตามสิ่งเหล่านั้น
แทนที่เราจะเข้าถึงธรรม ก็เข้าไม่ถึง

ในที่สุดเราก็จะเบื่อหน่ายในเทศนักบวชว่า บวชแล้วไม่ได้อะไร ไม่เห็นมีอะไรเลย เราจะเกิดความรู้สึกอย่างนี้ แต่ที่จริงเรายังไม่ได้ทำให้มันได้ ถ้าตั้งใจจะทำให้ได้ ต้องได้กันทุกคน ถ้าสามารถนับ ๑-๑๐ ได้ หลวงพ่อว่า ทำได้ เพราะใจพร้อมจะหยุดอยู่แล้ว เป็นแต่เพียงเราไม่ได้เอาใจใส่ ยังไม่ได้สมัครใจทำกันอย่างแท้จริง

หลวงพ่อดีความตั้งใจที่บวชเข้ามา พรรษาเพิ่มขึ้นอีก ๑ พรรษาแล้ว เรายังไม่สมหวัง ที่พูดเพื่อจะให้เกิดเป็นแรงบันดาลใจให้หันมาสนใจ เอาใจใส่กับการหยุดนิ่งให้มาก แม้จะมีภารกิจอะไรก็ตาม เป็นกิจวัตรกิจกรรมก็ดี

ทุกกิจวัตรกิจกรรมล้วนส่งเสริมใจให้หยุดนิ่ง

หลวงพ่อพูดอยู่เสมอที่เจอกันว่า กิจกรรมกรรมของเรานั้น เป็นสิ่งที่เกื้อหนุนให้เกิดบุญกุศล ให้เกิดความรู้สึกของใจเราทั้งนั้น กิจกรรมกรรม สวดมนต์ไหว้พระ ทำภาวนา หรือช่วยเหลือกิจการงานส่วนรวมต่าง ๆ ที่ได้รับมอบหมาย ล้วนเป็นกิจกรรมเพื่อสั่งสมบุญกุศล ความดี เพื่อจะทะล่อมใจให้บริสุทธิ์ทั้งนั้น

เมื่อต้นพรรษา หลวงพ่อได้ยกตัวอย่างว่า ญาติโยมภารกิจเขาเยอะกว่าจะได้สมาธิมาต้องไปตบไปตีเขามา คือต้องไปต่อสู้แข่งขันกัน เขาใช้เวลาทุกวันปฏิบัติธรรมวันละเล็กน้อย แต่แปลกที่นั่งได้ผลดีกันเยอะทีเดียว

เวลาหลวงพ่อรับแขกถามว่า โยมนั่งเป็นอย่างไร นั่งทุกวันไหม วันละกี่ครั้ง ครั้งละกี่นาที แล้วนั่งเป็นอย่างไรบ้าง

เขาก็ตอบกันว่า นั่งธรรมะทุกวัน บางคนนั่งครั้งเดียว บางคน ๒ ครั้ง บางคนมากกว่านั้น

ถามอีกว่า แล้วเอาเวลาตอนไหนนั่ง เขาก็บอกว่า นึกตอนไหนได้ก็ตอนนั้น

นานไหม บางครั้งครึ่งชั่วโมง บางครั้ง ๑ ชั่วโมง แล้วแต่โอกาส

แล้วนั่งเป็นอย่างไร บางคนสว่าง บางคนเห็นดวงธรรม บางคนเห็นกายภายใน บางคนเห็นองค์พระ ที่เห็นองค์พระรู้สึกจะเป็นหลักนะ เห็นองค์พระกันเยอะ องค์พระผุดเกิดขึ้นมา มีความสุข

หลวงพ่อก็แปลกใจ เอ๊ะ! ทำไมพวกเรามีโอกาสมากกว่าเขาตั้งเยอะ แต่ไม่ได้เท่าเขา เป็นเพราะอะไร หลวงพ่อยังสงสัยอยู่นะ ก็ฝากคำถามค้างเอาไว้ในใจ เราก็กถามตัวเองนะว่า ทำไมเรายังไม่ได้อย่างเขา เอาไปคิดกันนะลูกนะ

ธรรมกายคือหลักของชีวิต

ออกพรรษา อากาศหนาวเริ่มเข้ามา อากาศเย็นสบาย ฝนก็ไม่ตก เหมาะในการนั่งธรรมะภาวนามาก ใจตรึงไปเรื่อย ๆ คิดถึงแต่เรื่องที่ทำให้ใจให้บริสุทธิ์ นึกไปเรื่อย ๆ เดี่ยวความบริสุทธิ์ก็เพิ่มขึ้น ทับทวีขึ้น สิ่งที่ยากก็จะง่ายเข้า ง่ายจนกระทั่งถึงระดับเข้าถึงพระธรรมกาย มีธรรมกายเป็นหลักของชีวิต ถ้าเข้าถึงธรรมกายแล้วเราจะเห็นคุณค่าของพระพุทธศาสนา เห็นคุณค่าคำสอนของพระพุทธเจ้า แล้วมีปิติในตัวเองว่า เราโชคดีเกิดมาในร่มเงาพระพุทธศาสนา ที่คำสอนล้วนแต่เป็นไปเพื่อความบริสุทธิ์ที่เข้าถึงได้ในภพปัจจุบัน

ขณะนี้เรายังสดชื่นแข็งแรงกันอยู่ ใช้ความแข็งแรงให้เป็นประโยชน์ ที่จริงกิจกรรมในการปฏิบัติธรรม หลวงพ่อก็จัดเอาไว้ในชีวิตประจำวัน รวมทั้งให้หมุนเวียนกันไปปฏิบัติธรรมตามสไตล์ต่าง ๆ เพื่อให้ห่างจากภาระกิจงานหยาบ ตอนนี้เรามีสถานที่ที่ปฏิบัติธรรมเพิ่มขึ้นมาอีกหลายสไตล์ ล้วนเป็นสถานที่ที่เหมาะสมต่อการปฏิบัติธรรม

อยากให้เข้าถึงพระธรรมกายกันจริง ๆ เลย ให้รู้จักธรรมกายว่าเป็นอย่างไร รวมทั้งอยากให้รู้เห็นวิชาวรรณกายว่าเป็นอย่างไร ความบริสุทธิ์ที่เป็นชั้น ๆ เข้าไปเรื่อยเลย เข้าถึงธรรมกายองค์นี้ว่ามีสุขแล้ว ถึงอีกองค์สุขยิ่งขึ้นไปอีก จนกระทั่งองค์ใหญ่โตเต็มภพกระทั่งขยายไปไม่มีขอบเขต

ฝึกทุกวัน

หลวงพ่อกว่าไม่ยากนะ ฝึกทุกวันสิ สั่งสมไปเรื่อย ๆ สรงน้ำ ขบฉัน ลองนึกกันไป ข้าวทุกเม็ดพอลงไปใสอย่างกับเคี้ยวเพชร อย่างนี้ไม่เกิน ๗ วัน ข้าวที่ใสเป็นเพชรเดียวเปลี่ยนเป็นดวงธรรม เป็นองค์พระได้ ในขณะเราขบฉัน หรือสรงน้ำ พอน้ำราดซา ข้างนอกก็เกลี้ยง ข้างในก็สะอาดใสไปด้วย ทำอย่างนี้ เดียวก็ได้

สั่งสมการหยุดนิ่ง สั่งสมความละเอียดเอาไว้เรื่อย ๆ นึกไป ตรีโกไป ดูไป เวลานั้นเราก็ตึงใจนั่งจริง ๆ อย่าปล่อยให้มันฟุ้งซ่าน ถ้าเราฝึกให้มีสติทุกวันในกิจกรรมที่เราทำอยู่ เวลานั้นธรรมะจิตมันรวมง่าย ขายังไม่ทันงอเข้าถึงกัน (นั่งท่าขัดสมาธิ) ใจก็รวมลงแล้ว เพราะฝึกตลอดเวลา

อย่าสนใจไปคิดสิ่งที่เป็นข้าศึกต่อพรหมจรรย์ ต่อความบริสุทธิ์ ต่อหนทางพระนิพพาน ลองไม่นึกสิ มันก็มาครอบงำเราไม่ได้ ลองเฉย ๆ

ไม่เอาใจใส่ มันก็ไม่ใช่พิษเป็นภัยอะไร อย่าซักคึกเข้าบ้าน เพราะไม่เป็นประโยชน์ต่อการหยุดการนิ่ง ต่อการเข้าถึงธรรม

ถ้าสมาธิทั้งหมดในโบสถ์ เข้าถึงองค์พระ เข้าไปถึงจุดที่ขยายที่โตไปเรื่อย ๆ โตเต็มภาพ ใหญ่กว่าภาพ ซ้อนหยาบละเอียดให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้ เดี่ยวความอัศจรรย์ก็จะเกิดขึ้น ธรรมกายเอฟเฟกต์จะเกิดขึ้น จะมีผลกระทบไปถึงสิ่งแวดล้อม ตั้งแต่สัวโลกถึงชั้นธโลก จากชั้นธโลกถึงโอกาสโลก ถึงดวงจันทร์ ดวงอาทิตย์ ดวงดาวในอากาศกระทบไปเรื่อยเลย ถึงตอนนั้นจะสนุกกันใหญ่เลย

๔ ส. สำเร็จ

หลวงพ่อโฝฝั้นจึงเลยว่า ลูกทุกรูป สมาธิในองค์พระจะเข้าถึงจุดตรงนี้ได้ ก็แปลกใจไม่รู้เอาเวลาไปทำอะไรกัน ลองจัดสรรเวลาใหม่ บริหารเวลาให้เป็น แล้วก็ถามตัวเองว่า เราสมัครใจเข้าถึงจริงไหม ถ้าสมัครใจจริงมันต้องถึงจริง ๆ

พอเราสมัครใจในเบื้องต้น เดี่ยวสติ สบาย สม่่าเสมอ สังเกตสมปรารถนาก็ตามมา ส. แรก สมัครใจก่อน ส. ที่สอง ทำให้ถูกวิธี คือ มีสติ สบาย สม่่าเสมอให้ต่อเนื่องไปเรื่อย ๆ แล้วสังเกตว่า ทำถูกวิธีไหม ถ้าถูกวิธีเดียวสมปรารถนา ง่าย ๆ ไม่ยากหรอก ไปลองทำดู

เมื่อเราสว่าง โลกก็สว่างด้วย

หลังจากวันนี้ไป อากาศเย็นสบายเหมือนอยู่บนดอย เป็นโอกาสดีเหมาะที่จะฝึกฝนอบรมใจ ลองทำความบริสุทธิ์ตั้งแต่ตื่นนอนกระทั่งเข้านอน ไม่คิดเรื่องที่ทำให้ไม่บริสุทธิ์ใจ อะไรเรารู้อยู่ ลองนึกถึงเรื่อง

ที่บริสุทธิ์ไปเรื่อย ๆ เวลานั่งใจจะรวมเร็ว ไม่ต้องเสียเวลานาน แป็บเดียว
เข้าไปได้ ถ้าทำได้อย่างนี้จะสมความปรารถนาที่ตั้งใจมาเป็นนักบวช

ถ้าพวกเราได้กันทั้งหมด เตี่ยทั้งประเทศก็ได้ พระรูปหนึ่งไปช่วย
กันเผยแผ่รูปละทาง ถ้าหากอินทรีย่อนก็ไปช่วยกัน ๒ รูป หรือ ๓ รูป
ไปช่วยกันขยายธรรมะ เตี่ยก็ได้ทั้งประเทศ ถ้าเราเข้าถึงจริง เตี่ยเรา
ก็สอนเขาได้ เราทำอะไรจึงเข้าถึง เราก็สอนแบบเดียวกัน เนะกันไป
เตี่ยก็เข้าถึงกันหมดเลย

ถ้าหากว่า ธรรมะละเอียดน้อย กลับมาศึกษาวิชาธรรมกายกัน
เรียนให้สูงขึ้นไป นรกมีจริงไหม สวรรค์มีจริงไหม นิพพานมีจริงไหม
ต้องไปศึกษาให้หมด ต้องไปนรกสวรรค์ให้ได้ ไปนิพพานให้ได้ นิพพาน
ภพสาม โลกกันตร์ ต้องไปให้ทะลุปรุโปร่ง ไปให้ได้หมด อย่างนี้ถึงจะ
สมปรารถนาในการเป็นนักบวช

จักรวาลวิทยา นิพพาน ภพ ๓ โลกกันตร์ อยากให้ทะลุปรุโปร่ง
หมดเลย ใครมาซักถาม พูดได้ตอบได้อย่างองอาจ ไม่เก้อเขิน สบาย
มีความสุข หลวงพ่ออยากจะให้ได้อย่างนี้นะ

ใครหลักยังไม่ตั้งหรือยังไม่ได้ตั้งหลัก หลังจากวันนี้ไปเริ่มต้นให้ดี
โดยเฉพาะวันพรุ่งนี้ วันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๑๒ เขาไปลอยกระทงกัน เรา
ลอยบาปออกจากใจ ให้ใจใสสว่าง บนท้องฟ้าสว่างด้วยแสงจันทร์ ใน
ท้องของเราสว่างด้วยแสงธรรม ◎

ชีวิต ๒๐๐

เปอร์เซ็นต์

วันที่ ๑๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๓๐

โอวาทหลวงพ่อธัมมชโย

ณ อุโบสถ วัดพระธรรมกาย

วันอาทิตย์ที่ ๑๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๓๐

ตำแหน่งแห่งความสุขและความสำเร็จในชีวิต

นั่งธรรมะกันก่อนนะ หลับตาเอาใจหยุดนิ่งไปที่ศูนย์กลางกาย
ทุกรูปเลย เอาใจหยุดให้ถูกส่วนที่ศูนย์กลางกายของเรา

อย่าลืมหลักศูนย์กลางกาย หลักนี้สำคัญ จะต้องเอาใจมาหยุดนิ่ง
อยู่ที่ตรงนี้ เพราะศูนย์กลางกายเป็นตำแหน่งแห่งความสุขและความ
สำเร็จในชีวิต เราจะพบความสุขที่แท้จริงได้ ก็ต้องเข้าถึงจุดนี้เท่านั้น
จึงจะรู้จักคำว่า “สุข” ว่ามันเป็นอย่างไร มีลักษณะอย่างไร แตกต่าง
จากคำว่า ความสุขของชาวโลกอย่างไร หรือสิ่งที่เราได้เคยพบเจอ เรา
จะเห็นความแตกต่างกันได้อย่างชัดเจน จนกระทั่งเข้าใจได้ว่า สิ่งที่ชาว
โลกเขาเรียกว่า ความสุข หรือที่เราเคยมีความรู้สึกว่าเป็นความสุข
ที่แท้จริงเป็นแค่ความเพลินเท่านั้น ทำอะไรให้มันเพลิน ๆ ไป แต่ความสุข
ที่แท้จริงอยู่ตรงนี้ ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ตรงนี้ที่เดียวเท่านั้น

ความสุขที่ศูนย์กลางนี้แปลก มันจะมีเพิ่มพูนขึ้นไปเรื่อย ๆ ไม่มีที่
สิ้นสุดของปริมาณความสุข เป็นความสุขที่เป็นอิสระ กว้างขวาง ไม่มี
ขอบเขต ส่วนความเพลินหรือความสุขของชาวโลก ที่เรียกว่า โลภียสุข
อารมณ์มันแค่ชั่วคราว แล้วก็ลดลงไปตามลำดับ แล้วเราก็ต้องแสวงหา
กันใหม่ มันเกิดขึ้น ตั้งอยู่ แล้วเสื่อมสลายไป แต่ความสุขภายในมี
แต่ยิ่งเพิ่มพูนทวีขึ้นไป ไม่มีที่สิ้นสุด ยิ่งใจเราละเอียดเข้าไปสู่ภายใน
ในเส้นทางสายกลางของกลางเข้าไปเรื่อย ๆ ความสุขยิ่งเพิ่มทวีมาก
เข้าไปเรื่อย ๆ

เพราะฉะนั้น ศูนย์กลางกายนี้สำคัญ เราจะแสวงหาความสุขต้อง ตรงนี้ที่เดียว เป็นสุขที่เที่ยงแท้ถาวร ที่พระอริยเจ้าสรรเสริญว่า เป็นสุข อันเยี่ยม สุขชนิดนี้ พระพุทธเจ้าทุกพระองค์ยืนยันเหมือนกันหมดเลย จะมาตรัสรู้ที่พระองค์ก็ตามยืนยันเหมือนกันหมดว่า สุขชนิดนี้เยี่ยม ที่สุด ท่านไม่ได้บอกกว่าอย่างอื่นเยี่ยมเลย มีคำในตำรับตำรารับรองว่า

นตฺถิ สนฺติปรํ สุขํ สุขอื่นยิ่งกว่าความสงบไม่มี สุขตรงนี้ที่เกิดจาก ใจหยุดนิ่งตรงกลางของกลางนี้เป็นบรมสุข ไม่ใช่สุขธรรมดา เป็นบรมสุข ที่เดียว นิพพาน ปรมํ วทนฺติ พุทฺธา พระพุทธเจ้าทั้งหลายตรัสว่า **พระนิพพานเป็นเยี่ยม** เพราะ นิพพาน ปรมํ สุขํ นิพพานเป็นบรมสุข เป็นสุขอย่างยิ่ง เป็นสุขที่เยี่ยมยอด คือ อยู่บนยอดของความสุขทั้งหลาย ได้ยืนยันเหมือนกันหมดเลยทุกพระองค์ ไม่ใช่พระองค์เดียวเท่านั้น

จุดตรงกลางนี้จึงเป็นจุดสากลจริง ๆ ไม่ว่าใครก็ตามในโลกถ้าเข้า ถึงตำแหน่งนี้แล้ว จะรู้จักคำว่า **“บรมสุข”** ว่ามันเป็นอย่างไร ยิ่งใหญ่ ไพศาลอย่างไร

ยิ่งไปกว่านั้น ยังเป็นตำแหน่งแห่งความสำเร็จ เราจะประสบความสำเร็จในชีวิตทุกด้าน ความสำเร็จนั้นเกิดขึ้นอยู่ที่ตรงนี้ก่อน เมื่อเกิดขึ้น ตรงนี้ก็จะกระตุ้นความนึกคิดของเราให้คิดอย่างมีประสิทธิภาพ ให้พูดอย่างมีประสิทธิภาพ ให้กระทำอย่างมีประสิทธิภาพ ให้ตั้งเหตุการณ์ ที่ดี ๆ เข้ามา เพื่อช่วยเสริมให้งานบรรลุเป้าหมาย

จุดนี้เป็นจุดที่สำคัญ เป็นแหล่งกระตุ้นความคิด คำพูด การกระทำ หรือสิ่งแวดล้อม ตลอดจนกระทั่งเหตุการณ์ดีต่าง ๆ ดึงดูดให้เข้า

มาสู่จุดแห่งความสำเร็จ ดังนั้นการกระทำทุกอย่างจะมีประสิทธิภาพได้ ถ้าเอาใจของเรานั้นยังลงมาในตำแหน่งตรงนี้ ตรงศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ยิ่งละเอียดลึกเข้าไปเท่าไร ความสำเร็จก็จะยิ่งมีมาก ถ้าละเอียดเข้าถึงกายมนุษย์ละเอียด พลังก็เพิ่มเป็น ๒ เท่า ถ้าถึงกายทิพย์ก็ ๓ เท่า ถึงกายรูปพรหมก็ ๔ เท่า กายอรูปพรหมก็ ๕ เท่า เข้าถึงกายธรรมในกายธรรมก็ไม่มีที่สิ้นสุดเพิ่มพูนขึ้นไปเรื่อย ๆ เลย ความสำเร็จในชีวิตก็ดี ความสุขก็ดี ไม่มีขอบเขต

เพราะฉะนั้น ศูนย์กลางกายนี้จึงเป็นตำแหน่งสำคัญที่พวกเราทุกคนจะต้องเอาใจใส่ คือ เอาใจของเรามาใส่ตรงนี้ มาหยุดตรงนี้ ถึงจะเข้าใจ แล้วก็ประสบความสำเร็จอย่างที่หลงพ้อได้กล่าวมาแล้ว

ความสำเร็จของพระพุทธเจ้าหรือความเป็นพระพุทธเจ้าทุกพระองค์ นั้นก็เกิดขึ้นที่ตรงนี้เหมือนกัน ไม่ได้เกิดขึ้นที่ตรงไหนเลย ความสำเร็จที่จะเอาชนะกิเลสอาสวะ ชะพण्याมาร ก็ตรงตำแหน่งนี้ทีเดียว

ดังนั้น ทุกคนต้องศึกษาให้เข้าใจ แม้บางรูปมีความจำเป็นต้องลาสิกขา ไปศึกษาต่อก็ดี ไปประกอบธุรกิจการงานก็ดี ก็ควรใช้ชีวิตในโลกทั้งสอง คือ โลกภายในกับโลกภายนอกนั้นให้สมบูรณ์ควบคู่กันไป

โลกภายใน คือ เอาใจหยุดเข้ามาสู่จุดกลางตรงนี้

โลกภายนอก คือ การประกอบธุรกิจการงานหรือการศึกษาเล่าเรียน

ต้องทำโลกทั้งสองนี้ให้สมบูรณ์ หรือมีชีวิต ๒๐๐ เปอร์เซนต์ คือ ๑๐๐ เปอร์เซนต์ภายใน กับ ๑๐๐ เปอร์เซนต์ภายนอก ถ้าหากเป็นได้

อย่างนี้ การลาสิกขาเพื่อไปใช้ชีวิตในทางโลกนั้น ชีวิตก็สามารถที่จะดำเนินไปสู่จุดหมายปลายทางได้

วันนี้ เป็นวันที่พวกเราจะได้ร่วมใจกันกรณากฐิน เราจะมีอันสงฆ์ทั่วถึงกันทุกรูป ส่วนผู้ที่จำเป็นจะต้องลาสิกขา แม้อันสงฆ์บางอย่างจะไม่ได้ แต่บุญกุศลนั้นได้เท่าเทียมกันตลอด และจะมีโอกาสศึกษาศาสนพิธีในด้านนี้ด้วย

เมื่อลาสิกขาไปแล้ว ขอให้นึกถึงวันที่พวกเรามีโอกาสมาปฏิบัติธรรมร่วมกันกับหลวงพ่อก่อน ตลอดระยะเวลา ๑ พรรชานี้ แม้จะไม่มีโอกาสได้พูดจา หรือได้ถามข้อสงสัย แต่ก็ได้ปฏิบัติธรรมร่วมกันมาตลอดทุกอาทิตย์ ไม่ได้ขาดเลย ๑๒ อาทิตย์ในพรรชานี้ ซึ่งเป็นพื้นฐานทำให้พวกเราเข้าใจเรื่องการปฏิบัติธรรม เมื่อลาสิกขาไปแล้ว จะได้นำวิธีการเหล่านี้ไปปฏิบัติต่อไป

ภาพที่พวกเราปฏิบัติธรรมร่วมกันนี้จะประวัติศาสตร์ชีวิตอันงดงามของพวกเราทั้งหลาย ดังนั้นขอให้ระลึกนึกถึงผลบุญตั้งแต่เริ่มต้นบวชวันแรก จนกระทั่งถึงวันที่เราจะลาสิกขา

สำหรับผู้ที่จะลาสิกขา ให้ระลึกนึกถึงผลบุญทุกวันทุกคืน จนกระทั่งถึงวันที่เราลาสิกขาว่า ตลอดระยะเวลา ๑ พรรษา เราปฏิบัติกิจวัตรไม่ได้ขาดตกบกพร่องเลยแม้แต่นิดเดียว ทั้งทำวัตรเช้า ทำวัตรเย็น ร่วมทำสังฆกรรม ตลอดจนกระทั่งได้ศึกษาภาคทฤษฎี ภาคปริยัติ รวมทั้งปฏิบัติกันอย่างสม่ำเสมอ

บิณฑบาตก็ไม่ได้ขาด กวาดลานวัดก็ทำกัน ช่วยเหลือกันทุก ๆ รูป
กิจการงานพระศาสนาต่างก็ช่วยกันคนละไม้คนละมือ เป็นที่น่าเลื่อมใส
แก่ผู้ที่พบเห็น หรือได้ยินได้ฟังกันทั้งนั้น สิ่งเหล่านี้เป็นบุญเป็นกุศลของ
พวกเราทุกรูป เพราะฉะนั้นให้ระลึกนึกถึงผลบุญที่เราได้ประพฤติปฏิบัติ
ธรรมตลอดระยะเวลา ๓ เดือนที่ผ่านมา

อธิษฐานจิต แฝ่ส่วนกุศล

แล้วอธิษฐานจิตร่วมกันว่า ขอให้บุญกุศลนี้เป็นเครื่องสนับสนุนให้
ตัวของเรา ซึ่งมีความจำเป็นต้องลาสิกขาไปใช้ชีวิตในทางโลก ให้ประสบ
ความสุข ความเจริญ ความรุ่งเรืองในธุรกิจการงาน ในการศึกษาเล่าเรียน
ประสบความสำเร็จในการครองชีวิต ให้ครอบครัวอยู่เย็นเป็นสุข จะไป
อยู่แห่งหนตำบลใดก็ตาม ก็ให้นำความสว่างไสวไปสู่สถานที่นั้น ให้เป็น
ที่รักของมนุษย์และเทวดาทั้งหลาย

ให้พลังบุญนี้คุ้มครองให้ทำแต่ความดีไปจนกระทั่งหมดอายุขัย อย่า
ให้ทำความชั่วเลย ให้เราเข้าถึงพระธรรมกาย ให้รู้แจ้งเห็นจริงในธรรมะที่
พระผู้มีพระภาคเจ้าท่านได้ตรัสรู้ให้ได้รู้เห็นถูกต้องร่องรอยตรงไปตาม
ความเป็นจริงทุกประการ และให้บรรลุมรรคผลนิพพาน ให้อธิษฐานกัน
ไปอย่างนี้ทุกวันทุกคืนนะ

แล้วก็แผ่ส่วนบุญส่วนกุศลไปยังสรรพสัตว์ทั้งหลาย ตั้งแต่บิดา
มารดาผู้ให้กำเนิดเรา ครูบาอาจารย์ผู้ให้ความรู้ อุปัฏฐากทุกคนผู้ให้
ชีวิต ให้กำลังกายกำลังใจที่เราจะได้ศึกษาความรู้ในทางพระพุทธศาสนา
ตลอดจนกระทั่งหมู่ญาติ ให้เขามาร่วมอนุโมทนาบุญ รวมถึงสรรพสัตว์

ทั้งหลายที่ไม่มีประมาณ ให้มีส่วนแห่งบุญกุศลที่เราตั้งอกตั้งใจประพฤติปฏิบัติตลอดระยะเวลา ๑ พรรษา นี้ ให้สรรพสัตว์ทั้งหลายมีความสุข ความเจริญ มีดวงตาเห็นธรรม ให้เข้าถึงพระธรรมกาย

แม้ว่าจะเป็นสรรพสัตว์ที่ยังอยู่ในอบายก็ตาม เมื่อถึงวาระที่จะพ้นจากอบายมาเป็นมนุษย์ ก็ให้บุญกุศลนี้ติดตามรักษาเขา ประคับประคองจิตใจเขา ให้เขาได้เข้าถึงพระธรรมกาย อธิษฐานจิตอย่างนี้นะ สำหรับท่านที่จะต้องลาสิกขา

สำหรับท่านที่ตั้งใจจะศึกษาธรรมะในพระพุทธศาสนาให้ยิ่ง ๆ ขึ้นไปนั้น ก็อธิษฐานจิตให้บุญกุศลที่เราประพฤติปฏิบัติได้ต่อเนื่องมาตลอดระยะเวลา ๑ พรรษา นี้ อย่างไม่ขาดตกบกพร่อง ให้เรามีพลังบุญพลังบารมี ที่จะสร้างบารมีในเพศสมณะให้ได้ตลอดรอดฝั่ง จนกระทั่งหมดอายุขัย อย่าได้ครึ่ง ๆ กลาง ๆ อุปสรรคต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้นมาตัดรอนบารมีก็ให้ละลายหายสูญให้หมด ให้มีแต่สิ่งที่มาช่วยเสริมการสร้างบุญสร้างบารมีให้ไปได้ตลอดรอดฝั่ง

ให้สุขภาพร่างกายแข็งแรง ไม่เจ็บ ไม่ป่วย ไม่ไข้ ให้สติปัญญาเฉียบแหลม แดกเจ้านในธรรมวินัยที่จะไว้สอนตัวเองแล้วก็สอนผู้อื่นด้วย ให้เราได้เข้าถึงธรรมะที่ยิ่ง ๆ ขึ้นไปตามลำดับ ให้รู้แจ้งเห็นแจ้งแทงตลอดในธรรมะทั้งหลายทั้งปวงที่ควรจะมีจะเห็น อธิษฐานจิตซ้ำกันไปอย่างนั้น แล้วทำใจให้สบายกันทุกรูปนะ ๐

วิธีฝึกสมาธิเบื้องต้น

รายนามเจ้าภาพร่วมอนุโมทนา น้อมบูชาธรรม

พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร)

หลวงพ่อดำมชโย (ไชยบุญย์ ฐมฺมชโย)

หลวงพ่อดัตตชีโว (เผด็จ ทตฺตชีโว)

คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาทองสุข สำแดงปิ่น

คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง

A serene photograph of a pond with a single pink lotus flower in full bloom. The flower is surrounded by several large, green lily pads. The water is a deep blue, and the overall scene is peaceful and natural.

เจ้าภาพกิตติมศักดิ์พิเศษสุด

คุณเพ็ญใจ หาญพาณิชย์ และครอบครัว

คุณบุญชัย เบญจรงค์กุล และครอบครัว

คุณวรรณดา-ดร.ประกอบ จีรกีติ

คุณสมชาย เบญจรงค์กุล

คุณวิชัย เบญจรงค์กุล

เจ้าภาพกิตติมศักดิ์พิเศษ

พระครูปลัดรัตนวีรวัฒน์ (รังสฤษฎ์ อธิปัตติโก)

วัดพระธรรมกายแคลิฟอร์เนีย

พระภิกษุ รุ่น ๒๕ คว้างชัย และคณะญาติมิตร

คุณบรรณพจน์-คุณบุษบา-คุณพลภูมิ ดามาพงศ์

คุณสุริยะ-คุณสุริสา-คุณศานันท์ จึงรุ่งเรืองกิจ

คุณสุนัย เคียงศิริ และครอบครัว

คุณเมตตา สุชีตวงศ์, DM&S Advertising Co., Ltd.

เจ้าภาพกิตติมศักดิ์

พระวิเทศภานาจารย์ (สมบุญ สมมาบุญโญ)

กองรักษาบรรยากาศ

คุณสุมิตร-คุณศิริพร-คุณพรสิทธิ์ ตำนวนิช และครอบครัว

คุณจินตนา-คุณธีโอเตอร์ เอียร์ไมเยอร์ พร้อมครอบครัวญาติมิตร

คุณวรวิทย์ ธีญญธรรา, คุณธีญญะรัตน์ ชำนาญ

นพ.เทวเดช-พญ.ทิปภา-ด.ญ.ดาริน อัศตามงคล

เจ้าภาพกิตติมเสริม

พระครูปลัดสุวัฒนโพธิคุณ (พม.ดร.สมชาย จานวุฒฺโฒ)

พระมหา ดร.วฑฺฒ์ สุวฑฺฒโก และกลุ่มรวยตราบนิจันรันดร์

พระครูสมุห์ณรงค์ ทนฺตจิตฺโต และชมรมภาวนารักษ์

พระพลศักดิ์ จานสกุโก, กองการแปล และกลุ่มสืบสานตะวันธรรม

ลูกพระธัมม วัตพระธรรมกายดีซี สหรัฐอเมริกา

ครอบครัวธรรมปริพัตรา

คุณชูเกียรติ-คุณศศิธร-คุณชนากานต์-คุณวรวรรณ สังข์กลิ่นหอม

คุณนพพร ลิ้มปัญญาเลิศ, คุณชวิภาดาภัต รุ่งสรุตกาญจนา และครอบครัว

คุณพร-คุณลินดา ปรีดานนท์

คุณวาสนา เรืองรักษ์ลิขิต และครอบครัว

คุณวรรณี ธิติสุโขติ

คุณวารุณี ราโช และครอบครัว

คุณอภิชาติ-คุณนงกรณ์ จิวัจจรานุกูล และครอบครัว

ดร.กฤษฏา-คุณทัศนีย์ จ่างใจมนต์ และครอบครัว

Calvin-Kaisi-Skye Allen

คุณมงคล-ลาวัลย์-มัลลิกา-วิชากร-ดร.วิโรจน์-ด.ช.วริศ

ด.ญ.ธรรมิกา-ธนัชร-นัฐพล จิรพัฒน์กุล

เจ้าภาพกิตติมสุข

วัดพระธรรมกายซีคาโก

คุณเทียน-คุณเสริม แซ่ตั้ง

พระมหาทรงวุฒิ ชยวฑฺฒโน

คุณสมชาย-คุณหอมปราง วงศ์สมุทร

พระวีระ วีระมโหม (ชินทะวัน)

ด.ญ.ชัญญพัชร สุรศักดิ์ชัยสกุล

พระภิกษุ รุ่ง ๒๗ เพชรน้ำเอก

ด.ญ.สัตตบงกช สุรศักดิ์ชัยสกุล

กลุ่มกัลยาณมิตรลุยทุกบุญ

พญ.สุวรรณี วีระเศรษฐกุล

คุณขวัญไท คาร์ราเคอร์

รศ.สพญ.ดร.ศุภร พุ่งลัดดา

คุณณัฐกฤตา สุรศักดิ์ชัยสกุล

Art Saykham Bryant Borihane

พระครูใบฎีกาอำนวยการศักดิ์, คุณแม่เลี้ยงอิม แซ่กัง, คุณพ่ออาเซียง แซ่เตีย

พระก้องภพ ปุณณชโย และคณะญาติมิตร

พระพฤกษ์ ทานธโร, คุณพ่อสมภพ ยอดดี, คุณแม่ประภาศ เพ็ชรกาล

ทีมอัครจริยพันธกิจอินโดนีเซีย ไปถึงที่สุดแห่งธรรม

คุณกวางฮุย-คุณเนลา อนุกุลวัฒนา และครอบครัว

คุณจรัส-คุณฉ่ำ-คุณวีรพิน ครอบครัวยินทร์แก้ว

คุณธีรวัฒน์-คุณค่านวณ ฐานะโชติพันธ์ และครอบครัว

คุณนพวัฒน์ กัญจนสิริเพ็ชร, คุณนวิยา-คุณปฤษฎี-คุณธัชพล ธนวัตอัศว

คุณประสิทธิ์-คุณเพ็ญรุ่ง-คุณจักรวาล สุทธิพงษ์คุณ

คุณผกากรอง อภิลิทธิไพศาล-คุณญาณิ กอร์ดอน การ์เซีย

คุณพรเทพ-ทัศนาศิร-จิตติวุฒิ เจริญสุทธิโยธิน, พ่อแก้ว-แม่เอียง แซ่โจว, ตังกวย-แม่ซุ่ย แซ่ฉั่ว

คุณมงคล-คุณศศกมล สุรศักดิ์ชัยสกุล และครอบครัว

คุณสนั่น-คุณลู่ บัณฑิตยน์พรัตน์ และครอบครัว

คุณสุนีย์-คุณนิมมานวดี เวชศรี, ครอบครัวปรีชาวิทย์, ดร.พิทยา ผดุงโกษณ์, Matt St.John
 คุณสุภาษิต สุรกิตติพงศ์ และครอบครัว บริษัท บริวาร หจก.สามเหลี่ยมแอร์
 คุณสุวรรณ-คุณสุวรรณี-คุณบุษบา-คุณพิชชาพร อีรภาพธรรมกุล และครอบครัว

เจ้าภาพกิตติมไส

วัดพระธรรมกายโอซาก้า	ครอบครัวจันทราศรีไศล	คุณชวลิต สติรวาณิช
พระปลัดสง่า มหปฺผโล	ครอบครัวจิตวัฒนาการ	คุณชาติพร หวังไพลีฐ
พระมหากมล จิตตภาณ	ครอบครัวจิระปัญญา	คุณชัชวิม แซ่ตั้ง
พระชวลิต จันทโชโต	ครอบครัวธนาสว่างกุล	คุณธนกร วอนเนอร์
พระชัยยง อุตตขโย	ครอบครัวภัทรโกมล	คุณธนัชพร อัสวียนนง
พระชาตรี อภิเปโม	ครอบครัวภูวเศรษฐ	คุณธวัชชัย ทิพย์ทินกร
พระไชยยศ ยสวโร	ครอบครัวเรืองรักษ์ลิขิต	คุณธีรวัฒน์ พัชรตระกูล
พระปฐวิภาณ ขวทโป	ครอบครัวลิวสุวรรณ	คุณนงนุช พูนสวรรค์
พระภิกษุ รุ่น ๒๐	ครอบครัวสนธิมาก	คุณนพ คุณศรีสมบุรณ์
พระศรศวัส อภิวิโร	ครอบครัวสังจจะกานต์	คุณนฤมล นันทวิจารณ์
พระสถาพร ญาณวิโช	ครอบครัวสิริกาญจน์	คุณนันทวัน ริดเดล
พระสุริยา นาควโร	ครอบครัวเอกรวงศ์	คุณนานา ลีว
พระเหมราช มณีโชติโก	คุณกฤตา ชื่นงูเหลือม	คุณนริมล แสงวรรณ
พระอุดม ยติสุโร	คุณกฤตยา ชื่นงูเหลือม	คุณปรกรณ์ วัฒนจตุรพร
กลุ่มพุทธบุตรก๊วลม	คุณกัญญา สุวรรณเสม	คุณพนิดา สุวรรณดี
กลุ่มเพิ่มพูนบุญบารมี	คุณกิตติ ชีอตรง	คุณพรณีย์ กันทรการ
กองบุญแก้แค้นสารพัดนึก	คุณกิติก้อง คณาจันทร์	คุณพรสุมา อัสวโกตี
กองวิชาการ ๐๑	คุณคำนา เจริญ	คุณพิเชษฐ รัตนยงค์
ครอบครัวคำภีโร	คุณจำเนียร ศรีสวัสดิ์	คุณไพจิตร เครือบุญ

คุณภิญโญ มหาตไทย	คุณวิชวิน หงส์ประภาศ	คุณอุทัย ทวีโชติ
คุณมยุรา ขจรวิบูลย์ผล	คุณศุภชัย ศุขเจริญ	ดร.จุฑามาศ สุขบรรเทิง
คุณมาลี เชียงจิ่ง	คุณสมคิด ชื่นงูเหลือม	ดร.ปิติภา จงวัฒน์ผล
คุณแม่สุนาทรร นุตผลิน	คุณสมบุญ Watkins	บุคลากร รุ่น ๑๑ ชุ่มบุญ
คุณรัตนสิริ บรรณธิชัย	คุณสวัสดิ์ โลหารขุน	พันธู์ตะวันบูชาข้าวพระ
คุณรุ่งนภา กล่อมเมฆ	คุณเสาวณี ปิ่นเพชร	สหวาระกุ่มภาพันธุ์ตะวัน
คุณเร ทิ ทัง	คุณโสภณ คงเทศ	อาศรมอุบาสิกา
คุณวนิดา ช้างเย็นฉ่ำ	คุณอรพรรณ วรพันธ์กิจ	Jim-Khim Weir
คุณวราพร ชนะกุล	คุณอรสา ศรีวิสุธา	Liu Zhuojing And Family
คุณวันที วุฒิยานันท์	คุณอหิงสา กฤษณกร	Scott-Cindy Whitaker
คุณวาทีณี วัฒนจตุรพร	คุณอุดมศักดิ์ กล่อมเมฆ	

พระวชิรกิจโสภณ วัดบ้านขุน	พระมหาโสพล สุพล และคณะญาติมิตร
พระครูสมุห์วิบูลย์ ญาณาทิโป	พระมหาอดิศักดิ์ สดติชโน
พระมหา ดร.สุธรรม สุรัตน์ ป.ธ.๙	พระ ดร.พรชัย พลวธุมโ
พระมหาคำสาย อินทปญโญ	พระกฤติน สุชีโต และญาติมิตร
พระมหานักรบ ขนติมนโน	พระกิตติคุณ สิริคุณ, รุ่น ๒๕ คว้างชัย
พระมหาไพโรจน์ ปุณณภาโส	พระกิตติศักดิ์ สกกวโร และคณะญาติมิตร
พระมหามนตรี จริตมนโต	พระพิเชฐพร พรหมวงคุณ และญาติมิตร
พระมหาวิศักดิ์ ธมฺมสิริโก	พระไพบูลย์ อธิมุตโต และคณะญาติมิตร
พระมหาสมคิด จันทิสฺสโร	พระภิกษุ รุ่น ๗ ปี พ.ศ.๒๕๓๔
พระมหาสยาม จันทโชติโก	พระภิกษุ รุ่น ๒๔ We Are One
พระมหาสุขสันติ สุภาโส	พระวิทยา วิชชาชญโณและครอบครัว
พระมหาสุทธิชัย สุทธิชัย	พระสถิต ธีรบุโร และญาติมิตร
พระมหาสุริยัน อากาศโร	กลุ่มสัมมาอะระหังที่สุดแห่งธรรม

กองแก้วภูธร ๔ ลูกพระธัมฯ ภาคเหนือ
กองสมาธิเพื่อสันติภาพ (พีเชรฟโวลูชั่น)
แก้วบุรพา และญาติมิตร
ครอบครัวว่องวิสุทธิเกษม
ครอบครัวสมชาย-ขวัญใจ จงวัฒน์ผล
ครอบครัวสมยศ-สมใจ วัฒนผลิน
คุณกฤษณะ-ปวีร์นุช-ธนกร ไตรรัตน์
คุณกฤษณินตานันท์ พงษ์พิพัฒน์ไพบูล
คุณเกษรา ปริญญาสุรณ
คุณขวัญมณัส วิจิตร และครอบครัว
คุณคมศักดิ์ ถิรกันทร และครอบครัว
คุณโคตรดี คุณศรีไสว การะเกตุ
คุณจรรยาภาศ และครอบครัว
คุณจักรกฤษณ์ สติรเสถียร
คุณจันจิรา สุมานัส และครอบครัว
คุณจิตติมา-คุณวรจิต มานะไชยรักษ์
คุณจุฑามาส วงศ์สกุลวิวัฒน์
คุณใจสมาน อัมรี และครอบครัว
คุณชนากานต์ ยิ้มเสมียน และครอบครัว
คุณช่อ-คุณชวน สิตตะวิบูล
คุณชัยสิทธิ์-คุณอิศราธัน ศรีโพธิ์
คุณเขาวลิต จิตสินธุ และครอบครัว
คุณซุนที-คุณเซง แซ่ลี และครอบครัว
คุณนงรัฐ ไพศาลศรี และครอบครัว
คุณนวลจันทร์ เพทรี และครอบครัว

คุณนวิยา อิศรางกูร ณ อยุธยา
คุณนาถฤดี บุญยรัตพันธุ์
คุณนิภาวรรณ สุวิมลธีระบุตร
คุณบรรณรัตน์ พลัสสุขชี
คุณบุญเรือน นันทวิจารณ์
คุณปกรณ์-ปิยนันท์ จันทะยาสาคร
คุณประสงค์-คุณสุภา จันทะยาสาคร
คุณประสิทธิ์-คุณศิริวรรณ ตรัสสพพานิช
คุณปรีณาภา สอนศรี และครอบครัว
คุณผาย-กอนจา-ศุภมิตร ศิริมาตย์
คุณพจนา-ด.ช.ธนภัทร ลาภะนัง
คุณพรทิพย์ สวามิวัสด์ และครอบครัว
คุณพรพชร มลศิริเรืองเดช
คุณพ่อประยุทธ-คุณแม่เกษณี ยุ่นสมาน
คุณพ่อสายัณห์-คุณแม่อุบล ศรีธนะชัย
คุณพัชรา อุดมสิน และครอบครัว
คุณพินทิพย์ เจียมวิเศษ
คุณพิมพ์นารี ทิพย์มนตรี
คุณพิมลพรรณ ฉันทาคัย
คุณพิศาล จิระวัฒนศักดิ์ และครอบครัว
คุณพลทรัพย์ พยุงธรรม และครอบครัว
คุณภาสกร บุญมาก และครอบครัว
คุณมณฑา-คุณประสพ ทวนทอง
คุณมลิวลย์-วชิระ-สุลัพร ช่วงรังษี
คุณมาลา ปานสง่า และครอบครัว

คุณแม่ไฉ่เซียม แซ่ฮึง และครอบครัว
คุณแม่หนู-ภาณุโรจน์-สุภาณี ตรีทิพสิริ
คุณแม่อนงค์-จันทนา ตรีรัตน์ตระกูล
คุณยูวเรศ-เคนเนธ ฟาวเลอร์
คุณรัชนี มีสุนทร และครอบครัว
คุณรัชนีย์ ตั้งจรรยาภรณ์ชัย
คุณรัตนพรรณ-จำเนียร รามสูตร
คุณรุ่งนภา อิงคชัยกุลรัตน์
คุณลำพัน-นพ.สุภาพ อิติน
คุณลินดา ยิ้มพระ และครอบครัว
คุณวรนิษฐ์ วิศาลคณาสิทธิ์
คุณวรรณภา ภัทรนุรักษ์ และบุตรธิดา
คุณวรรณจิรา อาคิโอะ ซาคาตะ
คุณวันเพ็ญ-คุณจุฑาพร ไตรศิริพัฒนา
คุณวิเชษฐ-คุณพรรณิ โรจนธรรมกุล
คุณศรีมุกดา ไกรวงษ์ และครอบครัว
คุณศิระพรชัย เดชสุนทรวัฒน์
คุณศิริภรณ์ นิสาคารวุฒิพงศ์
คุณสมจิต-อรรพรรณ ศิริสมพลกุล
คุณสมศักดิ์-ลักขณา วหาวิศาล
คุณสุทิน-สุนันท์-สุทธาทิพย์ จันท์เพ็ญ
คุณสุธิดา-วิชัย ธนศุภฤกษ์
คุณสุนันทา-สุวิมล กังวาลกุลกิจ
คุณสุพัฒน์ โกศลสัมพันธ์
คุณสุภากรณ์ รุ่งเรือง และครอบครัว

คุณสุรัตน์-อรทัย แสงสุระธรรม
คุณสุรัตนา ผลัญชัย แนท โจแอน
คุณสุรีย์-ปรัชญาวรรณ วรณกิจ
คุณสุวรรณี-จำรัส-ณัฐภรณ์ กาสุริยะ
คุณแสงฟ้า แซ่ไคว้ และครอบครัว
คุณอรสา-วสุ-สุพิชฌาย์ ศรีวิสุธา
คุณอริยา นิมาะ, วันขวัญ เทียมจันทร์
คุณอัญชลี คำพันธุ์ และครอบครัว
คุณอัปสรสุดา เกียรติศิลป์
คุณอำไพพรรณ โพธิ์กระสังข์
คุณเอกศิษฐ์ ลัมธงเจริญ และหมู่ญาติ
จุดออกรถ ม.เกษตร จตุจักร
ดร.เกษรชิต หาญเหลี่ยมเพชร
ดร.ขวัญวิ วิน สิริณ สิริระ สิริกาญจน
ดร.ธีรภัทร์ มีเดช และครอบครัว
ดร.พรชนิตว์ แก้วเนตร และบิดามารดา
ดร.สมศักดิ์-สุชาดา-น้ำผึ้ง ศรีสมบุญ
ทพญ.บงกช สุวรรณปัทม
นพ.สุนทร-พญ.ลัดดาวัลย์ ช้อยเผ่าพันธ์
บริษัทเจคเซียร์ เทคโนโลยี จำกัด
บุคลากร รุ่น ๑๓ ทะเลบุญ
บุคลากร รุ่น ๑๔ กลั่นบุญ
บุคลากร รุ่น ๑๖ ไม่ตกกันดาร
รศ.ธวัช-พยอม ลาะเปารยะ
ลูกพระธัมฯ วัดพระธรรมกายนางาโน

ลูกพระธัมม วัดพระธรรมกายเบเนลักซ์ Mananatchanok Yordming
ลูกๆ กลุ่มรักบุญ ใจใสใจสบาย Viengkeo-Souchinda Borihanh
อาสาสมัครแผนกสวัสดิการเจ้าหน้าที่ Youth For Next Step ภูมิภาค

พระครูโกศลสตุตากร ดร. วัดเมืองคง จ.ศรีสะเกษ

พระครูประกาศพุทธิวิเทศ (พันธุนิติ นิตินโธ)

พระครูภานุสาธธรรมวิเทศ วิ., Ms.Ann Tan

พระครูวรญาณวิเทศ, ครอบครัวงามเกียรติทรัพย์

พระครูใบฎีกาวิมลพงศ์ วุฑฒิวิโส, คุณพ่อสมภาร-คุณแม่วันดา เศวตชัย และครอบครัว

พระปลัดปราโมทย์ ปญญาปทีโป, แม่เรียบ โจเรื่อน, อัมพวัน ศรีเพ็ชรวรรณดี

พระอธิการธีรวัจน์ ญาณธีโร, ธุดงค์สถานห้วยเม็ก

พระอธิการโอภาส ปภาโกร และคณะญาติมิตร

พระมหา ดร.ชัยฟ้า ธญญกุล และกองบุญมหาทานบารมี ๑ เดือน ๑๑

พระมหา ดร.ชัชวาลย์ โอภาโส, ศูนย์ปฏิบัติธรรมศรีสะเกษ

พระมหาสุสิต ธมฺมเตโช, พระจิรภัทร วินยธโร, บุคลากร รุ่น ๑๙ สู้ไว้ และญาติมิตร

พระมหาธีรธรรม ธมฺมธีโร, เตรียมบาลีนาครหลวงประโยค ๙, ศูนย์เบญจธรรมดอนเมือง

พระมหาบวชอุทิศชีวิต ๑๑ ชโย แก้วตะวัน

พระมหาประเสริฐกิจ สุเมโธ และชมรมใจใสใจสบาย

พระมหาพนภูมิ ญาณธมฺโม และญาติมิตร

พระมหาวิฑนน์ สหฺทาพฺบุโล และครอบครัวรัตนเลิศนาวิ

พระมหาวุฒิชัย วุฑฒิชโย และคณะญาติมิตร

พระมหาสมเกียรติ วรยโส, แม่จำริญ-พ่อสง่า วรยศ

พระมหาสมโภชน์ จารุธมฺโม (กริบกระโทก) คุณพ่อแผ่น-แม่สมพร กริบกระโทก

พระมหาล้า วิชิตชโย และมารดาบิดา ผู้มีอุปการคุณ

พระมหาอภินัย ตนฺตวิฑฺโธ, คุณบุญเสริม-อรุณี ชินพิพัฒน์ และบุตรหลาน

พระมหาอรรถพล กุลสิทธิโธ ป.ธ.๙ และคณะญาติมิตร

พระ ดร.ธีรพัฒน์ กุลธโร และคณะญาติมิตร
 พระกฤตภาส สิทธิสกุโก และครอบครัวสิทธิศักดิ์
 พระกฤตยะ สิทธิมโน (กฤตมโนรณ) และญาติมิตร
 พระกฤษณ์ กาญจนชัย และครอบครัวบุญโต
 พระเกียรติขจร ภาณกิตติโก, สุวัฒน์-รัตนา-วราภรณ์ ตั้งจรรยาณชัย, มุนเกียรติ-ธนาย แซ่แต้
 พระขจรศักดิ์ บุญผาโร บุษาวรรณโดย ดร.นุชนิภา นันทะวงศ์
 พระจิรัชติ อุดตโชโต, พระมหาวิรพงษ์ สงขลโส, คุณปรางค์-จุไรรัตน์ สังข์ชัย, คุณชูศักดิ์ อุบลบาน
 พระชูเกียรติ ภาทโก, ผู้มีพระคุณและคณะญาติมิตร
 พระบุญชู กิตติบุญโย, คุณพรสวรรค์-ชนัท-กนกวรรณ กัณหาภิ
 พระปารณ ชยานนโท, อธิราช-พรภัทรา-ดร.อนันยา พันธเสน
 พระพรพจน์ ชนุตสุโก ครอบครัววิริยสถาพร และคณะญาติมิตร
 พระพีระพงษ์ สิริคุตโต, คุณสุพัตรา ตรียกุล
 พระเพิ่มพงษ์ ฉันทาไพโร และครอบครัวเขาวัดารงค์
 พระภรณ์มยุ มงคลเทโว, คุณโกเมทร์ เตียงเกตุ-ภรณ์ยา พรหมเวียง
 พระภาค รวิวิธโน, คุณภาค-พิมพ์พรรณ-ชุดา ดวงสร้อยทอง
 พระภาณุพงศ์ สุรพนโธ และคณะญาติมิตร
 พระภูมิวิชัย พลทโต, อาม่ากุลพรรณ สันพนมรัตน์, พ่อพงษ์ไชย-แม่ประอรรัตน์ เอื้อประเสริฐ
 พระร่วมชัย ชินวโร, จันทรเพ็ญ-วิศรา เบญจจินดา ชฎารัตน์ คาโต้ MAMORU MAYU AKARI
 พระรัฐพล สุริยเมโธ, ศุภชัยบรรมเยวชนดอยไม้คัลลานะ
 พระราเชน ติกุชวาโน, บุญเรือง-ภารดี-จรินทร์-ปิลดา-ชุดิภา สามงามเขียว
 พระเรืองศักดิ์ เตชะโร และกลุ่มแก้วพุทธจักร
 พระวันชัย ชนุตติโย และครอบครัวพรณามลากุล
 พระวันชัย ภูริมโน, แม่เขียง-พ่อเขียงกัม และครอบครัวธนะสมานโชค
 พระวิชัย จิตตรกโชโต, กลุ่มบุญบันเทิง, สุวรรณ กิตติวรศาสน์ คณะญาติมิตร
 พระวิชัย สิริชัย, คุณบุญญาวีร์-ธรรณัท-นิชานันท์ ศรีประเสริฐยิ่ง

พระวีระ มหาวีโร, เปรม-จำลอง ตันทโกไศย ครอบครัวนุ
 พระศิริวัฒน์ สิริวุฒโธ, ครอบครัวก้าวธรรมกายและกลุ่มมหาเศรษฐีบรรลุลหรรณ ทิศ ๖
 พระสุรศักดิ์ ปภัสโร, คุณพ่อประเสริฐ-คุณแม่ปราณี พูลผล และญาติมิตรผู้มีพระคุณทุกท่าน
 พระสุรศักดิ์ สุรสกุลโก, ชุตองคสถานประจวบคีรีขันธ์
 พระสุวัฒน์ กิตติรัตนโน, คุณสุจรรยา-วรุตม์-วิศา เพชราภิรัชต์
 พระสุวิทย์ โสสวิชโส และญาติมิตรทิศ ๖, ศูนย์ปฏิบัติธรรมเพชรโพธิ์ทอง
 พระเสกสันติ อิตติโน, คุณกิริณา แจ้งเจริญ
 พระไสว สิริปิโก, พ่อตวงแก้ว-แม่เอ็ง อิติน
 พระอำนาจ เหมวโส, พ่อไม้แข็ง แซ่ไคว้, แม่สมบุญ สงตระกูลศักดิ์ และลูกหลาน
 พระเอกศักดิ์ สุทธิสกุโก และครอบครัวยุเพิมหรรษา
 กลุ่ม ๒๙ บุญ Australia-Thai, พระวินัย ปญญารตโน
 กลุ่มสหรัตนทาน, น.๑๐, บริษัท ยาดรัก จำกัด
 ครอบครัวกัลยา, ครอบครัวยุญแก้ว, ครอบครัวยุคอินทร์, ครอบครัวยุคโฮส
 ครอบครัวยุคชากรวารากุล-ห้วง-DEAK
 ครอบครัวยุคสนัมพันธ์ อุทิศบุญให้ คุณพ่อวานิช วานิชสัมพันธ์
 คุณกานดา-คุณแม่สุนีย์-คุณพ่อสง่า แสงทองพินิจ
 คุณกิตติศักดิ์-สิริพรรณ กิตติศุภปัทมา และคณะญาติมิตร
 คุณเกศินี-บรรเจอด-พัชรณ-พิชญาโน-เมธัส-เมธาวี หวังชลาบวร
 คุณขวัญใจ-สมชาย จงวัฒน์ผล และครอบครัว
 คุณชาหุณ แซ่ล้อ, บักควง แซ่แก้ว, จันทน์ แซ่ตั้ง, อังคินัย สัมปชัญญกุล
 คุณคงเดช-เด่นภูมิ-สิริภัทร-กมล-มุกดา-เพ็ญใจ-พรรณี ลิ้มไพบูลย์
 คุณจิราพร โสตรโยม โรงเรียนยุวศึกษา
 คุณจิราภรณ์ ต้นคุณากร, นาธาน อรรถวิมล
 คุณเจติยา-ศักดิ์พงษ์ ศรีมงคล, คุณวิจิตรา นาเวียง
 คุณโจเซฟ-ฐิรวัดนา-มาร์เซลล่า ซาวาลโลนี

คุณชนิดา พงศ์สงวนสิน, กรณ์-ไกร ชำนิวิทย์พงศ์
 คุณชลัยรัตน์-พุดผิพัฒน์-วรเศรษฐ์-กนกัรศม์ อริยะรัฐธนาโชค
 คุณชาญชัย-คุณมณีนรัตน์ นพรัตน์ และครอบครัว
 คุณฐานันธิชา แซ่ลิ่ม, เข้มทอง วีระกาญจนพงษ์, Milo Alan Nattawat JONES
 คุณจิตติรัตน์-Werner Paassen และครอบครัวญาติมิตร
 คุณจิตติวัฒน์-คุณวรรณภา-คุณจิตตภา-คุณฐานันท์-คุณจิตตินันท์ ฤทัยสวัสดิ์, บริษัท เรืองฤทัย จำกัด
 คุณณัฐกมล โกเมนท์จำรัส และครอบครัว
 คุณดาริกา เรือนคำ, กนกวรรณ กันคำภาศ
 คุณทนต์วัฒน์-เนาวรัตน์-แพรว-พราว-พลอย รัตนดิลก ณ ภูเก็ต
 คุณธีระ คงพันธ์, กฤษณา ธงชัย, รจนา โกมลประเสริฐ
 คุณนริศร นาคะนคร, คุณสุรรัตน์ ทองประเสริฐ พร้อมครอบครัว
 คุณนวลฉวี-วิโรจน์-สุมาลี-พิชามญช์ ธรรมวิจิตเดช
 คุณนันทวัฒน์-อัญญาวัฒน์-กานต์ระพี-อัญทิพย์-อติวัฒน์ นิธิสันถวะคุปต์
 คุณนิพนธ์-กิมเสียง-สุวรรณพร แสงกุศล, ดุลยวัต-ชนิกานต์ เรืองแสง และครอบครัว
 คุณบุญขึ้น-หทัยรัตน์-ไพโรจน์ วิทยเบญจวงศ์
 คุณบุญส่ง-สมใจ-รัตน-บรรจง รัตนอาภา, คุณไช้-วราภรณ์ ยอดดำเนิน
 คุณประภาศรี หงษ์วัฒนาชัย, ดังลิม แซ่คู ครอบครัวนิติศุโขชาติ
 คุณประยูร-จรรยา-เพ็ญนภา มานิตย์โชติพิสิฐ, Timothy Leathers และครอบครัว
 คุณปรีชา-ดวงเดือน ทองอำภา และครอบครัว
 คุณปิยhus-โสภณ-เยาวลักษณ์-กิตติ อังศุภัทร์, พิรารวรรณ อัครไชยพาสร
 คุณพงศ์ศักดิ์ เหยี่ยงสกุล-ณัฐฐิยา เสวตราคม
 คุณพรทิพย์ ปุณณินจิวันตร์ และครอบครัว
 คุณพรพิน เหลืองไชยรัตน์-คุณพัชนีย์ จันทรอินทร์
 คุณพ่อกร-แม่บัวขาว-กองแก้ว สุวรรณกาญจน์
 คุณพ่อทองเขียว แซ่เล่า-คุณแม่ชอยเจียม แซ่อวง, คุณสุษญา เอกวิทยานุรักษ์, กลุ่มบุญทันใจใสสว่าง

คุณพ่อเขียว-แม่ไป๋ จิตจันทิก และครอบครัว

คุณพ่อจ้อย-คุณแม่สุช-คุณเจนจิรา หีบแก้ว

คุณพ่อเจริญ-คุณแม่สุพร-ดร.สุนันทา เตยระชากุล

คุณพ่อณรงค์-แม่สมจิตต์-ฟิงพิศ และครอบครัวฟูพอรเนก

คุณพ่อประกอบ ไทธงชัย, แม่ศรีจันทรา-กัญญา-กมลรัตน์ ไต้ธงชัย และครอบครัว

คุณพ่อลี้ห่วยเอี่ยม-แม่ไต้วฮวก-อรุณรัตน์ ลีวิริยะเลิศ-บรรพบุรุษลีวิริยะเลิศ

คุณพ่อวาริ-แม่สำเนียง-ธนกร ศรสวรรณ

คุณพัชมน-คุณกนกกร เนื่องนิยม และครอบครัว

คุณพิชัย-คุณชีวจึง นิพาสพงษ์ และครอบครัว

คุณพูนพิไล บัมการัดเนอร์, Dale lavoy Baumgardner

คุณมงคล-เจริญสุข-โชคชัย อัครโจนกุลชัย

คุณมัจฉารัตน์-เครือห่วย-ปูชิตา พรหมมา

คุณแม่ห่วย-คุณพ่อมนต์ศักดิ์-คุณสุจิต พันธุ์วิริยรัตน์, คุณมายี่ แซ่เหง่า

หัวหน้าชั้นวินิช พันธุ์วิริยรัตน์-นักเรียนอนุบาลฝันในฝันวิทยาทั่วโลก

คุณแม่เพียวี่ แสนทองประเสริฐ, คุณมณี-ชูชาติ ปุณเสรีพัฒน์ พร้อมครอบครัว

คุณแม่ศรีจันทรา-คุณปณณิภัสร์ ไต้ธงชัย

คุณรังสรรค์-บุญมี-สมวรรณ รัตนันทาวาที

คุณรำพึง ตรีศักดิ์, ร้านเสริมสวย, รำพึงบิวตี้ซาลอน

คุณรินลภัส มงคลไชยวรโชติ และครอบครัว

คุณละเมียด-นรินทร์-นัชฎา จันทรมณี, คู่ม สุขยัณฑ์

คุณลาวัลย์-นาตาลิ ฉิมบ้านไร่ JEUDY

คุณลำไย แก้วอินชัย พร้อมครอบครัวญาติมิตร

คุณลัมย์เตียง, ชนิตา พงศ์สงวนสิน, กรณ์-ไกร ชำนิวิทย์พงศ์

คุณวรินญา ฉันทรัตนโชค-วรพงศ์-ธนาตุล-ธณภูมิ เลิศพิสิฐกุล

คุณวัฒนา-วิจิตรา-วิวรรณ ธรรมมงคล และครอบครัว

คุณวิชัย-ประเทือง-ศศิอำไพ ปาลวัฒน์วิไชย
คุณวิชัย-พูลสุข เต็มเศรษฐเจริญ และครอบครัวญาติมิตร
คุณวิวัฒน์-กัลยา-ทิพย์วรรณ-อภิสิทธิ์-อภิญญา-กฤษณ์ อัครวานิช และครอบครัว
คุณวีรศักดิ์-สุภาภร ผดุงตันตระกูล และครอบครัว
คุณวีระศักดิ์-อารีรัตน์ ศิริสุรัตน์ และครอบครัว
คุณศิริพร ศรีพลแผ้ว, Liu Chong Sin, Liu Hann Zhao, Silcs Solution Ltd.
คุณศุภฤกษ์-จินตนา-เพชรธาดา มั่นเจริญ
คุณเศกสรรค์-จุฑามาศ-ศุภศิริ-ศิวกร เคิกศิริ
คุณสกล-สุรีย์-ศิวกร-สิตานัน วิจิตรบรรณการ
คุณสถาพร-จิราพร-กฤตวัฒน์-ชวัลญา-ขวัญวี มัทธโนดมกุล
คุณสมชัย-กนิษฐา-นรธิป-ปรียาพร-ปวันรัตน์ ธนสารศิลป์
คุณสมพงษ์-อรุณ-เมษา-ธวัชชัย-ยุพรัตน์ จันทร์เดช
คุณสมพร-ลักขณา และครอบครัวซึ้งเหลื่อม
คุณสมยศ-สมใจ วัฒนผลิน และครอบครัว
คุณสมร สุขุม สุกฤตา เสรี บุญจินดาทรัพย์
คุณสมศักดิ์-คุณสุภานัน พัฒนกิจกุล และครอบครัว
คุณสมศักดิ์-ศรินทิพย์ สุวรรณวางกุล และลูก
คุณสมศักดิ์-สุพร วงศ์ศิริกุล และครอบครัว
คุณสัมพันธ์-จันทร์เรือง เสริมชีพ, รัตนธรรม กลิ่นจันทร์
คุณसानิต เจริญผล, สมสรี เจริญผล, กุหลาบ อินทชิต
คุณสิริกัลยา-พัฒนเดช-ศุภพรชัย-ธนาบดี ทองรัตน์
คุณสืบสวัสดิ์-รศ.ดร.จันทร์พิมพ์ สายสมร และครอบครัว
คุณสุขจิตร อุดมโชคสกุล, สมศักดิ์-ปุณย์รัตน์ อัมมฤทัยพร, ครอบครัว-หมู่ญาติ
คุณสุจินต์-สุภาพ-ชนกกิตติ-พาณิก-โอภาส-สุนัฐษา อาภาคุณากร
คุณสุชาติ-อังสนา-ณัฐนิชา กิตติชาติวรกุล, คุณศุภกร จินดาสถาพร

คุณสุรชัย-ชันนีย์-ธรรมฤทธิ์ จิตรเพียรคำ

คุณสุรพล-รัตนา-วันวิสาข์-ปรารณา-พิรุฬห์วัฒน์ อุบลสุวรรณ, วรฎีดา บุญประกอบ

คุณสุรัสวดี ลิ่มสุวรรณางพงษ์ และครอบครัว

คุณสุวรรณา, James Moyer และญาติมิตร

คุณสุวรรณา-แอ้งลิ้ม-สุพัตรา-สุภา-สมพร-สุรัชย์-พรอารีย์-เพชรรัตน์ ตันตินิรามย์

คุณสุวิไล-อภิชาญา เทพคุณหิมิตต์ และครอบครัวสมภพวงศ์สกุล

คุณเสริมชัย-ภัทรนิษฐ์-พันธุ์ธัช-พัทธนันท์-นันท์นภัส ปัทมดิลก

คุณอนพัทธ์ เกียรตินวนันท์ และครอบครัว

คุณอนุพนธ์-วรรณภา-ภาณี-ภูมินิษฐ์ จิระวัฒนานันท์

คุณโนชา-ขวัญตา-ชาญชัย เจริญธรรมาภรณ์ และครอบครัว

คุณอภิญา ชนสยอง, วิโรจน์-วิรัฐญา-อาสาฬ ชาญอุตสาห์

คุณอมร ละออง อมรา บรรจงศิริ-Witt McDee

คุณอรุณี อนันต์ศิริประภา อุทิศให้พ่ออุทัย-แม่สุเกี้ยว แซ่ไคว

คุณอัจฉรา ศิริปัญญาะ, คุณศรีพิน เขียวพันธ์

คุณอำไพพรรณ-เทียนชัย-ริยาภรณ์-ศุภาดา จิระวงศ์

คุณอุดมชัย-วัชรภรณ์ อิ่มอุดม และครอบครัว

ดร.บุญศักดิ์ ปานจิตต์ เนตร นพ ปกป้องเกียรติ

ดร.ประณต-ทัศนียา พัฒนางกูร และคณะญาติ

ดร.สุพรรณ ทิพย์ทิพากร-ดร.สุพัฒนา นิรัคมนาภรณ์

ท่านผู้หญิงนิรมล-กร-กัลยารัตน์ สุริยสัตย์

น.ท.สุวรรณ-คุณทองหล่อ-คุณละอองทอง อัมรินทร์รัตน์ พร้อมครอบครัวหมู่ญาติ

บริษัทแอ๊ดโปรดเค-บริษัททรีดี เบสท์ คอนเน็คท์ จำกัด โดย คุณกิตติยา ภัทรเชมรัชต์

พ.ต.ท.วิจักขณ์ หงส์เจริญ, คุณจารีพร ชูโต และครอบครัว

พญ.นฤมล-ด.ญ.อชิระ จินตพัฒนากิจ และครอบครัว

พญ.วิศรา-อัครเรศ-รัชนี-รชนเรศ-เสน-ลินญ์ เพชรวิภูษิต และครอบครัวญาติมิตร

ร.ท.หญิง เครือวัลย์-คุณคล้าย-คุณเล็ก แนบชิด และครอบครัว

รศ.ดร.ฉัตรชัย กัลยาณปพน-ณรงค์-สุทธิดา-งามเรียบสกุล

รศ.ธวัช-ทัศนีย์-พนิตนาฏ-ชิดสุดา รักศีล, HOWARD JOHN HOFFMAN JR.

ศ.คลินิกเกียรติคุณ, พ.ญ.สรวิศ-คุณสมาน เปี้ยวดี

อาม่าจิ้งสี-คุณสุปรียา-คุณเซ่งเจง-คุณเขี้ยวฮึง-คุณพัชรินทร์ แซ่เตีย และคณะญาติมิตร

Fam Karl & Amporn Rhyner Thiangta

John-Pattamon Baskett And Family

Sakouna-Souvanakong-Niraka Sasorith, Nilavanh Dermay

Somphone, Woranuch, Alyssa, Austin And Horkaew-Phommahasav Family

Thomas-Jasmin Garbarek, สมบูรณ์ โกจันทิก

เจ้าภาพสนับสนุน

พระมหาชิน ทุมโกวิท : พระมหามงคล คุณมงคล, คุณวันชัย-สุดใจ-สิทธิพงศ์ เสนาธ :

พระมหาชีพ ตปสีโล-พณณเด็ก-แม่หลาบ-กิตติ-สุทธิ-ปรียา-มารศรี-เกียรติ-สุพล แซ่ลิม :

พระมหาธงชาติ โอภาโส : พระมหาเศรษฐวิชัย เสฏฐวิชัย พร้อมครอบครัวญาติมิตร :

พระมหาธนศรี จานโรโต, พระอมรเทพ ทุมปัญโญ, พ่อนิวัชร-แม่สุกัญญา ทรัพย์สมบูรณ์ :

พระมหาพิทยาธร วิจิตตชโย และครอบครัว : พระอรชเดช มหายโส และญาติมิตร :

พระมหาเหมือนฝัน สรรชโย : พระมหาอภิชาติ ฌานสุโก : พระจารุวัฒน์ อภิวิฑฒโน :

พระมหาอำนาจ มหาปรกโม และครอบครัวถาวรเจริญ อุทิศให้พ่อนัย ถาวรเจริญ :

พระนริศ วิษุตตโม, ศูนย์ปฏิบัติธรรมหนองบัวลำภู : พระประโยชน์ วราสโย :

พระบุลย์สุช ปุณณสุช, พระแผ่นดิน ภูริชโย, คุณเบญจวรรณ-นภาพร-คุณตะวัน โฉมปรังค์ :

พระประมวล กุลเมโธ, คุณปราณี สุวัณเมธากุล, ลูกหลาน : พระพรเทพ อตถวิฑฒโน :

พระปารณ ชยานุโก, คุณอิทธิราช-พรมัทธา-ดร.อนันยา พันธเสน : พระสมยศ จานวโร :

พระยศพัทธ์ เตชจิตโต, คุณกัญญชวินดา เกียรติพัฒนพล และครอบครัว : พระอำนาจ วีระมโ :

กองวิชาการ ๐๑ : กองทุนรวยทุกวัน โดย บรมเศรษฐีฉะเชิงเทรา-กลุ่มบุญบันเทิง :

กลุ่มเพื่อนบูชาข้าวพระ : คุณกนกพงษ์-จันทร์อรอน-อุษณีย์-จุฑารัตน์ ตีลภัทรและครอบครัว :
 กลุ่มบุญบรรเจิด : คุณกมลวรรณ วงศ์ที : คุณกานต์ทิศา อ้วนอินทร์ : คุณกุลทสิ สิงห์เสนี :
 คุณกมล-สมรัก-นุชนางาค์-โสฬส-จตุเทพ อนุชปรีดา : คุณคณาพร โพธิ์รุกข์ และครอบครัว :
 ครอบครัวแต้วนิชเจริญ : ครอบครัวถาวรบรรจบ : ครอบครัวโรหิตธรรมพร : ครอบครัวศรีมาน :
 คุณไควเตียงเอี่ยม-ตั้งจิวยเอียง : คุณจวง แซ่กิม และครอบครัว : คุณจันทร์ตรี เชื้อสะอาด :
 คุณจงกลณี เขจรานนท์ : คุณชลอ-คุณมาลี-คุณอัคชัช-คุณอรศิริ ชวนะพงศ์ และครอบครัว :
 คุณจรัส เขมสมิทธิ์ : คุณจุฑกมลพัศ-สรัลพร-อนงศ์ลักษณ์ เจนจิวัฒนกุล พร้อมครอบครัว :
 คุณฉลวยศรี-ทิว-เฉลียว มีไฉเย็น : คุณเฉลิมชัย-ทิสินี-ธนาวีร์ วัฒนบุญนชัย :
 คุณฉายา จิตติพันธ์, คุณสมสุข เทียมปทุม : คุณเทิดชาติ ศรีนพรัตน์ และคณะญาติมิตร :
 คุณชญาณิศ วงษ์ศิริ และครอบครัว : คุณธิดารัตน์, Christian, William Tyler Wolff และครอบครัว :
 คุณชัยวัฒน์-ประทีน-ปรีนทร จันทรหอม : คุณนพรัตน์-พ.ต.ชูเกียรติ-ร.อ.ชัชรินทร์ สิ้นคำเจริญ :
 คุณชูเกียรติ-จันทร์เพ็ญ-กรกมล ลิขิตวรรณวุฒิ, อัญชลี-ชวกร-เกรียงศักดิ์ ศรีเงินยวง :
 คุณณรงค์-คุณบุญชิน สมบูรณ์โชคดี : คุณณรงค์-วรรณ-วงศ์ อุดมผล : คุณดำรง มีแก้วญุช :
 คุณทิพย์ธาดา พงษ์ธนรักษ์, ชุมศักดิ์ โอสนานนท์ และคณะญาติมิตร : คุณทองใส เหมคม :
 คุณทวีชัย-คุณสิริมน ชัยสุวรรณ : คุณทิพกร ชมภูแดง และครอบครัว : คุณทิพย์สุดา นวลใจบุตร :
 คุณธนากร ไบสนธิ์ : คุณธรรมธร เตชะพิลิสฐ์ : คุณธวัชรรัตน์ เตชะพิลิสฐ์ : คุณธิดารัตน์ เตชะพิลิสฐ์ :
 คุณณิชาภา ทูคำ และครอบครัว : คุณนงนุช แซ่เจี๋ย และครอบครัว : คุณนงลักษณ์ อินทโยธา :
 คุณธีรพล-บุษลินี-รัตนันท์ โอศิริ : คุณนิชาภัทร ต้นตอมพงษ์ : คุณนิรมล มนต์อนาชาต :
 คุณธีรยุทธ-ณัฐภา-กชพร-อชิน โรงนันทนาการ, แม่แดง ต้นติวานชกิจ : คุณนฤมล จรรย์วาสน์ :
 คุณนันทา-อดิศร-นฤมล-ดวงฤดี บุญมีวิริยะ : คุณนาคยา สุทธิบุรณ, คุณรัตนา กลิ่นประทุม :
 คุณบุญนิสา-คุณสอาด จีราโสภณ : คุณพ่อเล็ก-คุณแม่สาวคนอี เสี่ยมศักดิ์ และครอบครัว :
 คุณบุญเหลือ หาขุนทด : คุณพ่อประสิทธิ์-แม่ณงลักษณ์-สุภาภรณ์ พงษ์ไพบูลย์ และครอบครัว :
 คุณประเสริฐ เอี่ยมแสง : คุณปราณี กันภิรมย์ : คุณแม่ลำอานงค์-พ่อเจือ-คุณบังอร ภูทรัพย์ :
 คุณไผ่ แซ่ซี้, คุณวนิดา-สุนีย์ ฉายาวรกุล : คุณมงคล-คุณจันทร์ พวงกิจจา และครอบครัว :
 คุณพนมพร ช่างผาสุข : คุณฤดีวรรณ ช่างผาสุข : คุณเล็ก-ประทักษ์ พิภูพานตเลิศ :
 คุณพรทิพย์ เจียมบุญศรี : คุณวนิดา-ปภาดา อมรมนัส และครอบครัว : คุณวรรณุช ศรีสรพวงค์ :
 คุณพลวัฒน์ นาคลักษณ์ : คุณวัลลภ กันทะเสน, สุวรรณ เตชาพิสุทธิ์ : คุณวิทยา บุญเลิศเกิดไกร :
 คุณพ่อบัว-คุณแม่ทองสุข เกิดสุวรรณ : คุณเพ็ญศรี ภูมิเหล่าแจ้ง พร้อมครอบครัวและญาติมิตร :
 คุณพิศิษฐ์-คุณพัชรินทร์ เจริญ : คุณเพ็ญพักตร์-คุณนาฎพร นันตติกุล : คุณภักจิรา ลือกลาง :
 คุณเพ็ญภา เนลเสน และครอบครัว : คุณวรรณศรี-กาเนช-ปารินดา-ธาวิน เปรมอนันต์ :
 คุณแม่ศรีสมัย-คุณพ่อวิศิษฐ์-ศุภวัฒน์-ศิริมาส-รุจิรัตน์ พัฒนะศรี และครอบครัว :

คุณโมก-ประยูร สงวนวงษ์ และครอบครัว, คุณอัมพงค์-สาคร-ธาริณี ละเวเปารยะ :
 คุณไมไฟ สุริยประสิทธิ์ และครอบครัว : คุณรติพันธ์ บุตรนาแพง : คุณร่มภาพรรณ-ฉัฐวิมล ชุ่มเชื้อ :
 คุณวิปะนีย์-นิพนธ์ ศิลารัตน์ : คุณวีระศักดิ์ อนุรกาญจน์ : คุณศศลักษณ์-ณัฐชา กล่อมเอี้ยง :
 คุณศักดิ์ชัย-คุณสงวนศรี เก่งกิจโกศล, พญ.ทิพา ขุดิกานุกูล, คุณศิริษา วรานนท์ธน :
 คุณสถิตย นาคสี : คุณสมเกียรติ ศิริพันธ์ : คุณสมพงษ์-นิตยา-อภิรัตน์ ดันติวานิชยสุข :
 คุณสมศักดิ์-สุยกุล-กัมจัย-พรจิตร เพชรแสงทิพย์, ดร.มาลินี-กั-พรศักดิ์ ยมกวาง :
 คุณสมสิริ เบญจวรรณ : คุณสโรชา นันไชย : คุณสวาท-ชัยยะ-ชัยอนันต์-อาชาไนย ใจดี :
 คุณสายชล อวยพรกชกร : คุณสินธุ์-บุษบัน เวชทวีชัย, จินดาพร-นิวัฒน์-ธนดล จิตพลผล :
 คุณสายหยุด ประเสริฐวิทย์ : คุณสุญา จันทาทอง : คุณสุดา-ขวัญชัย-กฤติญา โฉมงาม :
 คุณสุกัญญา-ณรงค์-ศิริพร-ศิริพรรณ รักษาคำ : คุณสุขจิตร์-ศุภลักษณ์-วิศักดิ์ อุดมโชคสกุล :
 คุณสุดารัตน์-ธนอิตต์-ด.ช.ธนกฤต-ด.ญ.กัญญาพัชร กลิ่นหอมรื่น และครอบครัว :
 คุณสุเทพ-สุรพันธ์-มะโนธรรม-วีระธรรม-สุวิธสา-ศศพล-พิสิทธิ์ชัย พงษ์อำไพ :
 คุณสุธี-ปัทมา-มาวิน ช่วยบำรุง : คุณสุนิตย์ ไรจน์หทัยกานต์ : คุณสุวรรณี อีรภาพธรรมกุล :
 คุณสุนีย์ ส่วยพันธ์ สุเพ็ญทิพย์สิริ แซ่ตัน : คุณสุวรรณี อนุรกาญจน์ : คุณเสริมศรี พัฒนประพงษ์ :
 คุณสุภาภรณ์ พหลเวช และครอบครัว : คุณเสาวณีย์ ยถาภูพานนท์ : คุณอติ-อภิภัทร คูหากนก :
 คุณสุริยา รัตนจันทร์เพ็ญ และครอบครัว : คุณอรทัย นาฎภักดี : คุณอรรณ นันทวรรณ :
 คุณทัทยา-ณัฐกิตติ-บุญเสริม เต็มวิวัฒน์ : คุณอิทธิกร-วรรณภา พิบูลย์สุทธิกุล และครอบครัว :
 คุณอรดี-กิตติ-อู่เค็ง-สุดาพร-สุนิพร ตันไชยศรีนคร, วีรญาณ ดำรงวุฒิการณ, ประภัสร มธรสพาที
 คุณอรุณี โชติชัยพร : คุณเอมอร-เสถียร-ฐาปกรณ์-อัญญลักษณ์ ทิพาดี-พร สายนาคนเจริญ :
 คุณอัมพา สุขจิตร์ : คุณอำพัน-คุณสมศักดิ์ อัมอุทัยพร : คุณเอนก-นงศ์ลักษณ์ เกิดสุวรรณ :
 คุณอำพัน เกิดแก่นแก้ว : บริษัทชัยสุวรรณวัสดุ จำกัด : บริษัทชัยสุวรรณอะไหล่ จำกัด :
 จุดออกกรณ แฉงร้อน : บ้านประเสริฐยิ่ง และบ้านเสรีโรตม : หมู่คณะกอบบุญแก้วสมบัติจักรพรรดิ :
 ด.ช.สรธรรม-ชยานันท์-ณธกร เรืองขจร : บุคลากร รุ่น ๒๗ ธาตุสำเริง เพชรอัครจริย :
 จ.อ.มงชัย-คุณสุนันท์ พงษ์ศิริเวศน์ : ทพญ.ดร.กุลธิดา รักษ์ศีลชนัน : ลูกพระอัมข ปากเกร็ด :
 น.อ.(พิเศษ)พ.ญ.สุพัตรา สิทธิราชา และครอบครัว : ดร.มาลินี ยมกวาง, สมศักดิ์ เพชรแสงทิพย์ :
 ผศ.ดร.ณัฐณี มีแก้วกฤษ : ผศ.ดร.ดวงกมล ขาดประเสริฐ : ผศ.ดร.วิวัฒน์กัญจน์ สุริยธรรม :
 ผศ.ทักษิณ แก้วสว่าง : พ.อ.(พิเศษ)หญิง รวีวรรณ วีระโชติ : พ.อ.นพ. ดนัย มีแก้วกฤษ :
 พลตรีถวัลย์รงค์-คุณเนตรชนก ไพรีพายฤทธิเดช : บัณฑิตอาสาฟื้นฟูศีลธรรมโลก :
 Clara Fok & Ken Chan Family : Fung Mei Fong, Tang Ka Chun & Family :
 Lau Wai Kwan : Li Yuet Tung & Chan Pak Man'S Family :
 Yeung Hung Kan Family & Chan So Kam : Ying Ying And Family :

หลวงพ่อยังหวังอยู่ลึกๆ ว่า
อยากให้ลูกทุกคนได้ศึกษาวิชาธรรมกาย

นี่เป็นความตั้งใจจริงของหลวงพ่
ที่ไม่เคยเปลี่ยนแปลงเลยแม้แต่เพียงวันเดียว
เราต้องเข้าถึงธรรมให้ได้
ซึ่งนอกจากจะเป็นที่พึ่งให้กับตัวเราแล้ว
ยังเป็นพยานในการตรัสรู้ธรรมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
และมหาปูชนียาจารย์

เราจะเป็นพยานยืนยันว่า **ธรรมะนั้นมีจริง ดิจจริง**
เพราะฉะนั้นถ้าลูกทุกคนเข้าถึงพระธรรมกายจริง
ในระดับที่เรามั่นใจ ความสงสัยก็จะหมดไป
นี่เป็นสิ่งที่หลวงพ่อยากให้ลูกทุกคนตั้งใจปฏิบัติกันให้ดี

หลวงพ่อริบมขไป
๒ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๐